

EPISODE

RÖPORTAJ:
CANER ÖZYURTLU
VOLKAN ÖGE
DENİZ ALNITEMİZ

+

İLAYDA ILDIR

+

GİRAY ALTINOK
KEREM ÖZDOĞAN

+

EMILY IN PARIS
WILLOW

×

İNCELEME:

-DÜNYA BU
-LAST OF US
-THE PATIENT
-HELLRAISE
-BLACK ADAM

EVİRİM
ALASYA

&

SILA
TÜRKKOĞIU

YÖNETMEN: ÖMER SİNİR
SENARYO: VOLKAN ÖGE OZAN AKYOL ERMAN ÇAĞLAR

DÜNYA BU

ŞİMDİ VE SADECE
GAIN'DE

GAIN
ORJİNAL

EDİTÖRDEN // OBEN BUDAK

GENEL YAYIN YÖNETMENİ

OBEN BUDAK

oben@episodedergi.com

YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜ

ENGİN İNAN

engin@episodedergi.com

YAZI İŞLERİ

HÜMAY ONGAN

humay@mylosyayingrubu.com

YOLDAŞ ÖZDEMİR

yoldas@mylosyayingrubu.com

EDİTÖRLER

EZGİ ÖZCAN, HAVVA GÜRDAMUR,

ONUR BAYRAKÇEKEN, SEVTAP

TUZCU, YASEMİN ŞEFİK

GÖRSEL YÖNETMEN

CANSU ÖZCÖMERT

cansu@mylosyayingrubu.com

KAPAK FOTOĞRAFI

LARA SAYILGAN

REKLAM VE PROJE: YOLDAŞ ÖZDEMİR

yoldas@mylosyayingrubu.com

MYLOS YAYIN GRUBU YAYINCILIK

DANIŞMANLIK HİZMETLERİ LTD. ŞTİ.

Adına Sorumlu Yazı İşleri Müdürü

ve imtiyaz Sahibi: ÖZLEM ÖZDEMİR

MART 2023 - SAYI: 47

AYLIK SÜRELİ YAYIN

ADRES: Caferağa Mah. Dr. Şakirpaşa

Sok. No: 3/A, Kadıköy - İstanbul

TEL: 0543 345 46 00

Episode' da yayımlanan tüm yazı, çizim ve karakterlerin yayın hakları saklıdır. Yayınevi, yazar ve çizerin izni olmaksızın hiçbir yazılı, basılı ve görsel yayın organı ve sanal ortamlarda kullanılmaz.

KAPAK KREDİ:

EVİRİM ALASYA

TRENÇKÖT MASSIMO DUTTI

KOLYE BİRCE AKALAY / L'APPART PR

AYAKKABI DERİMOD / PORTER PR

// SİLA TÜRKÖĞÜ

ELBİSE SEZGİ TÜZEL / BOREAL PR

KOLYE LES BEBES JEWELRY DESIGN

KEMER ZARA

Kimsenin ne yazası ne çizesi var, biliyorum. Biz de öyleyiz. Gözümüzün önünde yaşanan felaketin acılı sahnelerini izleyip duruyoruz. İnsanların pisi pisine hayatını kaybedişinin travmasını nasıl üzerimizden atacağız bilemiyorum.

Hadi, bizimki uzaktan yaşanan bir dram. Ama deprem bölgesinde hayata tutunmaya çalışan yöre halkını düşündükçe içi kan ağlıyor insanın. Oradan soğuk hava şartlarına dair bir duyum geldiğinde daha çok üşüyor, bölgeye yağmur yağdığında biz de ıslanıyoruz. Kimsenin içi rahat değil. Neyse ki önümüz seçim dönemi.

Hesabını sormadığımız tek bir kardeşimizin kalmaması çok önemli. Olayların üstünü kapatıp boş vermeye bayılırız, bilirsiniz. Ama bu sefer suçluların ceza alacağı bir döneme doğru ilerliyoruzdur umarım. Başka türlü bu yasin sonlanacağı, içimizdeki ateşin söneceği yok.

Diziler ekrana geçen ay döndü aslında ama bizim elimiz gitmedi yeni sayı çıkarmaya. Bu yüzden bir aylık aradan sonra "ama hayat devam etmeli" klişesinin arkasına sığınmaktan başka çaresi kalmıyor insanın.

Oysa ocak ayının başında, şu an hâlâ reyting rekorları kıran *Kızılılık Şerbeti*'nin başrolleri Evrim Alasya ve Sıla Türkoğlu ile bir kapak çekimi gerçekleştirmiştik. Bu sayıya kısmetmiş ki dönemin en çok konuşulan işi hakkında yapılan röportajdan keyif almanızı dilerim.

Bir başka röportajımız GAIN'in sevilen dizisi *Ayak İşleri*'nin yaratıcılarıyla. Caner Özyurtlu, Volkan Öge, Deniz Alnitemiz ile hem dizinin üçüncü sezonu hem de kariyerleri hakkında bir röportaj yaptık. Tanışmayı çok istediğim adamlarla Zoom üzerinden de olsa konuşmuş oldum. Ayrıca beIN CONNECT'in yeni işi *Var Bunlar* da Episode'da. Dizinin senaristleri ve başrol oyuncularını Giray Altınok ve Kerem Özdoğan ile mizah ağırlıklı bir röportaj çıktık.

Geçen ay güzel başlangıçlar oldu. *Last of Us* başladı mesela. Ben genelde fazla kanlı işleri izleyemeyen bir tipim. Bu yüzden diziyi herkesin konuştuğu bir iş olarak ucundan bakmak üzere giriştim ama bırakmadım. Vahşetin değil duygunun ön planda olduğu bir zombi dizisiyle karşılaşmayı gerçekten beklemiyordum. Yapımın sanki cidden bir oyunun içindeymişsin gibi çekilmesine bayıldım. Elimizde joystick, kahramanları yönlendiriyormuşuz gibi izlemek diziyi tarif edilemez bir heyecan katmış.

Röportajlar ve dizi yorumlarıyla dopdolu bir sayı sizlerle. Lafı uzatmayıp sizi Episode ile baş başa bırakıyorum.

İyi seyirler.

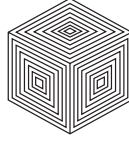
KISA KISA: DİZİLER	04
THE LAST OF US: OYUN UYARLAMALARI İÇİN ZİRVE NİTELİĞİNDE - ORÇUN ONAT DEMİRÖZ	06
RÖPORTAJ: CANER ÖZYURTLU & VOLKAN ÖGE & DENİZ ALNITEMİZ	10
JEFFREY DAHMER, ÇİVİCİ SÜLEYMAN VE SERİ KATİLLER ÜZERİNE - HALİS DOKGÖZ	16
THE PATIENT- ÖMÜR TANYEL	20
NE İLE İZLEMELİ?	22
İMKÂNSIZ BİR AŞK VE “ÖMER” - YASEMİN ŞEFİK	24
KAPAK KONUSU: EVİRİM ALASYA & SILA TÜRKOĞLU	26
GREY’S ANATOMY: BU KEZ GREY BİLE OLMADAN - ZEYNEP GÖNENLİ	44
KAFALARIMIZ OLDUKÇA SICAK - MERT GÜRER & ZEYNEP GÜRER	46
BLACK ADAM: MODASI GEÇEN TÜRDE BİR DC SİNEMATİK EVRENİ DENEMESİ VE DEĞİŞEN ANTİKAHRAMAN ANLATILARI - ORÇUN ONAT DEMİRÖZ	48
RÖPORTAJ: GİRAY ALTINOK & KEREM ÖZDOĞAN	52

ŞEHİR VE MEKÂN	58
GÜNEŞ ÜLKESİNDE BİR DİSTOPYA :	
“ACINDIRMA PROPAGANDA BİRİMİ” - ECE YASSITEPE AYYILDIZ	60
RÖPORTAJ: EMILY IN PARIS OYUNCULARI	64
KALT VE “AYAK İŞLERİ” EKİBİNDEN YENİ BİR SKEÇ DİZİSİ:	
“DÜNYA BU” - HÜMAY ONGAN	74
HELLRAISER 2022: KARANLIK ARZULAR USTASI CLIVE BARKER VE	
KORKU SEANSI - ORÇUN ONAT DEMİRÖZ	76
OLSA OLSA BÜYÜDÜR: “LUMIERE!” - HÜMAY ONGAN	80
RÖPORTAJ: İLAYDA ILDIR	82
ŞARKI DEĞİL AKSİYON LAZIM! OBEN BUDAK	88
RÖPORTAJ: “WILLOW” EKİBİ	90
ADANA TIWLIGHT: ŞAHMARAN - YASEMİN ŞEFİK	104
KISA KISA: FİLMLER	106

EPI- -SO- -DE	kısa kısa
	□
	DİZİLER

+

+

YOU

Netflix'in en çok izlenen dizilerinden *You*, dördüncü sezonunun ilk dört bölümüyle şubatta geri dönmüştü. Başrolünde Penn Badgley'in yer aldığı popüler dizinin devam bölümleriyle 9 Mart'ta Netflix'te yayınlandı.

THE MANDALORIAN

Star Wars evreninin popüler dizisi *The Mandalorian*, üçüncü sezonu ile geri döndü. Jon Favreau'nun senaryosunu yazdığı dizinin başrolünde Pedro Pascal yer alıyor. Giancarlo Esposito, Carl Weathers ve Katee Sackhoff da dizinin üçüncü sezonunda geri dönenler arasında. *The Mandalorian*, Disney+'ta izleyiciyle buluştu.

YELLOWJACKETS

Emmy adayı dizi *Yellowjackets*, dört kişilik arkadaş grubunun geçmişte yaşadıkları gizemli bir olayı konu alıyor. İlk sezonu ile beğeni toplayan dizide Juliette Lewis, Melanie Lynskey, Christina Ricci ve Tawny Cypress rol alıyor. *Yellowjackets*, ikinci sezonu ile 26 Mart'ta BeinConnect'te.

SHADOW AND BONE

İlk sezonu ile beğeni toplayan *Shadow and Bone*'un ikinci sezonu Netflix'te izleyiciyle buluştu. Ben Barnes, Jessie Mei Li, Freddy Carter ve Daniellle Galligan gibi isimleri kadrosunda bulunduran dizi, Eric Heisserer ve Daegan Fryklind tarafından yaratıldı ve Leigh Bardugo tarafından yazıldı.

RIVERDALE

Riverdale, yedinci ve final sezonu ile geri dönüyor. Altıncı sezonun sonunda Cole Sprouse'un canlandığı Jughead Jones karakteri 1950 yılında sıkışmıştı. Onun günümüze dönme macerasını izleyeceğimiz bu sezon, 29 Mart'ta yayınlanacak.

TED LASSO

Başrolünde Jason Sudeikis, kadrosundaysa Hannah Waddingham, Brett Goldstein ve June Temple'in yer aldığı *Ted Lasso*, toplam yedi Emmy ödülüne layık görüldü. Bu komedi dizisi, Amerikan futbolu koçu Ted Lasso'nun bir Premier Ligi futbol takımını yönetmek için Londra'ya gitmesini konu alıyor. Dizinin üçüncü sezonu, 12 bölümden oluşacak.

SUCCESSION

Emmy ödüllü dizi *Succession*'in dördüncü ve son sezonu 26 Mart'ta yayınlanacak. Kadrosunda Brian Cox, Jeremy Strong, Sarah Snook, Kieran Culkin, Alan Ruck, Matthew Macfadyen gibi isimlerin bulunduğu dizinin üçüncü sezonu ters köşeyle bitmiş ve eleştirmenlerden övgü toplamayı başarmıştı. Dördüncü sezonda ise Roy ailesi, tüm problemleriyle geri dönüyor. Dizinin önceki bölümleri BluTV'de izlenebilir.

SECRET INVASION

YAKINDA

SECRET INVASION

Marvel'ın yeni gerilim-aksiyon dizisi *Secret Invasion*, yakında izleyeceklerimiz arasında. Başrolünde Samuel L. Jackson'ın, kadrosunda ise Cobie Smulders, Emilia Clarke, Kingsley Ben-Adir ve Ben Mendelsohn'ın yer aldığı dizinin senaryosu Kyle Bradstreet'e ait. *Secret Invasion*, tüm maceralarıyla 2023 baharında Disney+'ta.

THE THREE-BODY PROBLEM

The Three-Body Problem, ünlü bilimkurgu yazarı Liu Cixin'in aynı isimli üçlemesinden ekrana uyarlandı. David Benioff, D. B. Weiss ve Alexander Woo tarafından yaratılan dizi, insanlığın uzaylılarla ilk temasını konu alıyor. Brad Pitt ve Rosemund Pike da dizinin yapımcılarının arasında bulunuyor. *The Three-Body Problem* bu yıl Netflix'te.

LOKI

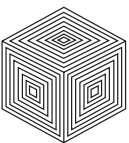
Tom Hiddleston'ın başrolde olduğu Marvel dizisi *Loki* için heyecanlı bekleyiş sona eriyor. İlk sezonda kaldığı yerden devam edeceği belirtilen dizinin 2023'ün yazında yayınlanması bekleniyor. Geçen sezonda kadroda olan Owen Wilson, Sophia Di Martino, Richard E. Grant, Wunmi Masoku, Gugug Mbatha-Raw dizide kalırken *Everything Everywhere All At Once* filmindeki performansı ile birçok ödüle aday gösterilen Ke Huy Quan da kadroya dahil olacak. *Loki*, yakında Disney+'ta.

BEST INTEREST

Enola Holmes ve *Virtues*'in senaristi, BAFTA ödüllü Jack Thorne tarafından yaratılan *Best Interest* şüphesiz 2023'ün merakla beklenen dizilerinden biri. Bir aile dramasını konu alan dizinin başrollerini Sharon Horgan ve Michael Sheen paylaşıyor. Dizinin yayın tarihi henüz bilinmese de yakında BBC'de izleyeceklerimiz arasında.

SEX EDUCATION

Netflix'in en popüler içeriklerinden gençlik komedi dizisi *Sex Education*'in dördüncü sezonu bu yılın baharında yayınlanacak. Başrolleri Asa Butterfield, Emma Mackey, Ncuti Gatwa ve Gillian Anderson'un paylaştığı dizide dördüncü sezonda Ola karakterini canlandıran Patricia Allison, Olivia rolündeki Simone Ashley ve Lily'ye hayat veren Tanya Reynolds'un ise kadroda yer almayacağı duyuruldu.

EPI
-SO-
-DE

the last of us

KÖŞEYAZISI

THE LAST OF US:

OYUN UYARLAMALARI İÇİN ZİRVE NİTELİĞİNDE

The Last of Us, 2023'e damga vuracak serilerden biri. BluTV'de yayınlanan HBO'nun bu yeni hitinin geçtiğimiz yıl ekranlara veda eden *The Walking Dead*'in yerini alacağı aşikâr.

+ YAZI_/_/_ORÇUN ONAT DEMİRÖZ_/_/_ +

Naughty Dog tarafından geliştirilen ve Sony Interactive Entertainment tarafından 2013'te piyasaya sürülen "The Last of Us", oyun dünyası açısından öncü bir yerde durur. Grafikleri, hikâyesi ve oynanışıyla çığır açan "The Last of Us", oyun tarihindeki en büyük başarılarından biri olarak kabul edilir.

Aslında Cormac McCarthy'nin sinemaya da uyarlanan post-apokaliptik *The Road* (Yol) romanından esinlenen yapım; dramatik kurgusu, karakter gelişimleri ve insan ilişkilerini ele alış biçimiyle de klasik zombi hikâyelerinden ayrılır.

"The Last of Us" dünya çapında bir hite dönüşünce yapımcılar da kolları sıvadı ve milyonları kendisine bağlayan bu oyunu beyazperdeye uyarlamak istediler. Fakat oyunun yönetmeni ve yazarı Neil Druckmann, "The Last of Us"ın kapsamlı materyalinin uzun soluklu bir TV serisine daha uygun olduğunu düşünüyordu. Böylece yapım standartlarındaki kalitesiyle fark yaratan HBO devreye girdi ve "The Last of Us" ekrana uyarlandı.

HBO'NUN YENİ HİTİ, *THE WALKING DEAD*'İN TAHTINA ADAY

Açıkçası HBO yıllardır içerik anlayışı, drama yapıları ve çizgi üstü işleriyle TV dünyasında özel bir yere sahip. Bu nedenle HBO, "The Last of Us"ı uyarlayacağını duyurduğunda birçok oyunseverin yüreğine su serpilmişti.

Aynı zamanda PlayStation Productions ile Sony Pictures Television ortak yapımı olarak karşımıza çıkan seri, pilot bölümüyle de beklentileri karşıladı. Tabii bundaki en büyük etken de HBO'nun oyunun yönetmeni ve yazarı Neil Druckmann'ı serinin yaratıcılarından biri olarak atamasından kaynaklanıyor. Ayrıca Druckmann'ın yanına *Chernobyl*'in yaratıcılığını üstlenen Craig Mazin'in eklenmesi de oldukça önemli. Daha ilk bölümünden sıkı bir çalışmanın ürünü olduğu belli olan seri, oyundaki hikâyeyi ve evreni de genişletiyor.

Dünyaya yayılan Cordyceps cinsi bir mantarın yol açtığı doğal bir felaketin sonrasında geçen serinin, post-apokaliptik makro evren inşasının ve hikâye anlatımındaki nüanslarının birinci sınıf olduğunu belirtmek lazım. Bu açıdan serinin izlediği yolun ve formüllerinin oyundakine benzer olduğunun da altını çizmek gerekiyor.

Zaten "The Last of Us"ın bir oyun olarak bu kadar sevilmesinin nedenleri de izlediği yolda ve formüllerde yatıyor. Hikâyenin merkezinde yer alan Joel ve Ellie'nin baba-kız ilişkisiyle birbirine tutunması, yaşanan kıyamete karşı umudu simgeliyor. Bu hikâyede virüsün nasıl yayıldığının pek bir önemi yok. Yaşanan kıyamet sonrasında bölünen insanlık, ideolojik farklılıklar, militarizm ile özgürlük mücadelesi ve çıkar çatışmaları esas bütünü oluşturuyor.

Kızını kaybeden Joel'un virüse karşı bağışıklığı bulunan Ellie'nin koruyuculuğunu üstlenerek çıktıkları yolculuk da hayata tutunma temasını ve dünyadaki sevgi-nefret diyalektiğini tamamlıyor. Seri daha ilk bölümünden bu temaları ve motifleri yerli yerine oturtuyor. Buna ek olarak pilot bölümdeki yönetmenliğin de kusursuz olduğunu söylemeliyim. Craig Mazin'in yönettiği 80 dakikalık bölüm hem drama yapısıyla hem de macera, aksiyon planlarıyla göz dolduruyor.

Sonuç olarak *The Last of Us*, 2023'e damga vuracak serilerden biri. BluTV'de yayınlanan HBO'nun bu yeni hitinin geçtiğimiz yıl ekranlara veda eden *The Walking Dead*'in yerini alacağı aşîkâr.

CANER ÖZYURTLU & VOLKAN ÖGE & DENİZALNITEMİZ

+RÖPORTAJ_/_OBEN BUDAK+

2022'nin son haftasında, kafamda binlerce yeni yıl hesaplaşması varken röportaj sabahına uyandım. Favori komedi dizim GAIN'deki *Ayak İşleri*'nin yaratıcılarıyla yapacağım röportaj hem önemli hem de biraz gerilimliydi aslında. Ülkemizdeki kara komedinin dizi formatındaki en başarılı örneğini ortaya koyan Caner Özyurtlu, Volkan Öge ve Deniz Alnitemiz'in karşısında olma işi gerilimli kılan. Röportaj sabahı o kadar umutsuz bir sabahı ki benim için, sanki espriyle karışık dalga geçmek için bir şey söyleseler, yer yarılacak ve içine girecektim. Zaten koktuğun başına gelirmiş hesabı Zoom konuşmasının ses kaydını almak üzere laptopun üzerine koyduğum telefon kayarak konuşmayı kapattı. Hem de iki kez! En çekindiğim konukların önünde Mr. Bean'e dönmek yaraladı beni tabii ama çaktırmamaya çalıştım. Neyse üçü birden aşırı coollar da konuşmayı utanç içinde bitirmeme izin vermediler.

Caner Özyurtlu'nun sürekli bir arayış içindeki asi ruhu, sistemle derdi her zaman ilgimi çekerdi. Genelin gittiği yoldan değil de deneye deneye kendi doğrularını bulması aşırı çekici. "Biri Bizi Gözetliyor" evinde yaşanan terörü konu aldığı *Ev* filmi bu anlamda bütünün içinde sıyrılan bir çalışmaydı. *Hayalet Dayı* ve *Yok Artık* serisiyle devam eden yolculuğuyla sinema dünyasında hep ayrı bir yeri oldu. Benim gibi, annesi ve arkadaşları yüzünden altın günü travması yaşayan tüm çocukları mutlu eden *Maide'nin Altın Günü* de fazlasıyla komikti.

Volkan Öge ise YouTube'un hayatımıza soktuğu ilk jön diyebiliriz. Caner'in deyimiyle, "YouTube yokken YouTube videoları çeken biri!" Videolarını yüklediği kanalı Bates Motel'i ajansa dönüştürüp üretime devam eden Öge, bir kere dinleyince kulağınızdan bir türlü gitmeyen "Ov Yeah" ve "Volkan Öge Geliyor" gibi işlerle milyon üzeri izlenmelere sahip. Deniz Alnitemiz ile reklam senaryoları yazmaları da şaşırtıcı değil. Ekibin en sakın görüneni diyebileceğimiz Deniz Alnitemiz stand-up gösterileriyle herkesin bildiği bir isim. "Sizin Gününüz Nasıl Geçti" adı altında topladığı podcast serisinde nasıl iyi bir anlatıcı olduğunu daha iyi anlıyorsunuz. Bu üç sağlam beyni bir arada bulmuşken *Ayak İşleri* merkezli bir konuşma yapmadan olmazdı.

Yeni sezon az önce elime geçti, sabahın erken saatinde komedi dizisi izleyip güldüğüm hiç olmamıştı, bir ilki yaşattınız, teşekkür ederim. Vedat ve Evren'in birbirini darlamasına baylıyorum cidden. Harikulade bir giriş olmuş yeni sezona. İlk bölümleri yazmak biraz daha gerilimli oluyor mu?

CANER: İlk ve son bölümler biraz zor oluyor. Genelde bölümü yazıp son anda bir fikir bularak kendimizi bir yere getiriyoruz. Ardından bir sonraki bölüm nasıl çeceğiz diye kendi kendimize uğraşıyoruz gibi kısa bir özet var aslında.

DENİZ: Evet, ilkler genelde zorlandığımız bölümlerdir.

VOLKAN: Ama bu sezon yazdığımız en kolay bölüm ilk bölümdü bence. Çünkü daha önce yazdığımız bir şeyi ilk bölüm yapmaya karar verdik. Proje içinde ilk bölüm-son bölüm diye baktığın zaman inanılmaz zor bir şeye dönüşüyor. Üzerinde çalıştığımız bölümlerden birini ilk bölüm yaptık ve daha iyi oldu bence.

CANER: Mesela "David Bowie paspası"nı Volkan yazmıştı ama sadece David Bowie yazıyordu, tiradı ben ekledim gibi. "Küller" bölümü gibi hepsini birlikte yazdığımız bölümler de var.

Birlikte yazma olayını açabilir misiniz rica etsem? Masa başına toplanıp bu benden olsun, şu senden olsun diye fikir sunumlarına girdiğinizi zannetmiyorum ama üç kişi bir arada nasıl senaryo yazılıyor?

CANER: Sezonların başında beraber geçirdiğimiz bir süreç oluyor, 15- 20 gün kadar. Biri bir fikir ortaya atıyor, diğeri şöyle bir diyalog yazalım bunun üzerine diyor. Aklımıza gelen hikâyenin çalışıp çalışmadığına bakıyoruz. Bazen üçümüzün yükseldiği bir fikir ortaya çıkıyor, beraber yazıyoruz. Aslında net bir formülü yok. Her bölüm, her sezon psikolojimize bağlı olarak değişiyor.

VOLKAN: Yazma sürecinde aslında hiç ara verilmiyor. Mesela bir gece Caner geldi ve dışarı çıkıp tuhaf bir kalabalığın içinde çay içtik ve o sırada aklında olanları anlatmaya başladı. Birlikteyken de çalışıyorsunuz, ayrıyken de. Sürekli birbirimizi arayıp böyle bir şey geldi aklıma diye konuşuyoruz. Kimi zaman iyi gidiyor. Bence ilk başlarda daha rahat aktık. Sonlara doğru, insanoğlu kendi tembelliğinden ötürü, "Bu da böyle olsun," diyebiliyor. Orada birbirimizi tuttuk. Hayır, burada öyle bir şey olmasın, başka bir şey olsun diye gaza getirdik birbirimizi.

CANER: İkinci sezon yeni sezona göre daha rahattı. 11 tane hikâyemiz vardı, 10'unu yazdık. Üçüncü sezonu ise 25 hikâye içinden seçtik. Deniz, 2. sezonda bize dahil olduğu için yeni sezon sürecinde birbirimizi daha iyi anlamaya başladık. Ama birbirini anlamak da her zaman iyi olmuyor. Beklenti yükseldiği için birbirimize sert davrandığımız anlar da oluyor. 3. sezon bizi en zorlayan sezon oldu.

Ruh hallerinizden konuşalım mı biraz? Aranızdan en çok Caner'i takip ediyorum diyebilirim. Sistemle derdi olup bunu açıkça belirten insanlara baylıyorum. Doğruyu söyleyenler genelde gıcık olarak tanımlanır ama kimin umurunda tabii. Volkan hakkında araştırma yaparken bir YouTube videosuna denk geldim, yetişkin bir insanın 35'ine geldikten sonra

insanlardan soğumaya başladığını söylüyordu. Deniz hakkında bu tarz negatif şeyler bulamadım ama yine de sormak istiyorum, üçünüzü bir arada tutan dinamik hepinizin insanlardan soğumuş olması mı? Asosyal olduğunuzu düşünmüyorum ama insanlardan hoşlanmama gibi bir ortak özelliğiniz var galiba.

CANER: Bizi arkadaş olarak bir araya getiren şey bu olabilir. Ben asosyalım, asosyal olmayan var mı içinde arkadaşlar? Kimin daha asosyal olduğunu bulmak zaman alabilir ama şöyle özetleyeyim, işimiz olmadıkça dışarı çıkan insanlar değiliz. Genelde birinin evinde bu toplantılar yapılır.

Deniz Alınitemiz nasıl dahil oldu bu projeye?

CANER: Aslında ilk sezon biz Volkan'la yazmıştık. Sonra ikinci sezon benim kafam durdu. İlk iki bölümü yazdıktan sonra her şey bitti. Bir daha hiç çalışmayacak kadar bitmişti. Bu durum tabii Volkan'ı da dibe çekti. Beraber bir şeyler üretceğimiz birine daha ihtiyacımız olduğuna o zaman karar verdik. Ben Deniz'in seyircisiyim, Türkiye'de en çok onun stand-up'ını izlemişimdir. Bir ara her gösterisine gidiyordum. Tam o dönemde de Deniz, "Loş Sohbet"e katılmış ve fikir alışverişimize bayılmıştım. Sonra Deniz'e, aklında hiç fikir var mı diye sorunca Deniz hemen olaya dahil oldu. Benim kontrolüme bırakılsaydı korkunç bir ikinci sezonla karşınıza çıkabilirdik.

VOLKAN: Yani bizi bir araya getiren şey panikti. (Gülüyorlar)

CANER: Ve benim zihnimi yitirmemdi!

DENİZ: Aslında bizi bir araya getiren Caner'di. Herkes tabii birbirini tanıyordu. Ben Volkan'la reklam çekmişim, Caner'le de kesişen kümelerde denk geliyorduk ama onun başlattığı bir girişim oldu.

Ülkemizdeki komedi anlayışından çok sıkılıyorum. Çocukluğumdan beri sıkılıyorum hatta. Filmlerde adamın otobüste üzerine yoğun dökülürdü ve insanların buna gülmesini o yaşta bile garipsedim. İşin içinde şive olmazsa tutmaz, görgüsüzlük olmazsa gülünmez, taklit tipler olmazsa eğlenilmez gibi hiç anlaya-

madığım dinamikleri var Türk komedilerinin. Bu anlamda kara komedi işlere çok fırsat tanınmıyor. Dizinin başlarına gidersek, "Bunu anlarlar mı acaba?" diye tereddüt ettiğiniz anlar oldu mu?

CANER: Seyircinin anlamamasıyla ilgili bir kaygımız olmadı, kanalların anlamamasıyla ilgili kaygılıydık. Biz seyirciye her zaman ulaşabilen insanlar olduk. Bizim tek sorunumuz, "Buna insanlar gülmez," diyen yetkililerdi. İlk defa GAİN böyle bir şey demedi bize. Ne istiyorsak yapmamıza izin verdi ki bu da seyircide karşılığını buldu.

VOLKAN: Bu kaygı sadece seyircinin neye gülüp gülmeyeceğine karar veren çalışanlarla yaşandı. Aslına bakarsan bizim, "İnsanların %70'i buna güler," diyebileceğimiz bir reyting ölçerimiz de yok. Bir kere de hoşumuza giden bir şeyi yapalım, diye çıkmış bir yol. GAİN de bu anlamda önümü zü çok açtı. Ve artık hiçbir şekilde komedimizi anlamayan insanlara bir şey anlatmak zorunda değiliz gibi bir şey oldu bence. Bu da güzel ilerledi.

Platformlardan bahsetmişken yıllarca ana medyaya ısmarlama işler yapıp tamamen özgür kaldığınız bir mecraya iş yapmanın duygusunu öğrenebilir miyim?

DENİZ: Bence daha zor böyle özgür bir yerde var olmak. Daha önce yalandan limitlerle insanda kısıtlanma hissi oluşabiliyor. Ama böyle "sky is the limit" gibi davranılınca, insan kendi sınırlarıyla baş başa kalınca zorlanıyor. Yaratıcılık anlamında zorluktan bahsediyorum. Pis bir zorluk, kendini kanıtlamak gibi bir zorluğu yok.

CANER: Bahanen kalmıyor.

DENİZ: Evet. O yüzden de bence bazen akışta, bazen tartışarak harcanan bir zaman var. Bence özgür kalmak sorumluluğunuzu artıran bir şey.

Peki, hepinizin YouTube aracılığıyla dünya kadar kitleye ulaşan işleriniz varken özel platforma geçince seçili bir kitleye ulaşmayı dert ediyor musunuz?

VOLKAN: Ben çok mutluyum.

DENİZ: Hayır.

VOLKAN: YouTube son dönemde koyulan içeriğin niteliğine bakmadan kalitesinin önyargılarla belirlendiği bir yere dönüştü. Dünyanın en güzel şeyini yapıp oraya koysan yine aynı şeye dönüşüyor. YouTube'a içerik üretme isteğimi törpülemiştim. Adı bile tatsız; içerik! Açıkçası YouTube'da da birçok fikrimi kabul ettiremedim. Bir tek Caner yanıştı fikirlerime. O yüzden benim için daha kolay ve daha iyi oldu bu taraflar.

CANER: Bir de diğer türlü pek mümkün değil *Ayak İşleri* için. Aksiyon çekiyoruz ve teknik anlamda dünya standardında çekmeye çalışıyoruz. Bu bir dizi ve onu, altına yorum yapılan bir içeriğe dönüştürmeyi ben de istemem. Ben hâlâ dizilere eser gözüyle bakabilen biriyim. Ne bileyim, sanat galerisinde bembeyaz duvara koyuyorsun resmini ve kimse gelip altına yorum yapmıyor. Bir ciddiyeti var işin. Evine gidip yorum yapıyor ya, bunu da öyle yapsın. "Loş Sohbet" ise bana biraz haber programı gibi geliyor, çok seviyorum programımı ve diziyle farklı yerlerde konumlandırıyorum.

Ayak İşleri'ndeki gibi sinsice arabanın içinde bekleyen adamlarla fazla sıyla karşılaşılıyor İstanbul'da. Dikkat çekmeyecek gibi değiller üstelik. Bu diziden de anlıyorum ki siz de dikkat etmişsiniz o adamlara.

CANER: Evet, ben çok takıntılıyım bu konuda. Bir insana dört saat bakabiliyorum, kim bu, nereye gidecek diye. Volkan da biraz takıntılı bu şekilde. Bir tek Deniz biraz daha farklı, kendi hayatının içinde, daha barışık kendisiyle. Biz Volkan'la başka insanlara tutulan insanlarız.

Hanginizden çıktı fikir?

CANER: Volkan'dan çıktı. Birbiriyle biraz çatışma halinde olan tetikçinin hikâyesini mi yazsak, demişti. Tetikçi bana sert gelmişti. Daha basit işlere gönderilen tipler mi yapsak, dedim. Sonra iş buraya döndü ama dediğin tipleri merak ediyorum ben de.

Baklavacının önünde saatlerce durup sigara içen adamları merak ediyorum ben de. Onlar 3 dakika önce birini mi öldürdü, 20 dakika sonra birini mi şışleyecekler bilmiyoruz ya. Bu "garip duran adamlar" hep dikkatimi çeker. Hatta ilk sezonda sevdiğim bir diyalog var, apartman toplantısında Evren, "Silahımız var diye bizi boş adam mı zannettiniz?" diyor. Benim için o sayfayı özetleyen bir cümle.

Dizilerde küfür çoktu azdı tartışmasına sizin dizi de katıldı. Aslında karakterleriniz bir nevi tetikçi ama buna bile laf edenler var değil mi? Televizyon dizilerindeki sahte ortamları her

dizide aramaları garip geliyor bana. Gündelik hayatında kim küfretmiyor ki dizilerdekine laf söylüyorlar acaba?

CANER: Kim etmiyor? Evren etmiyor işte. 3 sezon boyunca etmedi. Vedat küfretmeye Evren'in etmemesinin bir anlamı kalmaz. Türkiye'de hiç küfretmeyen birini görmüyoruz ya, ama Evren etmeyen biri. Melikşah'la her gün bunun için kavgada ediyorum. "Sanatta küfür edilmemeli," deniyor ama o kadar umurumda değil ki bu görüş!

Başka türlü gerçekçiliği nasıl elde edeceğinizi ki? İstanbul beyefendisi Türkçeyle konuşmalar garip olurdu sonuçta.

CANER: Vedat'ın bir

tiradı yükseliyor yükseliyor ama küfretmeyince eksik kalıyor. Yoksa biz güldürmek için küfür eklemiyoruz. Bazılarını Çağlar ekliyor, bazılarını yazdığımız halde çekerken çıkarıyoruz, yok ya bu fazla oldu, diyoruz. Bazen de buraya küfür istiyor, adamın rahatlaması için çok önemli de-yip ekliyoruz.

VOLKAN: Küfür hakkında yapılan yorumlar, "Çok fazla a harfi kullanmışsınız!" demek kadar saçma geliyor bana. Bu konuyu neden bu kadar gündeme getirdiler anlamıyorum.

CANER: Olayı ulvi bir yerde tutmak isteyen bir tayfa var, sanat bu değildir demeye getiriyorlar. Gerçekten de sanat bu değil, *Ayak İşleri* öyle bir eser değil. Halka verdiği mesajı önemsemekten çok, eğleniyoruz biz!

VOLKAN: Küfretmeden ancak heykel yapabilirsin.

DENİZ: Kesin orada da küfrediyorsundur, yanlışlıkla eline vurabilirsin ve yamulabilir. Yapım aşamasında her aksaklıkta küfür geliyordur bence, heykeldeki hatayı düzeltmek de zordur.

Dizinizde iyi ya da kötü diye bir tarafı övmek yok. Önyargı yok, sadece durumu anlatıyorsunuz, haksız mıyım?

CANER: Hepimizde var o özellik. İlk başta Volkan'la benim çatışmalarım daha fazla vardı bence. Volkan bir şey yazdığında ben şimdi buna nasıl karşılık veririm diye etkilendiğim yerler de oluyordu. Ama aslında hepimiz çok yargılı insanlar değiliz, bir şeyler öğrenmeye çalışıyoruz bu hayattan. Volkan en önyargılıımızdır.

VOLKAN: Ben yargılıyım, evet.

CANER: Ben karakterlerin ya da hikâyelerin insanlara mesaj vermesini düşünmüyorum. Soru sorması gerek bence. Hayatta da herkes haklı gibi geliyor bana.

DENİZ: Aslına bakarsan mesaj vermemeye çalıştığımız bile oluyor. Bu yaptığımızı yanlış anlarırsa ya da bir anlam çıkarırlarsa diye düşünüyoruz oluyor. Çoğunlukla dalga geçme üzerine yazılıyor çünkü. O yüzden tam tersi bir durum var. Belki de kesin bir yargı, didaktizm olmaması insanlara güzel geliyor olabilir.

CANER: Didaktik bir yere giderse diğer karakter onu yıksın istiyoruz. Evren bir tirada girerse onun haksız olduğunu ortaya çıkaracak bir eylem de metne girsın istiyoruz. Ciddi bir tartışma varsa, işte erkeklik, mülkiyet gibi diyelim, onunla ilgili bir sonuca varmak değil de onunla ilgili bütün olasılıkları senaryoya katmaya çalışıyoruz. Özellikle bu sezon onu daha çok yaptık. Kimin ne sonuç çıkaracağını bilmiyoruz ama

bizim amacımız biraz eğlenmekti! Volkan Abi daha iyi bilir, her şeyi daha iyi bildiği gibi bunu da iyi biliyordur. (Gülüyor)

VOLKAN: Benim düşüncelerim farklı! Bazen birazcık dizi matematiğinden dolayı öyle oluyor. Ama oturup konuşurken Caner'in savunduğu bir şeye sırf uyuzluk olsun diye itişmek, güreşmek istiyorum. Sonuçta bu kendi içinde komik bir şeye gidiyor. Bir bakıyorsun ki aptalca bir şey söylemene rağmen içinde doğruluk payı var. Bir de karakterler de taşıyor yazılanı.

Peki, hepinizin oyunculuk geçmişi var, nasıl kendinize bir rol uydurmadınız, hayret ettim. Caner bir kere oynadı ama onun hikâyesini de röportajlarınızdan okudum. Oyuncu konusunda bir sorun çıkmış ve Caner oynamak zorunda kalmış.

VOLKAN: Ben çok istiyorum ama Caner Hocam oynatmıyor. Bu çok kaliteli bir iş diyor, senin bu anki durumunla bunu tartamıyorum diyor. (Gülüyor) Daha doğrusu bu işin başka bir tavrı var. Komedyen olarak yaklaştığım bir işte onu kendim oynamak isterim ama biz burada karakteri yazıyoruz. Bu da benim için yeni ve zevkli bir şey oldu. İlk sezon biraz stresliydi tabii, daha önümüzde bir şey yokken havaya yazıyorduk. Daha karakterlerimiz oturmamıştı. Ama özellikle 2. sezonda Çağlar'ı Vedat olarak hayal ederek yazınca benim için de yeni bir kol açıldı. Bu kadar iyi oyunculara senaryo yazmışlığım yok. Bu başka bir mod ama komedi oynatarak da icra etmek istediğim bir tarafım var tabii. Ama *Ayak İşleri*'nde oynama fikri beni bile geriye. Şimdi rezil etmeyeyim diziye, ne güzel gidiyor, diye düşünüyorum.

CANER: *Ayak İşleri*'nin teatral bir yanı var ya, iki başrolümüz de tiyatro oyuncusu. Ve çok sağlam bir ezber matematiği üzerine kurulu. Benim de kafamda hep tiyatrocular canlanıyor ve içine girecek doğal oyunculuk ama tiyatro matematiğinden uzak biri olmuyor. Volkan'la da hep bu şekilde tripleşiyoruz geyiğine. Yazdığımız karakterlerden sonra, "Buna da mı olmuyorum?" diyor arada. Ama olmuyor. Ayıp aslında evet ama nepotizme de karşıyız sonuçta!

VOLKAN: Çok istesem arkadan geçerdim, onu da söyleyeyim. (Gülüşmeler)

CANER: Yeni bir iş çektik mesela, başka bir proje, Volkan orada oynadı. *Ayak İşleri*'nde oynadığım rolse biraz zorla oldu. Bir gün sonra çekmemiz gerekiyordu, oyuncu arkadaşları aradık ama herkes doluydu. Bir de kötü filmlerin yönetmenini yanağından vurma olayını oynama fikri de hoşuma gitti.

DENİZ: Az kalsın oynuyordum ben de. Stand-up'lı sahnelerin olacağı bir bölüm yazıyorduk ama olmadı. Sonra Güven Murat'ın iğne yapılan kolu olacaktım, tek plan kol! Ama o da direktten döndü.

Caner siz, bir röportajınızda artık oyunculuk yapmak istemediğinizi söylemişsiniz. Yapımcılık ya da yönetmen olmak daha zor değil mi? Bütün setin milyonlarca soru sorduğu adam olmak biraz delice değil mi?

CANER: Biraz delice ama benim karakterime daha uygun. Oyunculuğu beceremedim. Çok kısa bir cevabım var bu konuda.

Şaşırdım buna çünkü oynadığınız filmlere değerini katan yine sizdiniz, yazdıklarınızın haricinde.

CANER: İyi hissetmiyorum oyunculuk yaparken. Herkes bana bakması... Oyunculuğuma, bedenime, sesime laf söylemesi... Fikirlerime daha çok güveniyorum, soru sorulan kişi olmaya tamamım o yüzden. Caner burası hiç komik olmadı, burada sesin ne biçim gibi şeylerle büyüdüğüm için oyuncu olarak artık onu kaldıramıyorum galiba. O gün iyi görünmek, enerjik olmak, duygu dünyamı sabit tutabilmek becerebildiğim şeyler değil. Bunu tercih ediyorum.

Şu sıralar üzerinde çalıştığınız neler var? Az önce Caner bahsetti, Volkan'la birlikte yazdığınız bir iş daha var sanırım.

CANER: Çok yakında fragmanı çıkacak bir iş. Volkan'ın geliştirdiği, benim sadece yapımcı olduğum yeni bir dizi. *Gibi*'nin yönetmeni Ömer Sinir'in yönettiği yeni bir iş. İki ay içinde yayına girecek.

DENİZ: Benim şovlar, podcastler devam. Caner'le yeni bir format deniyoruz.

VOLKAN: Yeni dizimizin yayınlanmasını bekliyorum, yazdık ettik ama bir şeylerin yayınlanmasına ihtiyacım var. Kafamızda sürekli bir şeyler geliştiriyoruz tabii ama insanın özgüvenini de yenilemesi lazım. Kötüyse kötü yorumu alıp gaza gelmek lazım. İyiyse de gururunu yaşayıp bir daha dolmak lazım. 2022 biterken ben de tükenmiş gibiydim şahsen. Biraz yeni işlerden beslenip yine çalışmaya başlarız gibi geliyor bana. Çünkü stand-up yaparken farklı, aklına bir şaka geliyor çıkıp yapıyorsun, ardından gelen reaksiyona bakıyorsun. Dizi yazarken öyle değil, yayınlanana kadar reaksiyon ne olacak bilmiyorsun.

Kafanızı boşaltmak adına yardım aldığınız çerezlik dizilerininizi öğrenebilir miyim?

CANER: Ben röportajı beklerken *Monthly Pyton's Flying Circus* izliyordum. Yani geçmişe gidip kısa çizgi filmler izliyorum. *South Park*, *Brooklyn 911*, *Seinfeld*'in sevdiğim bölümlerine dönüp bakıyorum. Türkiye'den *Gibi*'yi izliyorum. *Var Bunlar*'a başladım, *Doğu*'yu izledim. Türkiye'den çıkan bütün komedileri izliyorum aslında, ne oluyor diye merak ediyorum. Dramaları çok izlemem açıkçası. Beni rahatlatan şey, 70'ler, 80'ler komedisi oluyor.

DENİZ: Ben *Atlanta*'ya başladım. Yatmadan önce onu izlemeyi seviyorum. Ama genel olarak söylemem gerekirse meslek icabı bir bakmak gerekiyor. Bir de *Star Trek* seven bir insanım. *Star Trek Voyager* kafamı dağıtmak için kullandığım bir şey. YouTube'da da çok fazla içerik izlerim.

VOLKAN: Ben hiçbir şey izlemiyorum. "God of War" oynuyorum. Hem içimdeki öfkeyi atıyor hem de bir şey

izlemek zorunda kalmıyorum. Dizi izleyebilecek modum olmadığı için oyuna döndüm bu aralar. Yerli yapımları çok seyretilmiyorum. Sektörden haberdar olayım derken kafamın içi bir sürü şeyle doluyor. Bu yüzden kafa boşaltmanın en iyi yolu oyunlar, anime edilmiş şiddet.

Son olarak Ayak İşleri ile ilgili kişisel meraklarımı sayabilir miyim? Alevli bir patlama sahnesinin önünde poz vermek kimin fantezisiydi?

CANER VE DENİZ: Volkan'ın!

CANER: Dizinin erkeklik dozunu genelde Volkan karşılıyor. Erkekçe, adam gibi bir şey yapılacaksa onu Volkan yazmıştır!

VOLKAN: Çok teşekkür ediyorum.

Peki, apartman toplantısını bu kadar iyi gözlemleyen hanginizdi?

CANER: Volkan Öge!

Yine bir erkek olarak apartman toplantısına katılmış tabii.

DENİZ: Ben hep kaçtım o toplantılardan, haberim yok.

VOLKAN: Ama aslında Caner'in çok şey çıkarabileceği bir ortam var apartman toplantılarında. Saçma ortamlarda bulunup gözlemlemekten sapıkça bir keyif aldığını düşünüyorum.

CANER: Evet ama ben müdahale etmeden duramıyorum. En son katıldığım apartman toplantısında kapıcıyı yönetici yaptım. Bu adam yapsın işte, bu adamdan çok iyi yönetici olur dedim ve iki sene kapıcı, yönetici oldu.

Eşitlik, güç dağılımı böyle olmalı! Peki, karakterlerinizin hangisi daha deli sizce? En fazla takıntılı olan kim?

DENİZ: Takıntı dersek Volkan öne çıkar ama her ikisinin de ruh sağlığında çeşitli bozukluklar var. Zaten akıl sağlığı iyi olan insan kalmadı. Düşününce aklıma bile getiremiyorum öyle birini.

CANER: Evet ya, örnek alabileceğimiz bir insan kalmadı!

VOLKAN: Şu adam ne kadar akıllı diyebileceğim biri kalmadı. Herkes gibi, Vedat ve Evren'in de garip garip şeyleri var. Ama hiçbir zaman bu herifler deli denebilecek yere getirmiyoruz.

Çok iyi toparlıyorlar doğru. Bireysel olarak en güldüğünüz bölüm hangisiydi?

VOLKAN: Benim "Pide"! Bildiğim bir bölümü izlerken kahkaha attım, çok anlamlıydı bizim için.

CANER: O bölüm bizim için çok özel, evet. Üçümüz birlikte çalışmayı en iyi o bölümde çözmüştük çünkü.

DENİZ: Birinci sezon ilk bölümü de çok beğeniyorum. Her şeyin özü ya.

JEFFREY DAHMER,

ÇİVİCİ SÜLEYMAN

VE SERİ KATİLLER ÜZERİNE

YAZI //_ PROF. DR. HALİS DOKGÖZ

Seri cinayet soruşturmaları, davaları ve seri katillerin eylemlerinin toplumsal infial yaratması, katilin geride bıraktığı delillerden yola çıkarak yakalanma ve devamındaki hukuksal süreç toplumun ilgisini çekmeye devam ederken, aynı durum adli bilimler alanında çalışan bilim insanları ve profesyoneller kadar edebiyat, sinema, televizyon, dizi ve medya dünyasının da ilgisini çekiyor. Suçlu profillemeye ve son zamanlarda adli tıbbın olayları çözmedeki etkisinin neredeyse olayın önüne geçtiğini bile söyleyebiliriz. Suç profili oluşturma ve adli tıp bilimiyle ilgili katilin peşinde koşan güvenlik güçlerinin ve kamunun farklı algılarından da bahsedilebilir. O halde "Seri cinayet nedir, seri katil kimdir?" sorusuyla başlayabiliriz.

Seri cinayetler aslında nispeten nadirdir; ancak toplum bu kavramdan hem dehşete düşüyor hem de büyüleniyor. Bu durum sadece adli bilimler alanında değil edebiyat, sinema ve dizilerin de ilgi çeken en önemli konularından biri olmaya başlamıştır.

Tarihsel olarak seri katiller, yüzlerce çocuğa işkence yaptığı, tecavüz ettiği ve öldürdüğü bildirilen Fransız asilzade Gilles de Rais'den başlayarak 1400'lerden beri incelenmiştir. Muhtemelen en tanınmış seri katil, 1800'lerde İngiltere'de birden fazla hayat kadınına görünüşte sebepsiz yere öldüren ve seri cinayetleri çevreleyen paniğin yaratılmasına neden olan Karindeşen Jack'tir. Karindeşen Jack diyoruz, ancak daha eski ve en kötü şöhretli cinayet serilerinden birinin arkasındaki kişinin kim olduğunu gerçekten bilmiyoruz. Katil, 1888'de Londra'nın Whitechapel bölgesinde ortaya çıktı ve hepsi seks işçisi olan beş kadını öldürüp cesetlerini parçaladı. Polis, katilin bir cerrah, kasap veya neşter kullanma konusunda yetenekli biri olduğunu tahmin etti. Katil, eylemleri özetleyen mektuplar göndererek toplumla ve polisle alay etti. Yıllar boyunca birçok zanlının adı geçmesine rağmen katilin kimliği saptanamadı ve hâlâ gizemini koruyor.

1888'DEN BERİ KİMLİĞİ BELİRLENEMEYEN KARİNDEŞEN JACK ÜZERİNE BİR ÇİZİM...

Bir kişiyi seri katil olarak nitelendirmek kriminologlar, güvenlik güçleri, psikiyatristler, adli tıp uzmanları ve akademisyenler için giderek zorlaşmaktadır. Seri cinayet, işlenen suçlar arasında bir "sakinleşme" süresi olan üç ve/veya daha fazla ayrı olayda en az üç kurbanın benzer yöntem, silah ve törenle öldürülmesi şeklinde tanımlanmaktadır.

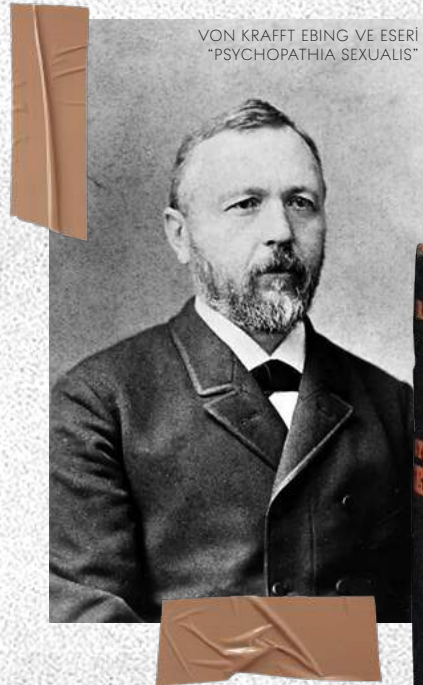
Güvenlik güçlerinin seri katilleri yakalamak için kullandığı bilgilerin çoğu, Von Krafft Ebing'in seri katillerin sahip olduğu farklı özellikleri ayrıntılarıyla anlatan *Psychopathia Sexualis* adlı kitabını yayımladığı 1866'ya dayanmaktadır. Von Krafft Ebing, seri katillerin yalan söyleme, manipülasyon, suç mahallinden hatıra eşyası alma, bitişik harfler kullanma, cinsel uyarılma için kurbanlara işkence yapma, pornografi kullanma, kurbanları aşağılama ve yakalanmak için dikkatli bir planlama yapma gibi ortak özelliklerini tanımlamıştır. Bu kitapta ayrıntılandırılan özellikler, modern suç profillemesinin de temeli olarak hâlâ kullanılmaktadır.

Bir kişiyi seri katil olarak nitelendirmek kriminologlar, güvenlik güçleri, psikiyatristler, adli tıp uzmanları ve akademisyenler için giderek zorlaşmaktadır. Seri cinayet, işlenen suçlar arasında bir "sakinleşme" süresi olan üç ve/veya daha fazla ayrı olayda en az üç kurbanın benzer yöntem, silah ve törenle öldürülmesi şeklinde tanımlanmaktadır. Bu kişiler günlük yaşamını devam ettirirler. Kurbanlar genellikle tanınmamış kişiler arasından ve görece daha güçsüz ve azınlık gruptan seçilir ve çoğunun çocukluğunda fiziksel ve/veya cinsel istismar ve ihmal gibi bir deneyim söz konusudur. Birçok seri katil, cinayetten sonra cinayeti hafızasında canlı tutmak için ya cinayet ortamından bir materyal alır veya ortama bunun bir seri cinayet olduğunu vurgulamak ve topluma mesaj vermek için direkt mesaj veren veya bazen de mesaj içermeyen anlamsız bir materyal bırakarak sakinleşme dönemi yaşar. Bu sakinlik ancak yeni bir cinayete kadar devam eder.

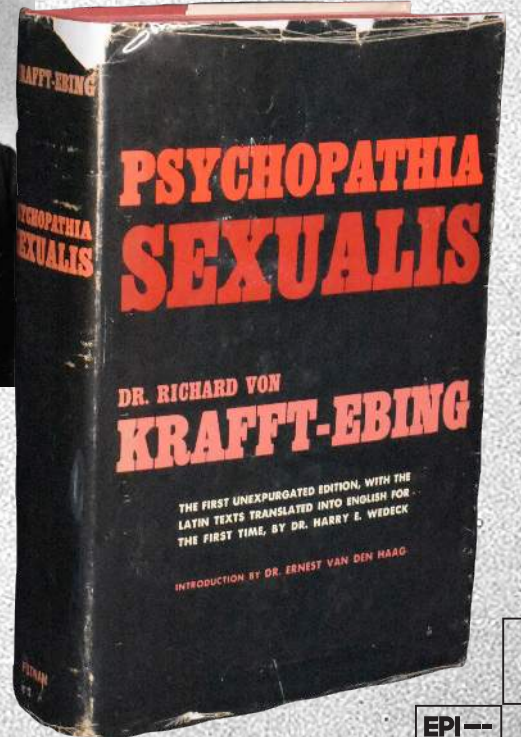
FBI'nin Davranış Birimi, seri katillerin profilini çıkarma konusunda önde gelen bir kuruluştur ve şiddet suçlarını analiz etme ulusal merkezi olarak da adlandırılan bu birimin yaptığı tanım en kabul gören tanım olarak öne çıkmaktadır. Seri cinayetleri belirli "tiplere" göre tanımlamak seri katilleri ayırt etmenin yaygın bir yolu olmuştur. Seri katiller genellikle birkaç tipografinin parametreleri içinde tanımlanıyor. Vizyoner tipler; onlara cinayet işleme talimatı veren sanrılı seslere tepki verirler. Misyon odaklı türler; seks işçileri veya belirli azınlık grupları gibi "diğer" olarak görülen grupları hedef alır. Hazcı tipler; cinayetlerde zevk veya heyecan arar. Kontrol tipleri; kurbanları üzerinde güç isterler. Yırtıcı tipler; kurbanları için avlanır ve cinayetleri bir eğlence etkinliği olarak görürler. Seri katillerin genel profiline bakıldığında psikologlar, psikiyatristler, adli tıp uz-

manları, kriminologlar ve güvenlik güçlerinin tipografiler, motifler ve tanımlar hakkında farklı yaklaşımları vardır. Çünkü her olayda katilin ruhsal yapısı kadar sosyal çevre ve kültürel kodlar da yakın ilişkili olduğundan farklı yansımaları da olmaktadır. Bu durum ortak tanımlamayı zorlaştırmaktadır.

Seri katillerin çocukluklarında genellikle işlevsiz çocukluk dönemi ve aile birimleri arasında zayıf ilişkilere sahip olmak ve yataklarını ıslatan, ateşle oynayan, hayvanları taciz eden içe kapanık bir profil söz konusudur. Benzer şekilde, birçoğunun reddedilme, ihmal ve yalnızlık duygularını besleyen, belirli gruplara karşı yüksek düzeyde düşmanlığa yol açan, son derece hassas çocuklar olarak büyüdüğü düşünülmektedir. Bu bireyler genellikle anormal bir şekilde pornografiye kapılırlar ve cinsel istismara uğrarlar. Ergenlikten yetişkinliğe geçtiklerinde fiziksel travma, kundakçılık, cinsel şiddet ve nihayetinde cinayete kadar yükselir. Çocukluk istismarı ile suç teşkil eden davranışlar arasında büyük bir bağlantı olduğunun altını çizmek gerekir. Öte yandan işkence gören ve istismara uğrayan çocukların hepsi seri katil olmuyor ve seri katillerin hepsi çocukluk istismarının kurbanı olmuyor. Bununla birlikte bu derin travmatik sorunlar ve suç davranışı ilişkisi, suçlular arasında değişen derecelerde de olsa bir gerçek gibi görünmektedir.

VON KRAFFT EBING VE ESERİ
"PSYCHOPATHIA SEXUALIS"

Bir kişiyi seri katili yapan nedir? Bu sorunun yanıtının peşinden koşmaya devam ediyoruz. Seri katiller hakkında bildiklerimiz hâlâ buzdağının görünen kısmı kadar ve bilmediklerimiz gizemini korumaya devam ederken seri katillerin işledikleri cinayetle şöhret kazanmaları da başka bir motivasyon kaynağı olabilmektedir.

Seri katillerin çoğunu suç işlemeye iten genel güdülerini belirlemek zordur, çünkü seri katiller arasında önemli farklar bulunur. Medya genellikle ortalama bir seri katili, kurbanlarına acı çektirmekten özel bir cinsel zevk alan ve genellikle onlar üzerinde güç uygulama arzusuyla motive olan güce aç bir sadist olarak betimler. Genel olarak öfke, suç girişi, finansal kazanç, ideoloji, güç ve heyecan, psikoz veya cinsel temelli motivasyon öne çıkar. Öfkeyle motive olan bir seri katil, belirli bir nüfusa veya bir bütün olarak topluma karşı öfke veya düşmanlıkla hareket edebilir; suç teşebbüsü tarafından motive edilen bir katil, organize suç teşkilatlarıyla ilgili olarak işlediği suçun sözde faydalı parasal sonucu tarafından da motive edilebilir. Psikoz ve ağır kişilik bozuklukları gibi bazı durumlar da suç işlenmesini kolaylaştırırken cinsel temelli motivasyonlardan da etkilenirler. Seri katilleri bir akıl hastası olarak tanımlamak çok doğru değildir ve psikolojik, sosyal, ekonomik ve kültürel kodlarla yakın ilişkili olduğunun ve genellikle ceza sorumlulukları olduğunun da altını çizmeliyiz.

Bir seri katilin bu kadar şiddetli suçları tekrar tekrar işleme sebeplerine dair pek çok tartışma var. Bazı kriminologlara göre, hem biyolojik hem de sosyal faktörler bir katilin oluşmasına yol açar. Bazı araştırmacılar ise çevre kadar kesin olarak kanıtlanamasa da genetik kodların da etkili olduğunu savunuyor. Bir kişiyi seri katili yapan nedir? Bu sorunun yanıtının peşinden koşmaya devam ediyoruz. Seri katiller hakkında bildiklerimiz hâlâ buzdağının görünen kısmı kadar ve bilmediklerimiz gizemini korumaya devam ederken seri katillerin, işledikleri cinayetle şöhret kazanmaları da başka bir motivasyon kaynağı olabilmektedir. Kurbanlarını cinayet mahallinden daha çok kentin en bilinen ve işlek ortamlarına bırakıp güvenlik güçlerine, medyaya ve topluma mesaj verme eğilimleri de oldukça yüksektir.

JEFFREY DAHMER

Seri katillerin kültürel popülaritesi dünyanın her köşesinde yüksektir. Seri katillerin psikolojik gizemleri hakkında yayımlanan araştırma ve makalelerin sayısının artmasıyla insanlar seri katiller ve amaçları hakkında daha fazla şey öğreniyor. FBI Davranış Bilimleri Birimi'ne göre; yaşları 20-40 arasında değişen, zekâsı yüksek, genellikle yalnız yaşayan ama evli veya uzun süreli ilişkiler içinde de olabilen, suç geçmişli olan, hırsızlık ve cinsel istismara uğrama ve/veya uğratma gibi eylemleri kapsayan, sıklıkla erkekler seri katiller olarak ön plana çıkıyor.

Son zamanlarda ABD'li seri katil Dahmer'i anlatan diziyi birlikte konu yeniden gündeme gelmiştir. Jeffrey Dahmer, Milwaukee Yamyamı/Canavarı olarak ABD'de 1978-1991 yıllarında en az 17 çocuk ve erkeği tecavüz edip öldürmüş ve sonra bazı organlarını yemiştir. Cinayetlerinde genel olarak tecavüz, işkence, parçalama, nekrofil ve yamyamlık

Deli sonunda meşhur oldu

ÖLDÜRDÜĞÜ 6 kişiden beşinin kafalarına çivi çakan Süleyman Aktaş, gözlem altında tutulduğu Manisa Ruh ve Sinir Hastalıkları Hastanesi'nde televizyoncuların gözdesi oldu. Hemen hemen tüm kanallarda boy gösteren "Çivici Deli", bu kez de Kadir İnanır'ın hazırladığı programa konuk oldu. Ünlü canavarlar koğuşunun ağası Denizlili Çivici, kamera önünde oldukça rahatı.

Manyak katil Süleyman Aktaş, şimdi de TV yıldızı oldu.

gibi unsurlar göze çarpıyor. Wisconsin'da işlediği 17 cinayetten 16 kez ağırlaştırılmış müebbet hapis cezasına çarptırılmıştır. Dahmer, tutuklandıktan üç yıl sonra cezaevinde başka bir mahkûm tarafından öldürülmüştür. Psikologlarla görüşmesinde, öldürdüğü kişilerin, kendisinin bir parçası olmasını istediği için yediğini; yalnız, umutsuz, kendisinden ve eşcinselliğinden utandığını vurgulamıştır. Çocukken anne babasının ayrılması, ilgisizlik, alkol, madde kullanımı, hayvan ölümlerine aşırı ilgi duyan Dahmer, ilk cinayetini 18 yaşındayken bir otostopçuyu öldürerek gerçekleştirmiştir. Öldürdüğü kişiyi parçalara ayırıp toz haline getirmiş ve evin arka bahçesine serpererek yalnızlığını giderdiğini söylemiştir. Gerçek yaşama dayanan ve Ryan Murphy ve Ian Brennan'ın yönettiği, Evan Peters, Richard Jenkins, Niecy Nash-Betts gibi oyuncuların rol aldığı *Dahmer* dizisi kelimenin tam anlamıyla ortalığı kasıp kavurdu. Dizide Dahmer'in psikolojisi kadar arka plan ve dönem eleştirisi de dikkat çekicidir. Dizi sadece izlenme rekorları kırmamış, aynı zamanda bir seri katil endüstrisinin yaratılmasına da olanak sağlamıştır. Seri katil figürlerinin yazdıkları kitaplar ve yaşanan yerlere düzenlenen turistik turlar gibi etkinlikler söz konusu olmuştur. Örneğin Dahmer'in gözlüğü 150 bin dolar gibi bir fiyata alıcı bulabilmiştir.

Türkiye'de de zaman zaman hem akademisyenler hem de medya, Batı tipi bir seri katil bulamamaktan hayıflanmıştır. Denizli'de Türkiye Elektrik Kurumu Müessese Müdürlüğü'nde çalışan Süleyman Aktaş kendi halinde, evli ve 2 çocuk babası bir hat işçisiyken 31.500 volt elektrik akımına kapılıp ağır yaralanmasıyla hayatı altüst olur. Süleyman Aktaş, kurbanlarına çivi çakmasıyla ünlenmiştir. Bir başkomiseri öldürdüğü cinayetin ardından Çamköy'e yerleşen Aktaş, 5 yıl burada kaldıktan sonra yaşlı bir çifti evlerinde gözlerine ve alınlarına çivi çakarak, yine bir kişiyi daha başına çivi çakarak öldürmüştür. Çivilere dayanamadığını ve insanların kafasına çivi çakmaktan çok haz aldığını vurgulamıştır.

Seri katiller kuşkusuz benzersizdir. Ortak paydaları olmakla birlikte her olgu kendi perspektifinden ve sosyal çevreyle birlikte ele alınmalıdır. Bireylerin kendi deneyimleri, kişiliklerini ve zihniyetlerini şekillendirir. "Normal" diye tanımladığımız hayatımızda seri katili yaratan nesnel bir gerçeklik mi var yoksa bireyin içsel yolculuğu mu onu cinayete götürüyor ya da her ikisi ve/veya bilmediğimiz çok şey mi var? Bu sorunun peşinden gitmeye devam edeceğiz gibi görünüyor.

TÜRKİYE'DEN BİR SERİ KATİL:
ÇİVICİ SÜLEYMAN AKTAŞ

Kaynaklar

1. Keatley, D. A., Golightly, H., Shephard, R., Yaksic, E., & Reid, S. (2018). Using Behavior Sequence Analysis to Map Serial Killers' Life Histories. *Journal of Interpersonal Violence*, 1-23.
2. Marono, A. J., Reid, S., Yaksic, E., & Keatley, D. A. (2020). A Behaviour Sequence Analysis of Serial Killers' Lives: From Childhood Abuse to Methods of Murder. *Psychiatry, Psychology and Law*, 27(1), 126-137.
3. Chelsea van Aken. The Use of Criminal Profilers in the Prosecution of Serial Killers. *Themis: Research Journal of Justice Studies and Forensic Science*, Spring 2015; Volume 3.
4. White JH, Lester D, Gentile M, Rosenbleeth J. The utilization of forensic science and criminal profiling for capturing serial killers. *Forensic Science International* 209 (2011) 160-165.
5. Hooda B, White P, Bunner J. Method of identification: Catching serial killers. *Forensic Science International* 337 (2022) 111377.

EPI
-SO-
-DE

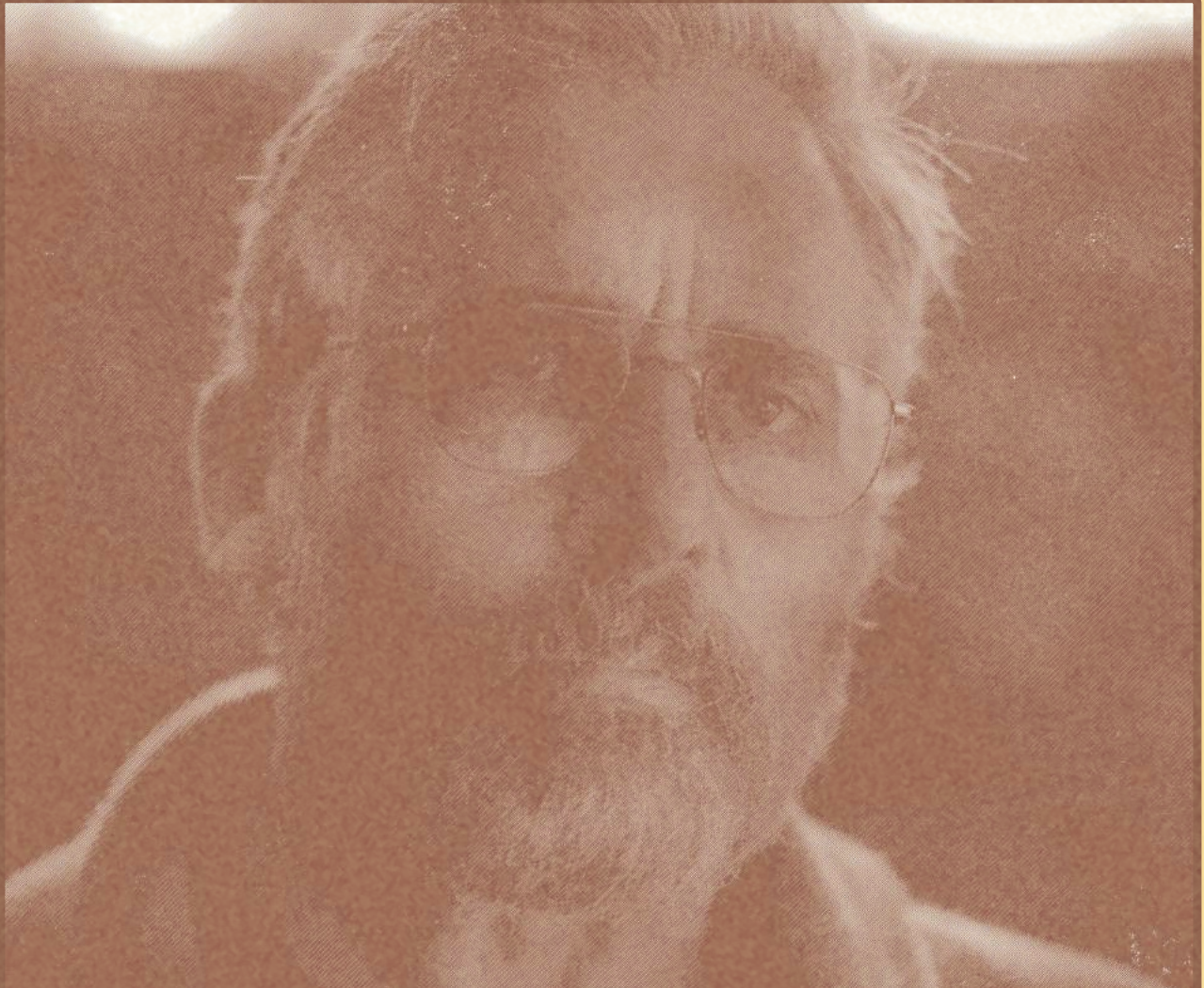
the patient

KÖŞEYAZISI

THE PATIENT

+YAZI_/_/_ÖMÜR TANYEL+

The Patient, bir hastanın tedavi arayışının patolojik yanını ortaya koyan başarılı bir yapım. Sam'in dizi boyunca izlenen donuk ve robotsu hareketleri soğukkanlı seri katil profiline uyuyor. Ama bir yandan da onu anlamaya çalışmamıza yol açıyor. Öldürdüğü kişilerin cüzdanlarını onlardan hatıra olarak saklaması ise klasik Amerikan seri katil öykülerine bir gönderme taşıyor. Nihayetinde hikâye baba-oğul ilişkisindeki psikolojik çözümlemelere doğru yol alırken bir yandan da "terzi kendi söküğünü dikemez" misali Alan'ın kendi oğluyla düzeltemediği ilişkiye tanık oluyoruz.

S

on günlerde pek çok seri katilin hayat hikâyesi dizi, film ya da belgesel olarak seyirciyle buluştu. Onların ne derece psikopat olduklarının yanı sıra dışarıdan gözükene mütevazı ve sakin halleri de izleyenleri şaşırttı. Peki, iç dünyalarında esen fırtınayı dış ortamlarda ustalıkla kamufle edebilen bu kişiler psikolojik durumlarının farkında olup da tedavi çabasına girerlerse ne olur? Disney+'da yayınlanan *The Patient* (Hasta) buradan yola çıkarak seri sayılabilecek bir katilin psikiyatristiyle ilişkisine kamerayı çeviriyor.

Sam'in (Domhnall Gleeson) Psikiyatrist Dr. Alan Strauss (Steve Carell) ile olan psikoterapi seanslarıyla diziye başlangıç yapıyoruz. Alan'ın eşi yakın zamanda kaybettiğini ve bunun travmasını halen taşıdığını görüyor ama hayata tutunma çabasına da şahit oluyoruz. Her şeyi unutmaya çalışarak mesleğini devam ettirmesi de bunun bir göstergesi. Başlarda çok da enteresan bir hasta olmayan Sam'in göze çarpan özelliği seanslar esnasında bile güneş gözlüğünü çıkarmamasıdır. Alan onun iç dünyasına girmeye çalıştıkça Sam buradaki duvarı istemeden de olsa daha da sağlamlaştırmaktadır. Seans sonunda Alan'ın ona kendini daha fazla açamazsa yardımcı olamayacağını belirtmesi üzerine Sam formülü bulur. Doktoru kaçırmak ve evinin bodrum katında yatağa zincirler. Böylece terapi daha sık ve yakın olarak devam edebilecektir.

Alan'ın ilk şoku atlatması sonrası içinde bulunduğu durum, mesleğini yapmaya devam etmesi veya stratejik düşünerek oradan kaçabilmeyi sağlaması ikilemine dönüşür. Zira ilk görüşmelerinde sadece "sorunlu" gördüğü Sam'in aslında kafasını bozan kişileri rahatlıkla öldüren biri olduğunu öğrenir. Alan gerçekten doktorun ofisinden çıkıp kendi ortamına geldikten sonra açılabilmiş ve artık sorununa çözüm bekler hale gelmiştir. Alan her ne kadar başlarda bu şekilde bir psikoterapi olamayacağını söylese de karşısındakinin kafasını bozanlardan olmak riskli olacağı için düşüncesini kendine saklamaya karar verir. Artık psikoterapi her ne kadar onun için sağ kalmak için bir koz olsa da Sam'in tedavi beklentisi de yabana atılacak gibi değildir.

Bahçeye açılan sürgülü cam kapı dışında dış dünyayla irtibatı olmayan bodrum, dizinin ana mekânıdır. Sam, Alan'ın yemesi için sürekli olarak dünya mutfaklarından fast food örnekleri getirir. Bu, bir yerde de onun işine ait göndermedir. Çünkü o, belediyede restoranların denetlendiği birimde çalışmaktadır. Oradaki hassas çalışmasının bir benzerini Alan'dan istemek de hakkıdır. Bir süre sonra denetlediği bir işyerinde ona ters davranan kişiyi Alan'a anlattıktan sonra kini canlanır ve onu yakalayarak öldürmek için bodruma getirir. Artık arada bir kapı olsa da Alan için konuşacak biri vardır. Ama evde sadece o yoktur. Sam'in annesi de üst katta yaşamakta ve aslında oğlunun yaptıklarını bilmektedir. Yeni gelen misafirin hayatı, Alan'a ve bir yerde de Sam'in annesine bağlıdır.

İçinde bulunduğu kaotik durum Alan'ın kendi hayatını sorgulamasına da neden olur. Ölmüş eşi ve oğlu Ezra (Andrew Leeds) ile arası, Yahudiliğin koyu bir mezhebini tercih ettiği için bozulmuştur. Birbirlerini anlamadıkları düşüncesi, kendisinin Sam ile olan ilişkisini andırır. Sam'in annesinin olaylar karşısındaki pasif durumu da aile ve din arasındaki tercihlerde karşılaştırma yapmamızı sağlar. Tüm bu süreçte esareti zaman zaman ona Auschwitz kampını hatırlatır. Holokost'tan kurtulan Yahudi nörolog ve psikiyatr Viktor Emil Frankl'in düşüncelerine yapılan göndermeler bir yandan da Sam'a verilen öneri (ya da terapinin parçası) gibidir. Çünkü yaşamın anlamını bulabilmek için öncelikle bir amaç olması gerektiğini söyleyen Frankl'a göre acının vazgeçilmez olduğu durumlarda acının da bir anlamı olabileceği gerçeği kaçınılmazdır. Bunu dizide de anılan, 1946'da yayımlanan *İnsanın Anlam Arayışı* kitabında detaylarıyla açıklamıştır.

Alan'ın iç konuşmalarını ya da kendisiyle hesaplaşmalarını da varsayımsal olarak kulede bir odada gerçekleştirdiğini görürüz. Karşısındaki hayali kişi kendi psikoterapisti ya da mentörüdür. Ona ne yapması ya da ne yapmaması gerektiğini söylemez ama onu dikkatlice dinleyerek atacağı her adım konusunda alternatifleri ona hatırlatır. Kaçmak için uygulayacağı planların başarısız olması halinde başına gelebilecekler, Alan'ın kurtulmak için saldırgan adımlar atmasının önünü keser. Bu odada sadece iç hesaplaşmalarını yapmaz. Bunun yanında "her tercih bir vazgeçiş" sözündeki tercihlerin ve vazgeçtikleri noktaların belirlenleştirilmesi sağlanır.

Ancak terapide ilerleme sağlanmadığını düşünmesi üzerine Sam bir süre sonra başka bir psikiyatristle irtibata geçer. Onun tedavi sürecine girmesi artık Alan ile işinin biteceği an-

lamına gelir. Bunun da Alan'ın serbest kalmasına değil, ortadan kalkmasına yol açacağı aşikârdır. Artık Alan son kozlarını oynar ve terapi sürecinin bir parçasıymışçasına Sam'e eski eşini eve davet ettirir. Sesini duyurabilecek biri olursa kurtulma şansı bulacaktır. Bu arada baştan beri yatağa sürterek keskinleştirdiği (ya da keskinleştirdiğini sandığı) ayak merheminin tüpü de tek silahı olarak yanındadır.

The Patient, bir hastanın tedavi arayışının patolojik yanını ortaya koyan başarılı bir yapım. Sam'in dizi boyunca izlenen donuk ve robotsu hareketleri soğukkanlı seri katil profiline uyuyor. Ama bir yandan da onu anlamaya çalışmamıza yol açıyor. Öldürdüğü kişilerin cüzdanlarını onlardan hatıra olarak

saklamasıyla klasik Amerikan seri katil öykülerine bir gönderme taşıyor. Nihayetinde hikâye baba-oğul ilişkisindeki psikolojik çözümlerlere doğru yol alırken bir yandan da "terzi kendi söküğünü dikemez" misali Alan'ın kendi oğluya düzeltmediği ilişkiye tanık oluyoruz.

The Americans dizisiyle ses getiren Joel Fields ve Joseph Weisberg ikilisi bu dizinin de yaratıcıları. Klasik dizi yapılarından farklı bir şekilde çoğu bölümü 20-30 dakikalık sürelerle sahip. Stephen King'in eserinden 1990'da uyarlanan *The Misery* filmiyle benzerlikler taşısa da *The Patient*'ta şiddet dolu sahneleri çok daha az görüyoruz. Daha çok insan psikolojisini, iç hesaplaşmaları ve işini kullanarak kurtulma çabalarına tanık oluyoruz.

Neticede hasta iyileşecek mi, doktor kurtulacak mı soruları son bölüme dek netleşmiyor ve dramatik bir gerginlikle seyirciyi kendi başına bırakıyor. *The Office* adlı, dönemin çok ses getiren komedi dizisiyle tanınan Steve Carrell'in hırkası ve sakallıyla çizdiği olgun, deneyimli ama endişeli psikiyatrist rolü oldukça etkileyici. İyi seyirler.

**PHILIPS
OLED+937, OLED907
VE PML9507 TV**

Sevilen dizilerin yeni sezonlarının yayınlandığı bu dönemde, eski model tozlu televizyonların yerini minimalist tasarım düz ekranlar aldı. Philips TV de geliştirilmiş ortam aydınlatma özellikli üç yeni premium Ambilight TV'yle kullanıcılara farklı alternatifler sunuyor. Yeni Philips OLED+937, OLED+907 ve PML9507 model TV'ler kristal berraklığında görüntü kalitesinin yanında ses kalitesi, güçlü oyun performansı ve akıllı özellikler de barındırıyor. Televizyonların zarif ve ince çerçeveleri, Philips TV'nin felsefesi olan Avrupai Tasarım özelliklerini taşıyor.

**BANG & OLUFSEN
BEOSOUND THEATRE**

Eşsiz bir sinema deneyimi yaşatmak için yaratılan Beosound Theatre; 7.14 Dolby ATMOS teknolojisini Truelmage ile birleştirerek kategorisinde tek haline geliyor. Özel olarak tasarlanmış patent bekleyen mikrofonlu kalibrasyon sistemiyle Beosound Theatre, her türlü yaşam alanında en doğru sesi sağlamaya hazır.

Her TV ile uyumlu olabilecek şekilde tasarlanan bu ürün aynı zamanda farklı Bang & Olufsen hoparlörleriyle de bağlanabiliyor ve ses deneyimini zirveye taşıyabiliyor. Akıllı cihazlarınıza yükleyeceğiniz Bang & Olufsen uygulamasıyla kolayca kurulan Theatre, dinleyici ve hoparlör arasındaki mesafeyi ölçerek, odadaki engelleri hesaplayarak ve diğer hoparlörleri de kalibre ederek sesin en iyi şekilde iletilmesini sağlıyor. Dinleyici sorunsuz bir kurulum sonunda sesin ve müziğin en kaliteli ve ideal tınılarıyla tanışıyor.

+

+

+

+

SENNHEISER AMBEO SOUNDBAR SERİSİ

Sennheiser, ses tutkunları ve müzikseverlere hitap eden ürün gamını yepyeni modellerle genişletti. Dolby Atmos gibi teknolojilerle sinema deneyiminde fark yaratan AMBEO Soundbar serisi, AMBEO Soundbar Plus ve AMBEO Subwoofer ile evleri için en iyi sesi arayan kullanıcılara yeni bir seçenek sunuyor.

Dünyanın ilk 7.1.4. kanalda yayın yapabilen soundbar'ı AMBEO Soundbar Plus, ödüllü AMBEO Soundbar Max'tan daha kompakt bir gövdeyle kullanıcıları sinema deneyiminin merkezine yerleştiriyor. AMBEO Soundbar Plus, AMBEO Subwoofer ile birlikte çalıştığında nefes kesen bir sinematik deneyimi garanti ederek evinizde bir küçük sinema salonu oluşturuyor.

DYSON PURIFIER HUMIDIFY + COOL FORMALDEHYDE

Dyson mühendislerinin evleri ve iç mekânlardaki havayı daha temiz tutmak için tasarladığı Dyson hava temizleyici fanlar, havadaki zararlı maddeleri tespit edip hapsederek rahat nefes almanızı sağlıyor.

Dyson Purifier Humidify+Cool formaldehyde™ nemlendiricili hava temizleme fanı, hava kalitenizi iyileştirmeye yardımcı olmak için tasarlandı. Aktif karbon filtre gazları nötrlerken HEPA H13 filtre 0,1 mikron kadar küçük partiküllerin yüzde 99,95'ini yakalıyor ve bir katalitik filtre formaldehiti yok ediyor. Ardından Air Multiplier™ teknolojisi temizlenmiş, nemlendirilmiş havayı odaya yansıtıyor ve gerektiğinde sizi serinletiyor.

MCDODO MAGSAFE POWERBANK

Mcdodo, ürün portföyüne mobil hayatı kolaylaştıracak ürünler eklemeye devam ediyor. Bu ürünlerin başında gelen yeni nesil MagSafe aksesuarlar; hem sunduğu yüksek teknoloji ve hız hem de göze de hitap eden üst düzey tasarım ve fonksiyonelliğiyle günlük hayatın vazgeçilmezleri arasına girmeyi başardı. Apple'ın aynı fonksiyon ve boyuttaki cihazından (1.460 mAh) 7 kat güçlü kapasiteye (10.000 mAh) sahip olan powerbank zarif tasarımıyla telefonla bütünleşerek güçlü mknatısıyla asla ayrılmıyor.

EPI
-SO-
-DE

sıradaki şarkı sana gelsin

KÖŞEYAZISI

YAZI_/_/_YASEMİN ŞEFİK_/_/_

İMKÂNSIZ BİR AŞK VE "ÖMER"

Genç bir müezzin Ömer, sakın ve sade biri. Alıştığımız başrol karakter detaylarına sahip değil. Özellikle ana akımda çok gördüğümüz bir karakter hiç değil... Ne holding vârisi ne ultra çapkın ve sevimli ne de vurdulu kırdılı argolu bir hali var. Hikâyesinin genel hatlarıyla bize sunduğu imkânsız aşk ve toplumsal meselelerden en küçük toplum tanımıyla aile figürlerine, onların yaşam alanları ve elâlem ne der sorunlarıyla bir arada değiştirici bir etki yaratmayı da çabasız sunması güzel.

Esas konu; Müezzin Ömer'in (Selahattin Paşalı) yıllar sonra mahallesine geri dönen Gamze ile (Gökçe Bahadır) toplumsal olarak neresinden baksan imkânsız bir aşkı ana hikâyeye yerleştiriyor. Ömer'in ablası Nisa'yı Merve Dizdar canlandırıyor. Babası Reşat'ı da Barış Falay.

SELAHATTİN PAŞALI, GÖKÇE BAHADIR VE MERVE DİZDAR ŞOVU!

Cast olarak Ömer'in ailesinden tutun da âşık olduğu kadına, yan komşuya ve ara geçişlere kadar dantel gibi işlenmiş bir oyunculuk akışı var. Hepsini ayrı ayrı övdüğümü varsayın.

Uzun zamandır bu formda bir dizi içeriği özellikle açık kanalda yer almamıştı. Sadece benim gibi hızlanmasını isteyen bir gruh da var diyebilirim. Oyunculukların o bakışlarla durum anlatma kısmı gerçekten başarılı.

Shtisel bir Netflix dizisi ve uyarlamasını yapan OGM, "Ömer" hakkında ilk bilgiler yayılmaya başladığında, nasıl olacak bu iş sorusu en çok dolaşan cümlelerden biriydi. Yerli unsurlar oluşturulduğunda konuya ne kadar dahil olacak belli olmayan dini semboller hikâyesi karşımıza çıkacak mıydı? Sosyal medya yorumlarında *Shtisel* izleyicisi, Ömer'e çok da bağlanmamış. Ancak uyarlama sözkonusu olduğunda dizi tüm ayrıntılarıyla doğru bir içerik sergiliyor. Özellikle ezanı duyduğumuz sahnelerde Türkçe altyazı girmesi de şaşırtıcı ve o kadar da sosyal medya üzerinden büyüyen bir olay olmadı. Demek ki burada işi oluşturanlar bir dönemin en önemli tartışma konusu "Türkçe ezan" kısmının zamanla bir dizide ayrıntı olarak yer bulmasını rahatlıkla yapıyor.

Dizinin diyalog kısımlarında fona atılan duygu teması müziğini bazen yok etmek istemiyor değilim. Yerli yapımlarda sıkça biz izleyiciye dayatılan bu konuşma fonları kimi zaman içimi bayıyor.

Müzik yerleştirme kısmında Ömer, açılışı Cem Adrian'ın "Hazırım Ben" şarkısıyla yaptı. Dizinin -ben bu yazıyı yazarken- 4. bölümü yayınlanacak ki daha birçok konu ve şarkı karşımıza çıkacaktır.

DİZİLERDE ÇALAN ŞARKILAR

TOP 5

1. CAN OZAN - TOPRAK YAĞMURA (YALI ÇAPKINI / KANAL D)
2. İKİLEM - KAYBOLURUM GÜLÜŞÜNDE (GHBG / SHOWTV)
3. SEZEN AKSU - ÇOCUKLAR GİBİ (YARGI / KANAL D)
4. FAİRÜZ DERİN BULUT - SEN AFFETSEN BEN AFFETMEM (ATEŞ KUŞLARI / ATV)
5. TUĞKAN - ŞANS (HAYATIMIN ŞANSI / FOXTV)

EVİRİM ALASYA & SILA TÜRKÖĞÜ

RÖPORTAJ_OBEN BUDAK
FOTOĞRAF_LARA SAYILGAN
MODA EDITÖRÜ_ECE ŞİŞİK SAYDAM
SAÇ_MUTLU AHMET SİNAN
MAKYAJ_UĞUR KIRAL
FOTOĞRAF ASİSTANI_SALİH YILMAZ
MODA EDITÖRÜ ASİSTANI_ZOZAN ÇİRİK, SİNEM ASLIKARA
SAÇ ASİSTANI_ROJİN BOTAN
STUDIO_PAM THE STUDIO

EVİRİM ALASYA

Başkalarının hayatına karışmadan yaşamayı, onlara hak vermeyi başarabilir miyiz? Peki, bazı konulara yanlış yerden bakıyor olabilir miyiz? Bu ve benzeri soruları insanın kendisine sormasını başaran ve tartıştıran yapımlar her zaman öne çıkıyor. Geçtiğimiz sezonda insanların "Benim psikolojik hastalığım ne acaba?" diye kendini sorguladığı *Kırmızı Oda*'dan sonra yeni bir fenomen dizi *Kızılılık Şerbeti* herkesin dilinde. Yaşam tarzları bir hayli uzak iki ailenin birbirini anlamaya çalışmasını izlerken herkes kendinden bir parça buluyor bu yüzden. Birbirimize oldukça hoyrat davranırken bir dizinin konu hakkında düşündürmesi çok önemli.

Aslında Evrim Alasya ve Sıla Türkoğlu çekimini ocak ayının ilk günlerinde yapmıştık. Ama deprem yası dönemi başlayınca paylaşmak içimizden gelmedi. Şimdi biraz olsun normalleşme konuşmalarının yapıldığı bugünlerde röportajı sunuyoruz. Dizide yaşananlar gibi bu röportajda söylenenler de barışma hatta tanışma hikâyelerine vesile olur umarım.

Çekimleri çok önce yapmıştık ama deprem felaketi olunca dergiyi yayınlamadık. Hepimize geçmiş olsun. Konu hakkında söylemek istediğiniz bir şey olur mu?

Tarifi mümkün olmayan bir acı yaşadık. Toparlanması uzun sürecektir bir acı bu. Bundan sonrasında konuşmak lazım artık. Bu ülke deprem ülkesi. Bunun için somut eylemler nelerdir, nasıl önlem alınmalı, ülkece bunun için hep birlikte bu konuyla ilgili neler yapılmalı..? Depremi kader olmaktan artık çıkarmalıyız. Bireysel olarak bunun için çok çaba sarf etmeyi kafama koydum. Buradan da herkese çağırım olsun.

Ekranların bu sezon en çok konuşulan işlerinden *Kızılıcak Şerbeti*'nde, Kıvılcım karakterini oynuyorsunuz. *Kızılıcak Şerbeti*'nin bu kadar konuşulmasını bekliyor muydunuz? Farklı yaşam tarzlarını iki aile ve onların çatışmaları üzerinden anlatan bir dizi *Kızılıcak Şerbeti*. Projeyi ilk okuduğunuzda neler hissettiniz, tedirgin etti mi bu durum sizi?

Bu işi ters köşe bir iş olduğu için kabul ettim. Anlattığı konu, toplumsal olarak ana konumuz. Bir türlü aşamadığımız ve yanlış yerlerden bakıp birbirimizi hırpaladığımız bir konu. Bu hikâyeyle herkesi hem kendisiyle yüzleştirecek hem de herkes önyargılı olduğu kişilerin yaşamlarıyla yüzleşip onları anlayıp empati kurabilecek diye düşünüyorum çünkü biz empati yapmayı pek bilmeyen bir toplumuz. Herkes kendisiyle çok meşgul. Bu iş o açıdan beni çok heyecanlandırdı. Herkesin insan olarak zaaflarıyla, korkularıyla, sıkışmışlıklarıyla aynı yerde olduğunu gösteren bir iş, belki başkalarına da hak vermeyi öğrenebiliriz bu işle, kim bilir!

İlk bölümden sonra verilen olumsuz tepkiler, bölümler ilerledikçe azaldı sanırım... İlk bölümden sonraki tepkiler size neler düşündürmüştü?

Evet, çünkü hepimiz önyargılıyız. Sadece bir tanımla insanlar bana o kadar rencide edici şeyler yazdılar ki! Ne kadar kolay artık herkes için karşındakini yok etmek! Nasıl önyargılı, vahşi ve acımasız birbirimize karşı, çok daha net gördüm. İnsanlar "yazdığım bir kelime karşındakine nasıl bir yıkım yaratır" diye düşünemeyecek uyusuklukta yaşıyor maalesef. Bana yazdıklarının onda birini ben söylesem siz düşünün neler olur, biraz adap diliyorum her birimize!

Kıvılcım çok köşeli bir karakter. Önyargıları, kalıpları, kuralları var. Kıvılcım'ı siz nasıl tanımlarsınız? Kıvılcım'a bir dost tavsiyesi verseniz ne olurdu?

Kıvılcım, kurallı bir kadın. Birtakım kurallarla düzenini korumaya çalışıyor. O kuralları koymazsa yaşamında, işinde sağladığı düzenin bozulması onun için korkunç bir şey ama kaçınılmaz da. Bu hepimiz için geçerli. Kıvılcım büyük konuştuğu, önyargılı olduğu, reddettiği, asla olmaz dediği ne varsa hepsiyle sınıyor. Hepimiz gibi! Biz Kıvılcım'ın kırılma noktalarını, köşelerinin nasıl törpülediğini görüyoruz bu yolculukta.

Muhafazakâr karakterlerin, ailelerin günlük yaşamlarını, aile ve ev içi kurallarını bu kadar detaylı gösteren ilk iş sanırım. Sizin aklınıza geliyor mu bu tip bir örnek?

Ben bundan önce *Kırmızı Oda*'da böyle bir karakter oynamıştım, muhafazakâr kesimden bir karakter anlamında diyorum. Onun dışında pek bu tarz bir şey izlediğimizi hatırlamıyorum, toplumsal olarak yeni yeni yüzleşiyoruz bu durumla. Çok ötekileştirmişiz birbirimizi. Bunu aklınız başınıza gelmeye başladığı yaşlarda daha da net görmeye başlıyorsunuz. Bu sebeple bu yüzleşme, iyileşmenin de habercisi diye düşünüyorum.

Sıla Türkoğlu ile anne-kızı oynuyorsunuz. Sıla çok genç ve yetenekli bir isim. Onunla ilişkiniz nasıl?

“ Gerçeği
duymak ve görmek,
insanın pek hoşuna
gitmez. Toplumların
da böyle tabii ki.
Özellikle bizim
bunu aşmış bir
toplumsal yapımız
yok. Hâlâ sansür
ve otosansürle
uğraşıyoruz.
Televizyonda daha
da geriye gidiyoruz
bu konuda. ”

Sıla çok genç, yolun başında, tertemiz bir kız. Çok da iyi bir oyuncu, daha da iyi olacak çünkü o kadar açık ki her şeye. Çok seviyorum onu. O kadar adaplı, o kadar kendini bilen olgun bir kız ki, ne kadar övsem az, inanın. Çok keyif alıyorum onunla çalışmaktan. İyi ki Sila diyorum. Bunlar benim çok samimi duygularım yoksa kimse bana bunları söyletmez. Bu konularda Kıvılcım gibi sertimdir.

Aileleri bu kadar farklı hatta karşıt iki kişinin birlikte olması, bu kadar zor mu?

Çok zor bence hele ki herkes birbirine karşı önyargılarla doluyorsa iki kişinin bile bir arada yaşaması çok zorken iki farklı ailenin bir araya gelmesi gerçekten daha da zor. Hepimiz bunu kendinde, kıyısında yaşamışızdır mutlaka.

Kızılık Şerbeti, özünde bir aile ve kadın dizisi. Kuşak çatışmaları, anne-çocuk ilişkileri üzerine de çok şey söylüyor. Dizide gençlerin önyargısızlığı, Nursema'nın dönüşümü de dikkat çekici. Nerede duruyor Kızılık Şerbeti, meselesi ne sizce?

Meselemiz çok net: İnsan. Benim mesleğim insanı anlatır. İnsanın her halini... Bizim işimiz görünenin arkasındakidir, insanın gerçek halidir. Tüm karakterlerin arka bahçesini görüyoruz bu işte. Ve arka bahçelerini gördükçe onlarla bağ kuruyoruz, empati yapıyoruz. İnsanı tüm boyutlarıyla izliyoruz. Günün sonunda hayatta hepimizin aynı yerde, aynı şeylerle debelendiğini görüyoruz ve en önemlisi kendimizi nasıl bir yere sıkıştırıp kaldığımızla yüzleşiyoruz. Yüzleşmek çok önemli!

İzmir'den İstanbul'a ailenizle mi geldiniz? Yalnız geldinizse İzmir'den İstanbul'a gelmek gözünüzü korkutmuş muydu, İstanbul'daki ilk günlerinizden bahsedebilir misiniz?

İzmir'den yalnız geldim İstanbul'a. Tamamen meslek aşkıyla geldim ve tabii ki cahil cesaretiymiş. Hiç korkutmamıştı İstanbul'a gelmek beni, aksine gözüm karaydı ama sonrasında ben nasıl bir okyanusa dalmışım meğer dedim, tamamen cahil cesaretiymiş.

Haluk Bilginer'le ilk karşılaşmanızı hatırlıyor musunuz? Seçmeler nasıl geçti? Onunla çalışmak, 20'li yaşlarda bu heyecan nasıldı?

“ Benim mesleğim
insanı anlatır. İnsanın
her halini... Bizim
işimiz görünenin
arkasındakidir, insanın
gerçek halidir. Tüm
karakterlerin arka
bahçesini görüyoruz bu
işte. Ve arka bahçelerini
gördükçe onlarla bağ
kuruyoruz, empati
yapıyoruz. İnsanı tüm
boyutlarıyla izliyoruz.
Günün sonunda
hayatta hepimizin aynı
verde, aynı şeylerle
debelendiğini görüyoruz
ve en önemlisi
kendimizi nasıl bir yere
sıkıştırıp kaldığımızla
vüzleşiyoruz. Vüzleşmek
çok önemli! ”

Oyun Atölyesi'ne 2006'da girdim. Bu benim için milattır. İkinci bir okuldu Oyun Atölyesi hayatımda. İlk orada, seçmelerde tanıştım Haluk abiyle ve dört oyunda oynadık onunla. Çok şey öğrendim ve hâlâ öğreniyorum. Mesleki anlamda üzerimde çok büyük etkileri olan bir yerdir Oyun Atölyesi. İnşallah önümüzdeki sezon yine güzel bir oyun yapmayı planlıyoruz birlikte.

Sizin o günlerde duyduğunuz heyecanı Z kuşağı artık yaşamıyor. Onlara neredeyse her şey normal geliyor. Onların bu özgüveni hakkında ne düşünüyorsunuz?

Bu yaşadığımız çağ ile ilgili çünkü her şey ellerinin altında. Her bilgiye hiç çaba sarf etmeden ulaşıyorlar. Her şeyi anında sosyal medyadan, telefondan öğreniyorlar. Bu sistemin içinde heyecan duyacak bir şeyin kalması çok zor. Heyecan duymamak özensiz bir hayat demek bence. Haliyle her şeyi bildiğini sanıyor. Her şeye hâkim olduğunu düşünüyor, bu da onda boş bir özgüven oluşturuyor diye düşünüyorum. Bu tabii kişisel gözlemim. Tartışılır. Bu çağ bize de aynı şeyi yapıyor. Hız, başımızın en büyük belası. Hızlı iletişim, hızlı bilgi edinme, hızlı ulaşım, işi hızlı bitirme, hızlı anlama, hızlı olan her şey bence...

Duru Tiyatro'da "İki Bekâr" oyununuz 7. sezona girdi. Bu yoğunluğa nasıl yönetiyorsunuz? Setten çıkıp tiyatroya mı koşuyorsunuz? Ya da tek boş gününüzde oyun mu sergileniyor?

Ben çalışmayı seven biriyim. Sevdığınız işi yapınca yorgunluğu pek hissetmiyorsunuz. Oyun, konser, set hepsini dengeliyorum bir şekilde. Oyun da çok iyi gidiyor, evet, 7. sezonumuz ve seyirci oyunu bırakmıyor. Bu da çok keyifli bir durum bizim için. Bir tiyatro için...

Çok iyi bir oyuncusunuz, oyunculuğunuzdan bahsederken "tiyat-rocu işte" diyebiliyoruz. Hatta Akrep dizisi zamanında sizi yolda görsem kötü kötü bakabilirdim. O kadar inandırıcısınız ki! TV sektöründe çok farklı bir kültürden geldiğiniz anlaşıyor. Alaylı oyuncuların canınızı sıkkan oyunculuklar gördüğünüz oluyor mu?

Çok teşekkür ederim. Bunu duymak ne güzel! Ben bu konuda çok takıntılıyım aslında, benim doğamda, ne yapıyorsam en iyisini yapmak var. Bu durum yaşamımı zorlaştırsa da en iyisini yapmak keyif veriyor bana. Oyunculuk konusunda da aslında çok şey söylemek isterim. Çünkü bazen oyunculuğun çok yanlış anlaşıldığını görüyorum. Ama "seni ilgilendirmez" deyip susturuyorum kendimi. Oyunculuğu bilmeyen ya da yanlış anlayan, oyunculuğa yanlış yerden bakan çok "oyuncu" var maalesef, mesleğimizin de bir ehliyeti yok.

Dizilerle toplumun çok içe içe bir ilişkisi var. Bununla birlikte, bundan on yıl önce çekilmiş dizileri bugün tekrar çekip ekrana getirmek mümkün değil. Hikâyeler, karakterler sınırlandırılmak durumunda kalıyor. İçselleşen ve normalleşen bu otosansür ile ilgili neler söylersiniz?

Bir soruda, biz insanı anlatıyoruz demiştim. Benim mesleğim bu. Görünenin arkasındakini anlatmak. Yani insanın gerçeğini. Yani yüzleşmek. Bu sebeple bizim işimiz geçmişe de baktığımızda koskoca bir Ortaçağ boyunca yasaklanmış. Şunu demeye çalışıyorum; gerçeği duymak ve görmek insanın pek hoşuna gitmez, toplumların da öyle tabii. Özellikle bizim bunu aşmış bir toplumsal yapımız yok. Hâlâ sansür ve otosansürle uğraşıyoruz. Televizyonda daha da geriye gidiyoruz bu konuda.

Şöhretle aranız nasıl? Çok ilgili olmadığınızı tahmin ediyorum, o anlamda tiyatro kökeniniz ağır basıyordur ama bir yandan da hep yüksek reytingli dizilerle birlikte milyonlarca insan tarafından takip ediliyorsunuz.

Ben basit yaşamayı severim, öyle yaşarım. Hayatımda bir şey değişmedi. Değişmemesi için de uğraşıyorum, çünkü cam fanusta yaşamak olur tam tersi. Benim işim oynamak. Oynuyorum, hayatıma devam ediyorum hatta bazı durumlarda zorlaşıyor hayat maalesef. İnsanın, bazen kimseyle iş konuşmak istemiyorsun, konuşmak istemediğini anlamıyorlar ama yapacak bir şey yok. Bizim işimizin cilvesi bu, çile diyorum. Çünkü sosyal hayatında yaptığın işten, oynadığın rolden uzaklaşmak, ruhunu dinlendirmek istiyorsun ama her zaman mümkün olmuyor. O yüzden biz oyuncular ara ara kaçarız uzaklara.

Aslan burcusunuz, otokontrol hep sizde mi olmalıdır? Özel hayatınızda bunun zararını gördünüz mü? Ben bir aslan olarak çok gördüm de dertleşmek istedim.

Maalesef... Beni çok daha iyi anlıyorsunuzdur o zaman. (Gülüyor) Tabii ki gördüm, görmez olur muyum? Her şeyin aşırısı felaket getirir, demiş Aristoteles. Bu güzel bir özellik ama aslanlar da dozu biraz kaçıyor galiba, onu dengelememiz şart.

Ritmik jimnastik yapmışsınız. Shakespeare müzikalindeki dansların bu geçmişle bir alakası var mı? Modern dansçı gibiydiniz. Konservatuarda bu dal hakkında pek eğitim olmuyor diye biliyorum.

Evet, ritmik jimnastik yaptım çocukluğum boyunca. Her yerde de bu sporun katkısını yaşadım, yaşamaya da devam ediyorum. Özellikle mesleğimde çok artısını yaşadım. Özellikle Shakespeare müzikalinde en büyük avantajım bu spor oldu, evet, konservatuarda da dans dersimiz var ama tabii ki bir dansçı profesyonelliğinde olmuyor. Beden hâkimiyeti bizim mesleğimizde çok önemlidir. Bu spor sayesinde mesleğime önemli bir artıyla başladım.

Terzi'yi çok merak ediyorum, nasıl geçti çekimler? Olgun Şimşek ile birlikte de çok iyi sahneleriniz olduğunu duydum....

Terzi'yi ben de çok merak ediyorum. Bütün yaz sürdü Terzi'nin çekimleri. Olgun Şimşek'le çalışmak muazzamdı benim için. Bence Türkiye'nin sayılı erkek oyuncularından biridir Olgun Şimşek, naçizane. Onunla oynamak hem şans hem de büyük keyifti benim için.

Siz neler izliyorsunuz? Sevdığınız, tavsiye edeceğiniz diziler var mı?

Çalışırken pek bir şey izlemeye vaktim olmuyor açıkçası, ruh durumuma göre değişiyor izlediğim şeyler ama en çok kara komedi seviyorum. İngiliz işleri çok ilgimi çekiyor. İran sineması çok severim. Türkiye'den Seren Yüce sevdiğim yönetmenlerden. Daha çok film çeksin isterim..

SILA TÜRKÖĞLU

Başkalarının hayatına karışmadan yaşamayı, onlara hak vermeyi başarabilir miyiz? Peki, bazı konulara yanlış yerden bakıyor olabilir miyiz? Bu ve benzeri soruları insanın kendisine sormasını başaran ve tartıştıran yapımlar her zaman öne çıkıyor. Geçtiğimiz sezonda insanların "Benim psikolojik hastalığım ne acaba?" diye kendini sorguladığı *Kırmızı Oda*'dan sonra yeni bir fenomen dizi *Kızılılık Şerbeti* herkesin dilinde. Yaşam tarzları bir hayli uzak iki ailenin birbirini anlamaya çalışmasını izlerken herkes kendinden bir parça buluyor bu yüzden. Birbirimize oldukça hoyrat davranırken bir dizinin konu hakkında düşündürmesi çok önemli.

Aslında Evrim Alasya ve Sila Türkoğlu çekimini ocak ayının ilk günlerinde yapmıştık. Ama deprem yası dönemi başlayınca paylaşmak içimizden gelmedi. Şimdi biraz olsun normalleşme konuşmalarının yapıldığı bugünlerde röportajı sunuyoruz. Dizide yaşananlar gibi bu röportajda söylenenler de barışma hatta tanışma hikâyelerine vesile olur umarım.

“ Zorlukları yaratan biziz. Birbirimize saygı duymayı öğrenirsek, birbirimizi yargılamayı bırakırsak genel olarak zorlanmayabiliriz. İlişkide farklılıklar güzel fakat ortak bir dil yakalamak gerekir. Diğer türlü biraz zor olabilir. ”

Sizinle deprem felaketi hakkında konuşarak başlamak isterim. Çekimleri çok önce yapmıştık ama deprem felaketi olunca dergiyi yayınlamadık. Hepimize geçmiş olsun. Söylemek istediğiniz bir şey olur mu?

Öncelikle hepimizin başı sağ olsun. Aslında söylemek istediğim çok şey var; fakat böyle hassas bir konuyu dile dökmek öyle kolay da olmuyor. Tek dileğim aynı acıyı bir daha yaşamamak adına gerekli önlemlerin bir an önce alınması.

Kızılıcak Şerbeti, farklı yaşam tarzlarını iki aile ve onların çatışmaları üzerinden anlatan bir dizi. Senaryoyu ilk okuduğunuzda ne hissettiniz, tedirgin etti mi bu sizi?

İşin ses getireceğinin bence hepimiz farkındaydık. Ya sevelecekti, derdimizi anlatabilecektik ya da çok tepki alacaktı. Bu durum tabii ki biraz tedirgin etti ama inkâr edilse de toplumumuzda hepimizin ayrımcılıkla karşılaştığı zamanlar olmuştur. Hepimizin yaşadığı ortak bir derde iki taraflı değinen bir işin parçası olmak beni heyecanlandıran noktaydı.

Doğa, ideal bir karakter ve önyargıları olmayan biri aslında. Doğa'yı sizden de dinleyebilir miyiz? Sizinle benzer tarafları var mı? Doğa, 20'li yaşlarında. İdealleri olan, zeki ve güçlü bir kadın. İlk başlarda aşktan kör olmuş bir kızdı benim için ama bence Doğa gözü açıldı. Şimdilerde ben, âşık Doğa'dan daha çok anne Doğa'yı hissediyorum. Oynadığımız rollerin bize tesadüfen gelmediğini düşünürüm hep, Doğa'da da Sıla'ya benzer duygular görüyorum. Kendini ezdirmiyor, bir şeyleri kabullenmektense sorgulamayı biliyor, ben de öyleyim. Mantık insanı değiliz ikimiz de, daha duygusal hareket ediyoruz.

Doğa ve Fatih'in ilişkisi birbirlerini çok sevmelerine rağmen sıkıntılarla dolu. Farklı ailelere sahip kişilerin birlikteliği sizce zor mu gerçekten? Büyüklükler bu konuda haklı olabilir mi? Siz, ailenizin istemediği bir ilişki yaşayabilir miydiniz?

Zorlukları yaratan biziz. Birbirimize saygı duymayı öğrenirsek, bir-birimizi yargılamayı bırakırsak genel olarak zorlanmayabiliriz. İlişkide farklılıklar güzel fakat ortak bir dil yakalamak gerekir. Diğer türlü biraz zor olabilir. Bizim ailemizde özel hayata karşı hep saygı var. Hiçbir zaman istemememize rağmen direttikleri bir durum yaşamadık, yaşamayız da. O yüzden bu soruya verebileceğim bir cevabım yok sanırım.

Dizi farklı yaşam tarzlarından izleyici kitlesine sahip. Muhafazakâr kadınların da epey samimi yorumlarını gördüm. Doğa'dan, olduğundan farklı bir insan olması isteniyor, ailenin bunu yapmaması gerekir gibi yorumlar mesela... Toplumun bunca zaman sonra bu meseleleri bu kadar açık ve sakın konuşmasına da katkısı oldu sanki bu işin...

Öyle diyenler de var. "Yeni bir aileye girdin, ayak uydurmaya çalışacak-sın tabii!" diyenler de. (Gülüyor) "Doğru" değişkenlik gösterebilir. O yüzden kendi doğrumuzu bulmamız için böyle çatışmaların olması gerekir. Biz de onu yapmaya çalışıyoruz. Bir mesaj verebiliyorsak ne mutlu bize.

Dizideki partneriniz Doğukan Güngör ile sette nasıl anlaşıyorsunuz? Setteki bekleyişler için eğlenceli bir arkadaş mı? Set ortamınız nasıl?

Doğukan ile en başından beri saygımız baki olunca birbirini anlayan ve birbirine iyi gelen bir dostluk kurduk. Zamanla frekanslarımız

daha da tuttu. Şu an sosyal hayatımızda da çokça vakit geçiriyoruz. Böyle olunca da karşılıklı rol almak, oyun oynamak gibi oluyor. Genel olarak bütün ekip iyi bir iletişim dili yakaladık. O yüzden sette zaman gayet keyifli geçiyor.

Evrım Alasya ile çalışmak heyecanlı mı? Z kuşağına heyecansız deniyor ya, o yüzden soruyorum.

Beğenerek izlediğim bir oyuncuydu zaten. Onunla anne-kız oynamak beni tabii ki heyecanlandırmıştı, korkutmuştu da ama iyi ki birlikteyiz. Evrim müthiş bir kadın. Hem sahnelerde hem de sahne dışında desteğini hissetmek çok değerli. Güzel bir uyum yakaladık diye düşünüyorum.

Edebiyat öğretmeninizin ısrarıyla tiyatro kulübüne girmişsiniz, bu sayede mi başladı her şey?

Evet. O zamanlar daha da utangaçtım ama çok sevdiğim ve hiç kıramadığım biriydi. Onun sayesinde amatörce başladım. Hayatımın tutkusunu keşfettim.

Eskiden bu mesleğe başlarken, yola çıkarken idol belleme durumu vardı. İster oyuncu ister şarkıcı olsun herkes birine öykünürdü, sizin nesilde durumlar nasıl?

Benim öyle bir düşüncem hiç olmadı. Beğenerek izlediğim çok oyuncu var ama idol belirleme durumu bana biraz tehlikeli geliyor. Taklide kaçır diye çok korkarım. Beğenirim, severim o kadardır benim için.

"Acı verecek kadar güzel" yazılı bir dövmeniz varmış, kendinizi böyle mi görüyorsunuz?

Aslında birinden aldığım en değişik iltifattı. "Sen acı çekmek için fazla güzelsin, acı verecek kadar güzelsin," demişti. Almanca bir deyimmiş. Ben de öyle bir anda yaptırdım. Kendimi düşünerek yaptırmadım. Üstüne düşündüğümde çoğu zaman hayatta da güzel olan her şey acılı, zorlu süreçlerden geçtikten sonra oluyor. Yaşanılan zorluklar, güzel olanı daha da kıymetlendiriyor. Şu an bana edilen iltifattan ziyade hayatın bazı gerçekleriyle yüzleşmemi sağlıyor.

Tiyatro yapmak ister misiniz? Var mı planlarınız?

O kadar çok isterim ki... Tiyatro sahnesi bambaşka bir deneyim, izleyiciyle bire bir temasta olduğun, sahnelenen her anın direkt olarak karşılığını hissedebildiğin, oyuncuların daha da tatmin olduğu bir alan. Benim en büyük hayalim müzikal. Bakalım kısmet, neden olmasın.

Sizden önceki nesil ilişki yaşadığı zaman yakalanıp haber olmaya bayılırdı. Yeni nesil biraz daha kendi için ilişki yaşıyor gibi. Bu konuda ne düşünüyorsunuz?

Bence de biraz bize özel kalmalı ama ekstra bir saklama çabasına da girilmemeli. Normal insanlarız hepimiz. Bu kadar büyütülmemeli. Bir gün hayatımda gerçekten âşık olduğum ve güvendiğim biri olursa saklama ihtiyacı hissetmem.

Siz genelde neler izliyorsunuz? Sevdiğiniz, takip ettiğiniz diziler var mı?

Yoğun çalıştığım dönemler konsantre olmam biraz zor oluyor. Pek bir şey izleyemiyorum. İzlediğimde ise korku filmleri dışında her türü izliyorum. En son severek izlediğim; *Şantaj* ve *Gözlerinin Ardında* vardı.

“İşin ses getireceğinin bence hepimiz farkındaydık. Ya sevinecekti, derdimizi anlatabilecektik ya da çok tepki alacaktı. Bu durum tabii ki biraz tedirgin etti ama inkâr edilse de toplumumuzda hepimizin ayrımcılıkla karşılaştığı zamanlar olmuştur. Hepimizin yaşadığı ortak bir derde iki taraflı değinen bir işin parçası olmak beni heyecanlandıran noktaydı.”

GREY'S

ANATOMY:

BU KEZ GREY BİLE OLMADAN

GREY'S ANATOMY, BAŞKA HİÇBİR DİZİDE GÖRMEDİĞİM KADAR GERÇEK DÜNYA ÜZERİNDEN GİDİYOR VE DİZİNİN EN SEVDİĞİM YANI BU. BİRÇOK BENZERİ OLMASINA RAĞMEN DİZİYİ 19 SEZONDUR BİZE İZLETTİREN ŞEYİN DE BU OLDUĞUNU DÜŞÜNÜYORUM; NE OLURSA OLSUN SIKICI OLMUYOR. NASIL BİLMİYORUM AMA BİZİ HER SEFERİNDE ŞAŞIRTMAYI VE ETKİLEMİYİ BAŞARIYOR.

+ YAZI_//_ZEYNEP GÖNENLİ +

Öyle dedik böyle dedik, güldük eğlendik, biz bu diziye yıllarımızı verdik ve nihayetinde Meredith Grey'in de *Grey's Anatomy*'den, kendi adını verdiği diziden ve kardeşinin adını koydukları Grey-Sloan Hastanesi'nden ayrıldığını gördük. Görmek üzereyiz daha doğrusu, Ellen Pompeo açıklamaları yaptı bile, kış arasından döndükleri ilk bölümde kendisini çocuklarıyla başka bir şehre uğurlayacağız. Biliyorsunuz, kendisi dizinin aynı zamanda yapımcısı, Instagram profiline bile "Not a real doctor, but a really good fake one" yazmış birisi. Onu *Grey's Anatomy* ile bu kadar özdeşleştiren sadece biz değiliz yani.

Meredith Grey'in ismini verdiği diziden ayrılması, 19 sezondur her şartta bu dizinin peşinden gitmiş izleyicilere diziye bıraktıracak mı peki? Bence öyle olmayacak zira *Grey's Anatomy* herhangi bir karakter üzerinde devam etmekten çoktan uzaklaştı. Kimler geldi kimler geçti ama dizi yenilenerek devam etmeyi, zamanı yakalamayı hiç bırakmadı.

Ben de isterdim misal Alex Karev gitmeseydi, her bölüm görseydik güzel yüzünü. Öte yandan inkâr edemeyeceğim şekilde kendini izletmeye devam ediyor dizi. Yeni gelen intörnlr, gelip giden doktorlar akıp giden hayata sizi bir şekilde dahil ediyor.

Grey's Anatomy, başka hiçbir dizide görmediğim kadar gerçek dünya üzerinden gidiyor ve dizinin en sevdiğim yanı bu. Birçok benzeri olmasına rağmen diziye 19 sezondur bize izlettiren şeyin de bu olduğunu düşünüyorum; ne olursa olsun sıkıcı olmuyor. Nasıl bilmiyorum ama bizi her seferinde şaşırtmayı ve etkilemeyi başarıyor.

En güncel örneği vermek isterim. COVID döneminde çoğu dizi her şey normalmiş gibi hayatlarını sürdürürken *Grey's Anatomy*'de haftalarca pandemi izledik. Kendi endişemizi, korkumuzu ekranda

gördük. Yalnız olmadığımızı, dünyanın her yerinde benzer kaygılarda sürüklendiğimizi hatırladık ve bu, herkesin evlerine kapandığı o günlerde o kadar büyük bir ihtiyaçtı ki...

Aynı şekilde tüm dünyadaki kadın hareketleri, ekonomik krizler, sağlık çalışanlarının yaşadığı zorluklar ya da aklınıza gelen herhangi güncel konu varsa *Grey's Anatomy*'de onunla ilgili söylenen bir söz oldu bunca yıldır. Hikâyeyi hep daha az güçlünün tarafından anlatmayı başardılar ki arasak da bulamayacağımız bir durumdur.

Grey's Anatomy benzeri dizi yapacağız diye yola çıkıp sadece asansörde birbirine âşık olan güzel kadın ve yakışıklı erkek hikâyelerini uyarlayan dizilerin düşünmesi gereken bir durum belki bu. *Grey's Anatomy* ne sadece bir medikal drama, ne sadece aşk ile ilgili, ne sadece kahramanlık öyküsü. Hepsinin çok doğru oranlı ve cesur bir karışımı.

Grey's Anatomy, prime time'da yayınlanan en uzun süreli medikal drama unvanını ilerleyen yıllarda başka bir diziye kaptırır mı bilmem ama bir *Arka Sokaklar* bir *Grey's Anatomy*'dir izlendikçe izlenen ve sırrına erişmesi güç olan.

İyi seyirler dilerim.

KAFALARIMIZ OLDUKÇA SICAK

ZEYNEP GÜRER_Doç. Dr., Kocaeli Üniversitesi İletişim Fakültesi Görsel İletişim Tasarımı Bölümü
MERT GÜRER_Doç. Dr., Kocaeli Üniversitesi İletişim Fakültesi Radyo Televizyon ve Sinema Bölümü

DİSTOPYA, GELECEĞE DAİR OLUMSUZ BİR PORTRE SUNSA DA TOPLUMSAL HUZURA ULAŞMANIN TOPLUMSAL GELİŞMELERDEN GEÇTİĞİNİN FARK EDİLMESİNE YOL AÇAR. SUNULAN GELECEĞİN ÜRETİLMİŞ BİR GERÇEKLİK OLMASININ YANI SIRA İÇİNDEKİ MUTSUZ VE HUZURSUZ ORTAMDAN KURTARACAK BİR OLASILIĞIN OLDUĞUNA DAİR UMUT BARINDIRIR.

çinde bulunduğumuz dönemde yaşanan salgın hastalıklar, ekonomik kriz, çevre sorunu, savaşlar ve artan şiddet gibi pek çok olay hepimizi derinden etkileyen ve kafamızı oldukça meşgul eden gelişmeler. Tüm bu olayların peş peşe nefes aldırmanın yaşanması da ısınan kafalarımızın soğumasına maalesef imkân tanımıyor. İşte tam da böyle bir atmosferde yayınlanan *Sıcak Kafa* bize nasıl bir ayna tutuyor?

Diziye geçmeden önce distopya anlatısını irdelemek faydalı olacaktır. Bugünden yarını anlayıp yorumlayarak, umutsuz bir mekân ve daha kötü bir gelecek anlatısı ortaya koyan metinleri distopya olarak tanımlayabiliriz. Ancak bu, distopyanın bir umut ögesi barındırmadığı anlamına gelmez. Distopyalar, ütopyalardan beslenerek mutlu ve ideal düzene bir eleştiri olarak ortaya çıkar ve düzeni yeniden inşa etme ülküsüne dayanır. Distopya, geleceğe dair olumsuz bir portre sunsa da toplumsal huzura ulaşmanın toplumsal gelişmelerden geçtiğinin fark edilmesine yol açar. Sunulan geleceğin üretilmiş bir gerçeklik olmasının yanı sıra içindeki mutsuz ve huzursuz ortamdan kurtaracak bir olasılığın olduğuna dair umut barındırır.

20. yüzyılda ütopyadan distopyaya değişen içerik yönelimi, bilimkurgu türünün edebiyat, sinema ve televizyondaki örneklerinde görülmektedir. Distopik hikâyeler, anlaşıldığı üzere genellikle hegemonik yönetimler, doğa olaylarının ürettiği sorunlar, kontrol edilemeyen salgın hastalıklar ve yapay zekâ ile teknoloji hâkimiyeti gibi konulara dayanan bir anlatı zeminine dayanmaktadır. Gerçekliğe dair belirsizlikler, karakterler üzerinden kurgulanan toplumsal yaşamı ve bundan beslenen izleyicinin yorumlama sürecini etkilemektedir. Postmodern dünyada distopik durumlar, olanı anlama sürecinde yaşanan zorlukları sunmanın yanında bu durumlara karşı da sorgulayıcı bakışı beslemektedir.

8 bölümden oluşan distopik *Sıcak Kafa* dizisinde de gündeme dair göndermeler okumak mümkündür. Konusuna gelirsek; konuşma yoluyla (dizi tanıtımında iletişim yoluyla deniyor ama iletişim çok geniş bir kavram) bulaşan salgın hastalık ile insanlar "abuklanıyor". Yani bir abuğa belli bir süre maruz kalmak insanların bilincini kaybederek abuk sabuk konuşmasına yol açıyor. Toplumda başıboş gezen bu abuklar salgının kontrol altına alınmasını da güçleştiriyor. Bu sebeple insanlar kamusal alanda ses

geçirmeyen kulaklıkla dolaşmak zorunda kalıyorlar. Sokaklar, evler, kamu binaları salgının başladığı ilk dönemdeki şekliyle kalmış. Her şey eski. Tüketim malları sınırlı ve ekonomi kötü; insanlar sadece ayakta kalabilmek için mücadele ediyorlar. İnsanlar arası etkileşim azalmış, bireyler birbirinden uzaklaşarak yaşamlarını sürdürüyorlar. Bu sahneler bizim COVID döneminde yaşadıklarımızı anımsatıyor. Fakat tüm bu kötü şartları iktidara dönüştüren SMK (Salgınla Mücadele Kurulu) adında bir yapı ve bunu kendi çıkarı için kullanan Marmara bölgesinin başındaki Fazıl Eryılmaz karşımıza çıkar. Halkı bu salgından korumak(!) için aldığı bütün tedbirler aslında kendi iktidarının sarsılmaz işleyişini sağlayabilmek için uygulanıyor. Bireylerin temel hak ve özgürlükleri ellerinden alınmış, haber alma tek bir kanaldan SMK'nin izin verdiği ölçüde gerçekleştiriliyor, telefonlar dinlendiği için bireylerin iletişimi kısıtlı, insanlar sürekli izleniyor yani merkezin, kitleleri denetim altında tuttuğu tam bir panoptikon toplumu. İstanbul bölgelere ayrılmış ve bölgeler arası geçişler sıkıntılı. Bunlardan biri de 6. Bölge. Bu bölgedeki insanlar toplumun geleceği için mücadele eden, SMK'nin uygulamalarına başkaldıran, salgının düzelmeyeceği yönünde umutsuzluğa hapsedilen halkı uyandırmak ve onlara ışık olabilmek için mücadele eden aktivistlerin bölgesi. Bu çizilen distopik ortam hem George Orwell'in 1984'üne hem Huxley'nin *Cesur Yeni Dünyası*'na metinlerarası geçiş imkânı sunuyor. Dizinin kahramanı ise dilbilimci Murat Siyavuş, arkadaşları Özgür (uçuk kaçık bir karakteri olan ve çılgın deneyler yapan bilim insanı) sayesinde abukluktan kurtuluyor fakat onda birtakım yan etkiler kalıyor. Zihinsel aktiviteleri oldukça gelişmiş ve herhangi bir abuğa maruz kalınca ateşi yükseliyor ve başı ısınıyor ama hiçbir şekilde abuklanmıyor. Bu özelliği hem 6. Bölge'nin hem de SMK'nin peşine düşmesine sebep oluyor. O, tüm bunlardan kaçarak kendi sade yaşamını devam ettirme çabası içine girse de olaylar bir şekilde 6. Bölge'nin tarafına geçerek SMK karşısında savaşmasına ve baştan gönlüsüz de olsa kahramanlaşmasına yol açıyor.

Bu hikâye aslında yakın zamanda ne kadar distopik bir dönemden geçtiğimizin de göstergesidir. Tüm dünyayı etkisi altına alan salgının ilk dönemleri kurgusal bir gerçekliğe götürmüştü herkesi. Kontrolü eline almak isteyen hükümetler, dışarı çıkma kısıtlamaları, bir araya gelme yasakları, maske takma, aşı ya da test yaptıрма zorunluluğu vb. Ayrıca iktidarların hasta ve ölüm oranlarıyla ilgili veriler üzerindeki inandırıcılıkları bize kurgusal anlatıdaki SMK'yi çağrıştırmıştır. Aslında o dönemde yaşanan dezenformasyonlar da birçok insanın "abuklamasına" yol açan bir başka boyutu oluşturmaktadır. Salgın döneminde özellikle sosyal medya ağlarıyla viral olan, bilimsellikten uzak paylaşımlardan pek çok insanın etkilendiği de aşikârdır. Bu insanların varlığı tıpkı SMK'de olduğu gibi merkezi yönetimler açısından da önemlidir çünkü kolay manipüle edilebilir bir yapıya sahiptirler. İletişim çağında eleştirel süzgeçten geçmeyen/geçemeyen, analitik düşünceden uzaklaşan her tür ileti yanlış yorumlama mekanizmaları ve aktarım hızı sayesinde insanların bilincini "abuklamaktadır". Salgından kurtulmanın tek yolu da ses geçirmeyen kulaklık takmak yerine doğru bilgiye ulaşabilmek için tüm duyu organlarımızı aktive etmekten geçmektedir. Bu bağlamda medya okuryazarlığı toplumun maruz kaldığı iletileri yorumlama-anlamlandırma pratiklerinin geliştirilebilmesi adına önemlidir. Özellikle bizim gibi paternalizme yatkın topluluklar için medya okuryazarlığı, gelen her iletiyi doğru kabul etmeden önce sorgulama mekanizmalarının çalışmasına da yol açacaktır. Belki bu sayede kafalarımızın daha serin kaldığı ve daha az abuklandığımız bir dönemin kapısını aralayabiliriz.

EPI
-SO-
-DE

black adam

KÖŞE YAZISI

BLACK ADAM

MODASI GEÇEN TÜRDE BİR DC
SİNEMATİK EVRENİ DENEMESİ VE DEĞİŞEN
ANTİKAHRAMAN ANLATILARI

YAZI //_ ORÇUN ONAT DEMİRÖZ

Küresel medya devleri Discovery ile Warner Media'nın tek çatı altında birleşmesinden ve yola "Warner Bros. Discovery" ismiyle devam etme kararından sonra DC Sinematik Evreni'nin (DCEU) geleceği merak konusuydu.

Discovery Başkanı ve CEO'su David Zaslav da şirketin başına geçtikten sonra ilk iş olarak "Batgirl" gibi merakla beklenen birçok yapımı iptal etmişti. Bunun en önemli sebebi de AT&T'nin devasa borcu ve finansal problemlerdi. Birleşme sonrasında da işler istendiği gibi gitmemişti, mali kayıplar devam etmişti. Bu doğrultuda DCEU'ya dair politikalar da değişti ve on yıllık yeniden yapılanma dönemine girildi. Bu politikalara bağlı olarak uzun süredir üzerinde çalışılan *Black Adam* filminin çıkış tarihi de ertelendi.

Aslına bakılırsa Black Adam karakterinin ilk olarak 2019'daki *Shazam* filminde görünmesi düşünülmüyordu. Fakat filmin yapımcılarından olan ve karakteri canlandıran Dwayne Johnson (The Rock), *Shazam*'ın komedi tonundan ötürü Black Adam'ın ilk görünümünün bu şekilde olmasını istemiyordu. Johnson, DC evrenindeki en güçlü ve en aykırı karakterlerden olan Black Adam'ın solo filmle görücüye çıkmasını talep etti. 2008 yılından beri hayalini kurduğu bu antikahraman rolünün, orijin hikâyesiyle DCEU'nun geleceğini değiştirebileceğini ve "Justice League"e katılabileceğini düşünüyordu.

Tabii bu noktada DCEU'nun, rakibi Marvel Sinematik Evreni'nin (MCU) hayli gerisinde olduğunu da belirtmek gerekiyor. Özellikle genişletilmiş evren ve transmedya konusunda Marvel yapımları DCEU'ya ağır basıyor. Bu nesnellikten ötürü de DC, *Guardians of the Galaxy* serisinin yönetmeni James Gunn'ı transfer etmiş ve *The Suicide Squad*'ı ona emanet etmişti. Açıkçası bu yenilikçi ve cesur karar işe yaramıştı. Gunn; *The Suicide Squad* ile DC'nin "Deadpool"unu yaratmıştı. Aslında bu hamle tam da DC'nin modası geçen ve sıkıcı hale gelen evreninin ihtiyaç duyduğu atılımdı.

EZBER BOZAN SÜPER KAHRAMAN HİKÂYELERİ:

DEADPOOL VE THE BOYS'UN AÇTIĞI YENİ KAPILAR

Gunn'dan ve DC'ye kattıklarından devam etmek gerekirse Gunn'ın *The Suicide Squad* sonrasında yarattığı Peacemaker spin-off'u da DC evrenine yeni bir açılım getirdi. Son dönemde öne çıkan *Deadpool* ve *The Boys* gibi yapımlar oyunun kurallarını değiştiren işler olarak karşımızda duruyor.

halinde sunan seri, şirketokrasi ve sosyal medya çağının harika bir alegorisi olarak karşımıza dikildi. Her şeyin pazarlama stratejilerine, reytinglere ve etkileşim çılgınlığına dayalı olduğu bu cesur yeni dünyada *The Boys*, Amerikan popüler kültürüne sapladığı bıçak darbeleri ve alt metnindeki gücüyle parladı.

Gunn'ın *Peacemaker*'ı da *The Boys*'un açtığı yeni kapıdan girdi ve TV'deki en rock 'n' roll serilerden birisi olarak dikkat çekti. DCEU'nun yıllardır kendini tekrar eden "Zack Snyder" kodları ve formülleri yıkılmıştı. *Deadpool*'un beyazperdeye taşıdığı alaycı, serseri "vigilante" tipi, tüm kural tanımazlığı ve sertliğiyle *Peacemaker*'da da kendisini gösteriyordu. Günümüzdeki antikahraman anlatıları da bu şekilde yoğrulmaya gereksinim duyuyordu. O yüzden Gunn, DC'ye gitmesi gereken yolu da itinayla göstermişti.

Elbette DC evrenindeki karakterlerin Marvel evrenine göre daha karanlık ve karizmatik olduğunun altını çizmek gerekiyor. Örneğin Christopher Nolan'ın *Batman* serisinde o "The Dark Knight" (Karanlık Şövalye) atmosferini dibine kadar solumuştuk. Keza Matt Reeves'in *The Batman* filminde de benzer bir neo-noir üslubu vardı. Gotham'ın gotik prensinin yüreğini açan film, Frank Miller'in *Year One*'ından, Jeph Loeb'in *The Long Halloween*'inden ve Detective Comics serisinden izler taşıyordu. Film; David Fincher planları ve Robert Pattinson'ın üzerine giydirilen hırpani Kurt Cobain hissiyle de destansı bir suç draması sunuyordu. Fakat *Batman* kültürü ve beyazperdedeki yansımalarını bir tarafa bırakmak gerekiyor. DCEU'nun beyazperdede patinaj çeken evrenini kurtarmak için zamanın ruhunu yakalayan farklı anlatılar inşa etmesi gerekiyor.

Özellikle *The Boys* serisi, süper kahraman mitlerine yaptığı yapı söküm ve zamanın ruhunu yakalayan sarkastik tavrıyla trend yarattı. Süper kahramanları birer ürün

“

Black Adam; mitolojik kurtarıcı hikâyesini Ortadoğulu halkların günümüzdeki temsilleri üzerinden ve Batı'nın sömürgecilik tarihine uygun şekilde kuruyor. **Fakat filmin en büyük paradokslarından biri de burada yaşanıyor. Film ilerledikçe bu eleştirel politik tema giderek Batılı bir söyleme ve görünüme sıkışıyor, yüzeysel bir hal alıyor.** Maalesef bu noktada filmin kahramanlığa özgü tipik senaryo zafiyetleri ve tekrarlanan olay örgüleri dikkat çekiyor.

”

DERİNLİKTE UZAK BİR KURTARICI VE ZACK SNYDER'İ HATIRLATAN BİR DCEU FİLMİ

Aslında Black Adam (Teth Adam) geçmişte oldukça eskiye dayanan bir çizgi roman karakteri. Fawcett Comics'te Otto Binder ve C.C. Beck tarafından yaratılan karakterin ilk görünümü 1945'te yayımlanan "The Marvel Family" çizgi romanında gerçekleşti. Superman'e benzerliği yüzünden DC'nin dava açtığı karakter, 1973 yılında da DC çizgi roman evrenine geçti.

Başlarda "supervillain" (süper kötü) olarak tasvir edilen Black Adam, zamanla bir antikahramana dönüştü. Tıpkı Shazam gibi güçlerini antik Mısır tanrılarından alan Black Adam, farklı bir gezegenden gelen Superman'e kafa tutabilecek kadar da kudretlidir. DC'nin "The New 52" serisiyle evrenini yenilemesi neticesinde Black Adam'ın orijin hikâyesi de değişikliğe uğradı.

Film de Teth Adam'ın antik Kahndaq'taki hikâyesini anlatarak başlıyor. Özgür Kahndaq'ın köleleştirilme sürecini aktaran film, daha girişinden politik bir alt metin sunuyor ve kahramanlığa dair bir çerçeve belirliyor.

Günümüze geldiğimizde ise Kahndaq'ın sahip olduğu "Eternium" madeninden ötürü sömürülmeye devam ettiğini görüyoruz. "Intergang" adındaki sömürgeci bir şirket Kahndaq'ı ele geçirmiş görünüyor ve bölgede kontrollü bir hayat sürülüyor.

Black Adam; mitolojik kurtarıcı hikâyesini Ortadoğulu halkların günümüzdeki temsilleri üzerinden ve Batı'nın sömürgecilik tarihine uygun şekilde kuruyor. Fakat filmin en büyük paradokslarından biri de burada yaşanıyor. Film ilerledikçe bu eleştirel politik tema giderek Batılı bir söyleme ve görünüme sıkışıyor, yüzeysel bir hal alıyor. Maalesef bu noktada filmin kahramanlığa özgü tipik senaryo zafiyetleri ve tekrarlanan olay örgüleri dikkat çekiyor.

Ayrıca Black Adam karakterinin de iyi kurulduğuna söylemek zor. Çizgi romanlarda hayli acımasız, pervasız ve başına buyruk bir karakter olan Black Adam, film ilerledikçe tahmin edilebilir ve sıradan bir hal alıyor. Kahramanlığa dair çizilen çerçeve, Black Adam'ın antikahraman özülüyle uyumsuzluk gösteriyor. Bunun yanı sıra filmdeki esas kötünün de iki boyutlu olması bir başka büyük sorun olarak karşımızda duruyor.

Öte yandan filmin "Justice League"'in atası olan "Justice Society of America"'yı görücüye çıkarması da DC'nin geleceğe dair planlarını belli ediyor. Bu doğrultuda Pierce Brosnan'ın canlandığı gizemli ve karizmatik Dr. Fate karakterini izlemek hayli ilgi çekici. Aldis Hodge'un canlandığı Hawkman'ın ise önümüzdeki süreçte DCEU açısından parlatılacak karakterlerden birisi olduğu belli. Bunlara ilaveten DCEU'nun sürekli şekilde Zack Snyder'i hatırlatan sinematografisini ve "slow motion" anlarını da yenilemesi gerekiyor. Filmde CGI'lar açısından başarılı sahneler olsa da bu görselliğin artık sıkıcı hale geldiğini kabul etmek gerekiyor.

Sonuç olarak *Black Adam*'ın DCEU'nun geleceğini kurtarması pek mümkün görünmüyor. Filmin post-credit'inde gördüğümüz Henry Cavill ise yeni Superman filmlerinin yolda olduğunu haber veriyor. Umarım ilerleyen süreçte DC yetkilileri, James Gunn'ın onlara açtığı yeni yola daha çok ilgi gösterir ve başka bir yoldan gitmeye karar verir.

“

Aslına bakılırsa Black Adam karakterinin ilk olarak 2019'daki Shazam filminde görünmesi düşünülüyordu. Fakat filmin yapımcılarından olan ve karakteri canlandıran Dwayne Johnson (The Rock), Shazam'ın komedi tonundan ötürü Black Adam'ın ilk görünümünün bu şekilde olmasını istemiyordu. Johnson, DC evrenindeki en güçlü ve en aykırı karakterlerden olan Black Adam'ın solo bir filmle görücüye çıkmasını talep etti. 2008 yılından beri hayalini kurduğu bu antikahraman rolünün, orijin hikâyesiyle DCEU'nun geleceğini değiştirebileceğini ve "Justice League"e katılabileceğini düşünüyordu.

”

GİRAY ALTINOK & KEREM ÖZDOĞAN

beIN CONNECT'te yayınlanan TOD orijinal yapımı *Var Bunlar*, yeni tarz mizah yapımları arasında dikkat çeken bir iş oldu. Dizinin senaristleri ve başrol oyuncularını Giray Altınok ve Kerem Özdoğan'la mizah ve gelecek planları hakkında konuştuk. Keyifli okumalar...

“Alternatifler her zaman kaliteyi artırır. Özellikle yaratıcılığın öne çıktığı alanlarda farklı fikirlere ve türlere olan ilgi, bu tarz yayın mecralarıyla daha da artıyor. Televizyon alışkanlığında ‘dizi modası’ diye bir şey vardı. Bir ağa dizisi ya da mahalle dizisi tuttuğunda arka arkaya bu yapımları izlerdik. Dijital bunu ortadan kaldırıyor. ‘İyi bir fikrin zamanı olmaz’ düşüncesi iyiden iyiye yerleşiyor. Bu da kreatifler için ciddi bir alan açıyor.”

+ RÖPORTAJ _/_ HÜMAY ONGAN +

Var Bunlar projesine nasıl başladınız? Sizce riskli bir iş miydi?

Yapımcımız Elif Yakarçelik’in, ikimizin oynayacağı bir hikâye yazmamızı istemesiyle başladı her şey. O sıralarda başka bir proje üzerinde çalışırken aklımızdaki hikâyeyi yazıp gönderdik. Elif Hanım da bir hafta sonra beIN CONNECT ile anlaştığını söyledi. Biz de bir anda kendimizi *Var Bunlar*’ı yazarken bulduk. Risk konusuna gelirse açıkçası çok riskli olduğunu düşünmüyoruz. Bizim açımızdan risk, bu işlerde uyumu yakalamayla alakalı oluyor genelde. İkimiz uzun zamandır birlikte çalıştığımız için nasıl bir şey ortaya çıkarmak istediğimizi biliyorduk. Yapım ve reji ekibiyle de dili ortaklaştırınca uyumlu bir çalışma ortamı yakalandı.

Son zamanlarda gündelik hayatın içinden komiği çıkaran iyi yerli komedi yapımları izliyoruz. *Var Bunlar* da bu işlerden biri. Nasıl yazıyorsunuz bölümleri, başınıza gelenlerden yola çıkarak mı?

Genel olarak sezon öncesi, üzerine yazmak istediğimiz konuları belirliyoruz. Bunlar gündelik hayatta gözden kaçan ama herkesin başına gelen detaylar oluyor sıklıkla. Konuları belirleyince bazen yaşadığımız örneklerden, bazen de kurmaca durumlardan yola çıkıp bölümü oluşturuyoruz. Her ikimiz de detaycı tipler olduğumuz için en ufak bir hareketten bile koca bir bölüm çıkabiliyor. Beraber yazmanın avantajı, bölümü beraber oynayacağımız için sahneleri masa başında oynama kolaylığı. Çalışıp çalışmadığını o an test edebiliyoruz.

Hazır bu soruyu sormuşken okurlarımıza da önereceğiniz, şimdiye dek sizi en çok güldüren dizileri söyler misiniz?

Seinfeld diyebiliriz. Pek öneri gibi olmadı bu cevap. O zaman *The Office* de diyelim. Hatta *The It Crowd* da diyelim, kimsenin tahmin bile edemeyeceği(!) bir öneri listesi olsun.

Bugüne kadar sizi komedi yapımlarında gördük. Şu anda da dikkat çeken bir komedide yer alıyorsunuz, bundan sonrası için ne gibi planlarınız var? Komediye devam mı?

Aslında bu tarz bir ayırım yok bizde. Yazdığımız işlerde ya da tasarladığımız projelerde hep bir standart yakalamaya çalışıyoruz. Komedi bizim için daha pratik ve daha sıcak tabii ama heyecanlandığımız bir hikâye yakaladığımızda aynı coşkuyla bir polisiye ya da gerilim işinin de altından kalkabileceğimizi biliyoruz. Ama zaten her şey çok gergin, şimdilik komediden devam.

Peki, sizce komedi oynamak mı daha keyifli yoksa bir oyuncu ne oynarsa oynasın keyifli midir? Ya da size bir rolde keyif veren ne oluyor?

İşin türünden ya da oynadığınız karakterden çok kendinizi ne kadar içinde hissettiğinizle alakalı aslında her şey. İnanmadığınız bir karakteri canlandırırken muhakkak bir falso veriyorsunuz. Bütün mesele kendi samimiyetinizi, oynadığınız karakterin samimiyeti haline getirmek. Bunu başardığınızda seyirci de hızlıca bağ kurabiliyor sizinle.

Var Bunlar, beIN CONNECT (TOD) orijinal yapı mı yani dijital bir iş. Dijital platformlar hakkında ne düşünüyorsunuz? Daha özgür, yaratıcı bir ortam oluşturuyor mu sizce?

Alternatifler her zaman kaliteyi artırır. Özellikle yaratıcılığın öne çıktığı alanlarda farklı fikirlere ve türlere olan ilgi, bu tarz yayın mecralarıyla daha da artıyor. Televizyon alışkanlığında "dizi modası" diye bir şey vardı.

Bir ağa dizisi ya da mahalle dizisi tuttuğunda arka arkaya bu yapımları izlerdik. Dijital bunu ortadan kaldırıyor. "İyi bir fikrin zamanı olmaz," düşüncesi iyiden iyiye yerleşiyor. Bu da kreatifler için ciddi bir alan açıyor.

Var Bunlar'ın Tufan ve Samet'i nasıl ortaya çıkardı? Kendinize benzeyen yanlar eklediniz mi ya da sonrasında fark ettiğiniz şeyler oldu mu? "Aa, burada kendini yazmışsın," dediğiniz şeyler?

Kendi karakterlerimiz üzerinden yola çıkıp uçlaştırmamızla ortaya çıktı diyebiliriz. Diyalogları yazarken de karakterlerin tepkisi, hikâyedeki kararları veya durum içindeki tepkileri genellikle hayatta da vereceğimiz tepkilere benziyor. En kolayı, "Böyle bir durum olsa ben ne yapardım?" üzerinden yola çıkmak. Biz de Tufan ve Samet'i realize ederken, güldüğümüz her şeyi kullanıyoruz.

Gündelik hayatınızda daha ciddi insanlar mısınız yoksa ortamdaki herkesi güldüren arkadaş mısınız?

Normal, herkes nasılsa arkadaş ortamında öyleyiz. Arkadaşlarla buluştuğumuzda alkış kıyamet koptuğunu hatırlamıyorum.

Set ortamınız nasıl? Var Bunlar'ı çekerken de çok gülüyor musunuz?

Gerçekten çok eğleniyoruz, gülüyoruz. Genelde çekim takvimimiz çok sıkışık olduğu için, çok hızlı gülüp eğlenip diğerine geçiyoruz. Bazen o kadar hızlı oluyoruz ki burada gülüp eğlenmeyelim diğerkinde gülüp eğleniriz diyoruz.

GİRAY ALTINOK

“Bana kalırsa konservatuarda yan dal olarak bile okutulabilecek bir bölüm sosyoloji. Özellikle benim gibi yazarlık ve oyunculuğu bir arada yürütüyorsanız kesinlikle ülkenin sosyolojik zemini hakkında fikir sahibi olmanın faydasını görürsünüz. Mizahın özellikle toplumun genetik kodlarıyla direkt ilişkisi var.”

Sizi *Var Bunlar*’dan önce de birçok projeden hatırlıyoruz. İlgiyle izlenen *Güldür Güldür* süreciniz oldu. *Var Bunlar*’a kıyasla daha geleneksel diyebileceğimiz bir tarzda mizah yapılan, zaman zaman politik meselelere de değinen bir iş *Güldür Güldür*. Siz nasıl değerlendiriyorsunuz *Güldür Güldür* serüveninizi? *Güldür Güldür*, içinde yer almaktan en çok keyif aldığım ve gurur duyduğum işlerden biri. Ülkede bu kadar farklı kesimden seveni ve takipçisi olan çok az iş var. Belki de bu alanda seyirci yelpazesi en geniş iş. Hem politik mizaha yaklaşımı hem de çeşitliliği bence onu bambaşka bir yere taşıyor. Gerçekten çok yetenekli oyuncuların kurulu bir ekip. Onlarla birlikte sahnede yer almak bir ayrıcalık. BKM zaten köklü ve kendine has tarzı olan bir yapım şirketi. Belirli bir kaliteyi her zaman korumuş bir iş *Güldür Güldür*. Öyle sağlam bir yapı ki gelen giden oyuncular olsa da iş kendi içinde hep bir süreklilik tutturmuş durumda. Umarım uzun yıllar bu ülkeyi güldürmeye devam eder.

Üniversitede sosyoloji bölümünü bitirmişsiniz. Bir oyuncu için çok faydalı bir bölüm olduğunu düşündüm. Toplum yapısını anlayabilmek, ortak kültürden insanların verecekleri tepkileri tahmin edebilmek gibi avantajları oluyordur diye düşünüyorum. Sizce sosyolojinin oyunculuğunuza katkısı var mı?

Bana kalırsa konservatuarda yan dal olarak bile okutulabilecek bir bölüm sosyoloji. Özellikle benim gibi yazarlık ve oyunculuğu bir arada yürütüyorsanız kesinlikle ülkenin sosyolojik zemini hakkında fikir sahibi olmanın faydasını görürsünüz. Mizahın özellikle toplumun genetik kodlarıyla direkt ilişkisi var. Dünyanın her yerinde herkes aynı anda aynı şeye ağlayabilir ama asla aynı şeye gülmez. Dram, duygularla alakalı ama komedi, kitlenin yüz yıllarca geliştirdiği alışkanlıklarla ilişkili. Neye güleriz sorusu aslında bu bölümün konularından da biri. Ben sosyolojide öğrendiklerimle yazıyorum diyebiliriz. Ne yazmam gerektiğini ve neyin seveceğini, içinde yer aldığım toplumsal kodlar söylüyor bana aslında.

***Bana Karanlığını Anlat* adlı filmde de yer aldınız. Daha önce yaptığınız işlerden farklı bir yapım. Nasıldı çekim süreci?**

Ben farklı işlerde kendimi denemeyi çok seviyorum. Oyunculuk anlamında yepyeni bir bakış açısı kazandırıyor bana. *Çatlak* ve *Bana Karanlığını Anlat* filmleri bu bakış açısını kazanmamda çok yardımcı oldu. Oyuncu, farklı tür ve senaryolarda farklı yönetmenlerle çalışma şansı da yakalıyor. En önemli yanı da bu ezber bozma durumu. Mesela bir gerilim ya da polisiyede oynamayı çok isterim. Malzemenizi geliştirme ve paylaşma açısından da çok önemli.

EPI- -SO- -DE

KEREM ÖZDOĞAN

“Daha önce 90-100 sayfalık senaryolar yazarken şimdi bütün hikâyeyi, ritmi de yüksek tutup 20 dakikaya sığdırmamız gerekiyor. Bir şakayı yükselten diyalogları ve durumları eleyip şakaya ulaşmanız gerekiyor. • yüzden şakayı çalıştırmak için daha fazla efor sarf ediyoruz. Şimdi böyle anlatınca çok daha yorucu geldi kulağıma. 90-100 sayfa canmış.”

Üniversitede su ürünleri bölümünü bitirmişsiniz. Oyunculukla yolunuz nasıl kesişti? Hikâyenizi sizden dinlemek isteriz.

Üniversitede bir arkadaşıyla boş boş dolaşırken, “2 yıldır üniversitedeyiz, hiçbir etkinliğe katılmadan mezun olup gideceğiz, ne boş adamlarız biz,” muhabbeti yaptıktan sonra ertesi sabah tiyatro kulübüne katılmaya karar verdik. Sonra işler birden hızla gelişti. Kendimi bir anda tiyatro kuramları, oyunları okumaya başlarken buldum. Sonra tiyatro okumaya karar verdim. Su ürünlerini bitirmek 6 yılımı aldığı için tekrar üniversite okumayı gözüm yemedi. Başka bir üniversitenin tiyatro yüksek lisansına başvurduğum. Bu esnada da çeşitli tiyatrolarda oyunlar oynamaya başladım, derken konu buralara geldi.

Sizi daha önce yine komedi türünde bir televizyon işi olan *Buyur Bi de Buradan Bak*’ta tanımiştık. Programdan sonra uzunca bir süre ekranda yoktunuz ve yazdığınız için başrollerinden biri olarak ekrana geri döndünüz. O sürede neler yaptınız?

Tiyatro devam ediyordu, yeni oyunlar çıkardım. Yine Giray ile birlikte filmler ve dizi yazdık. Ama çoğunlukla evde oturdum. Çok seviyorum evde oturmayı. Giray, “Gel bir şeyler yazalım,” demese evden çıkmam.

Var Bunlar’la hayatınızda neler değişti?

Hayatımda bir şey değişmedi ama yazarlık açısından çok şey kazandırdı. Daha önce 90-100 sayfalık senaryolar yazarken şimdi bütün hikâyeyi, ritmi de yüksek tutup 20 dakikaya sığdırmamız gerekiyor. Bir şakayı yükselten diyalogları ve durumları eleyip şakaya ulaşmanız gerekiyor. O yüzden şakayı çalıştırmak için daha fazla efor sarf ediyoruz. Şimdi böyle anlatınca çok daha yorucu geldi kulağıma. 90-100 sayfa canmış.

Bundan sonra komedide devam etmek istiyor musunuz yoksa başka planlarınız var mı?

Açıkçası bu zamana kadar çalıştığım projeler komedi türündeydi. Önümüzdeki zamanda neler olur bilemem hatta yeri gelmişken, ortada hiçbir şey yokken meşgul insan imajı veren klişe açıklamayı yapayım: “Görüştüğümüz birkaç proje var, bakalım ne olacak?”

FINN/KARAKÖY

FINN Karaköy 2015'te açılmış; kokteyl konsepti, DJ setleri ve alışılmadık shot'lariyla kalplerde yerini hızlıca almıştı. Pandemi dönemi ve lokasyondaki kentsel değişimin etkisiyle bir süredir kapalı olan FINN, 26 Ocak'ta kapılarını yeniden açtı. Hem de yalnızca ikonik kokteylleriyle değil bu sefer bambaşka bir atmosferle. Bu atmosferin en dikkat çeken tarafı kuşkusuz mutfak ve menü.

Mekân sahiplerinin yıllar içinde dönüşen bakış açıları, lokal ürünlere saygı ve onlardan yeni lezzetler yaratma düşüncesi FINN mutfağını başka bir seviyeye taşıyor. Alışık olduğumuz lezzetler farklı dokunuşlar ve reçetelerle harmanlanırken paylaşımlı masaların, uzun sohbetlerin, bir akşamüstü keyfinin yanında ziyaretçilere eşlik edecek bir menü ortaya çıkıyor.

Tabii FINN ekibi barda da özen ve deneyimselliği elden bırakmıyor. Mix'lerini genişletirken kokteylin içinde hayal dahi etmediğimiz birçok öğeyi dengeli bir şekilde lezzetlerine dahil ediyorlar. Ayrıca sürdürülebilir formüller geliştirerek içerikte sıfır atık felsefesini benimsiyorlar. İyi şarap seçkileri, rakı ve bira da alkol menüsünde kendine yer buluyor.

Dekorasyonda yapılan değişiklikler, ziyaretçilere daha geniş alan sağlayan mimari düzenlemeler ve müzik tarzı da yeme-içme öğeleriyle birbirini tamamlıyor. Siz de Karaköy'ü özlediyseniz, yeni bir deneyime çoktan hazırsanız FINN'i planlarınıza dahil edin.

ATÖLYE / THE RITZ-CARLTON

İstanbul'un Michelin listesinde yer alan ana restoranı Atölye, ilham verici ortamında geleneksel Anadolu mutfağının önde gelen lezzetlerini sunuyor. Atölye, ziyafet deneyimini unutulmaz anılara dönüştürerek mükemmel bir gastronomi deneyimi yaşıyor.

The Ritz-Carlton, İstanbul Executive Chef'i Selami Güleriyüz ve deneyimli mutfak ekibi tarafından yönetilen Türkiye'nin seçkin mutfak zenginliğini yansıtan Atölye, uzun süredir geleneksel Türk mutfağının önde gelen lezzetlerini misafirlerle buluşturuyor. Yerel üreticilerden mevsimine uygun taze lezzetler kullanılarak oluşturulan Atölye'nin menüsü, özlenen her bir geleneksel lezzeti en özel ve orijinal tariflerle günümüze ve yeni nesillere aktarıyor.

Atölye'nin menüsünde Antakya'dan ılık humus gibi mezelerden Sinop mantısına, Balıkesir'den ev yapımı saçaklı makarnadan İskenderun'dan ızgara karides, Adana'dan dürüm, Mersin'den tantuni, Edirne'den yaprak ciğer, Trabzon ve Bafra pideleriyle menü Türkiye'nin dört bir yanına uzanıyor.

UKIYO/FAIRMONT QUASAR İSTANBUL

"Yarının Asya'sı" konseptli mutfağı ve Marcel Wanders imzalı sıradışı tasarımıyla Ukiyo Restaurant & Bar içinizi ısıtacak yeni kış menüsüyle Fairmont Quasar İstanbul'un beşinci katında misafirlerini ağırlıyor. Executive Chef Ercan Yamantürk tarafından hazırlanan Ukiyo'nun kış menüsünde özel suşi tabaklarından tempuralara, dimsum, ton balığı tataki, gyoza çeşitleri, ördek bao bun, deniztarağı ve dana iliği, ağır ateşte pişirilmiş dana kaburgası, fırında hindistancevizli ve çikolatalı sıcak kek, mango puding ve mochi çeşitlerine kadar eşsiz tatlar yer alıyor. Asya mutfağının kadim geleneklerinden yola çıkarak yepyeni tekniklerle hazırlanan Uzakdoğu'nun otantik lezzetleri ve benzersiz malzemelerin yaratıcı sunumu bu kış da Ukiyo Restaurant & Bar'da lezzet düşünlerini bekliyor.

CUBA/ 42 MASLAK

"Cuba! If you are not in Cuba!" sloganıyla 2022 yılında İstanbul gece hayatına yeni bir soluk getiren Cuba; restoran, bar ve eşsiz sahne performansları ile Latin yemekleri, müzikleri ve dans şovlarıyla Latin kültürünün sevenleri buluşturuyor. Ayhan Sicimoğlu ve Erol Özmandıracı'nın bir araya gelerek oluşturduğu konseptin kapıları tam anlamıyla Küba'ya açılıyor. 42 Maslak'ta yer alan mekânın mimarisi, müzikleri ve lezzetleri birebir Küba'daymış hissi veriyor. Akşam ve öğle menüleriyle misafirlerini tapas cennetine davet eden mekânın mutfağı, Şef Enes Aslan'a emanet. Haftanın her günü ayrı bir renk olan Cuba'da salı akşamları, Jazz Sessions konseptiyle sahnede Ayşe Sicimoğlu, Zeynep Özyılmazel, Sibel Köse, POW Trio, Ferit Odman gibi sanatçıların performanslarını izlemek mümkün. Çarşamba geceleri Ceyda Köybaşıoğlu'nun Çarşambass performansı ise kabare gecesi tadında... Hafta sonları Latin dans ve müzik dünyasının en önemli isimlerinden ve aynı zamanda Cuba'nın müzik direktörü olan Mehmet Ceyhan'ın performansı öncesi Cuban Night ve şovları misafirlere unutulmaz bir gece yaşıyor.

BETA YENİ HAN/EMİNÖNÜ

Beta Yeni Han, İstanbul'un en önemli tarihi bölgelerinden Eminönü'nün kendine has dokusu içinde, Osmanlı döneminden miras görkemli bir yapı. Eminönü'nün kalabalığı arasından sıyrılıp taş duvarlar arasında, tarihi bir atmosferde kahve molası için en doğru adreslerden biri bu tarihi han. Eminönü, Tahtakale Mahallesi'nde yer alan Yeni Han, tarihi Eminönü hanları içerisinde Türk kahvesinin tarihi izlerini içeren kültürel öneme sahip özel bir yer. Tarihte kahvenin ilk kavrulduğu kahve fırını bu handa yer alıyor. O dönemde Tahmis adıyla anılan han, kahvenin ilk işlendiği, depolandığı, kavrulduğu, öğütüldüğü ve satıldığı yer olarak biliniyor. Yüzyıllarca kahvenin Anadolu'da ilk yolculuğuna tanıklık eden kahve kokulu Beta Yeni Han, özel aromalı ve kumda pişen geleneksel lezzetleriyle kahve tiryakilerine eşsiz bir deneyim sunuyor.

GÜNEŞ ÜLKESİNDE BİR DİSTOPYA

+YAZI_/_/_DR. ECE YASSITEPE AYYILDIZ+

“

Oyunun sonuna doğru, oğullarının iltica etmesi nedeniyle yazarı o çok konforlu olduğunu iddia ettikleri hapishanede çıplak ve vücuduna işkence yapılmış bir şekilde görüyoruz. Oyunun burası o kadar çarpıcı geldi ki, 12 Eylül döneminde Ziverbey Köşkü'nde yapılanları hatırlattı bana neredeyse. Erdal Öz'ün *Yaralı* kitabı geldi aklıma. Elektrikli sandalye işkencelerinin konuşulduğu bu oyunda, cinsel organına elektrik verilen ne çok insan oldu o dönemde...

”

oyununda Komün'ün kahramanlarından Eugene Varlin'in saatin üstünde akrep olarak ilerlediğini görürüz. Saatin sahnenin tam ortasında olması, bana göre bu açılardan dolayı oldukça politiktir. Yine öyleydi bence ve hatta *Acındırma Propaganda Birimi*'nde belki de o saatin klişe tiktak sesinin olmaması, bizi oyunun asıl gerilim noktasına götürdü. Dikkatimizi oyunun kendisine verdik seyirciler olarak...

Sahnede Parti'ye sadakatlerini sunmak zorunda bırakılan bir karıkoca görüyoruz. Hikâye tahmin edilebilen klişeleri olan bir oyunmuş gibi görünse de diyaloglar bizi bu klişelerden uzaklaştırıyor. Ansızın ortaya çıkan mizah ve kahkahalar yerini hüzne bırakabiliyor. Kadın hep telaşlı, endişeli, otoritenin ailesine en çok da eşine ve oğluna bir şey yapacağından korkuyor. Bir annenin hüznü, bir eşin endişesiyle karşı karşıyayız, aynı zamanda bir vatandaş olarak müfettişlere "doğru" yu söylemek zorunda kalmasıyla... Her an tereddütlü, her an endişeli olan bu kadının tek çaresi, tek kurtuluşu, eşi ve oğlunu kaybettiği sonra çengelli avizelere asılan ipe hayata veda etmek... Kadın müfettişle konuşması esnasındaki tekrar konuşmalar, diyaloglar sahnenin ağırlığını hafifletip biraz dağıtıyor hüznü... Oğlunun dışarıda arkadaşlarıyla olduğunu vurgulayarak her seferinde kapıya yönelmesi ve müfettiş kadının onu durdurması... "Anne, oğlum" kelimelerinin sık tekrarlanması ve kadın müfettişin bunu -elbette kadının konuşmasını hızlandırmak için- gü-lünçleştirerek söylemesi eğlenceli bir hal alıyor.

Hikâye, müfettiş ve kadın polisin aldıkları olimpiyat tiyatro haberi üzerine yazarın evine gelerek kendisini hiçbir açıklama yapmadan götürmeleriyle başlıyor. Ancak bunu ilk seferde oldukça sevimli bir şekilde yapıyorlar. Eşinin hapse gireceğinden korkan kadının ilk korkusu hapis-hanede eşinin üşümesi oluyor. Ancak burada ironi o kadar çarpıcı ki, "Avrupa'nın en büyük ve en sıcak hapis-hanesi"nde eşinin üşümeyeceğini söylüyorlar. Yine de kadın hüznü bir şekilde eşini beklerken kalın bir ipi, avizenin çengeline asmaya çalışıyor. Zıplıyor, sıçırıyor, başaramıyor bir türlü, ipi asamıyor.

Her ülkenin tarihinde yüzümüze tokat gibi çarpan acılı bir geçmiş vardır illaki... Yugoslavya'nın dağılmasının yansımaları, Balkanlarda açılan yeni bir defterde tarih ile toplumun aynası olarak edebiyat aracılığıyla aktarılıyor. Yıllar yıllar önce Dušan Kovačević'in *Profesyonel* oyununu en az beş kere izlemiş, beşinde de farklı tatlar almıştım. Bunda elbette yaşadığım dönem, hangi yaşta olduğum ve bu yaştaki bakış açımın da etkisi var; hem oyuna, oyunculığa, hem oyunun konusuna dair her seyredişimde başka bir şey yakaladım. Bunun dışında yine Kovačević'in *İntiharın Genel Provası* ile Neziray'ın *Kosovalı Peer Gynt* adlı oyunu Yugoslavya'nın çöküşünü, çoğu zaman bireyin, çoğunlukla aydınların otoriteyle mücadelesini konu edindi hep. Bu oyunda da bir aydın olarak yazarın otoriteyle çatışmasını kara komedi türünde görüyoruz.

Başlıktan belki Campanella'nın *Güneş Ülkesi*'ne yönelik bir oyun olduğu düşünülebilir ancak bu oyunun Campanella'nın eseriyle hiçbir bağlantısı bulunmuyor. Güneş burada, ülkenin liderini temsil etmektedir, diktatör-lükle yönetilen bir ülkeye göndermede bulunulur. Eski Yugoslavya topraklarında doğmuş Kosova asıllı yazar Yeton Neziray'ın kaleminden çıkmış bir oyun *Acındırma Propaganda Birimi*. Senem Cevher'in çevirisini yaptığı bu oyun, Oyun Atölyesi tarafından sahneleniyor: Muharrem Özcan'ın yönettiği bu oyunda, müfettiş rolünde Mustafa Kırantepe'yi, kadın polis olarak Hasibe Eren'i, yazar rolünde Onur Özaydın'ı ve yazarın eşi rolünde Ezgi Coşkun'u görmektedir.

Sahnede bir masa, bir daktilo, bir bank, birkaç kitap ve merdivenler karşılıyor bizi. Üniforma giymiş bir kadın ve bir erkek ile mavi elbiseli bir kadın, gömlek-pantolon giymiş bu ikisini birbirine pantolon askısıyla bağlamış bir adam. Sade ancak derin anlamlar barındıran kostümleriyle dört oyuncu sahnede. Sahnenin sadeliğini süsleyen, çengelli avizeler -burada yer alan ipleri merak edip acaba demiştik ki o acaba doğruymuş- ve sahneye projektörle yansıtılan Parti'nin simgesi, daha sonra ilerleyen günlerin hızını göstermek için peş peşe ilerleyen saatin yansıması. Saat benim için çok önemli bir aksesuar... Belki bir oyun yazmak istesem sahnenin ortasına hep bir saat koyardım diye düşünürdüm üniversitede okurken. Doktora esnasında çalıştığım yazar Armand Gatti'nin Paris Komününü ele aldığı

Bir yandan yazardan oyun yazmasını isteyen müfettiş tam bir tiyatro hayranı. İki kişilik bir oyun, biri kadın biri erkek, biri pozitif, biri negatif karakterli olmak üzere yazardan bir oyun yazması beklenir. Bu oyunun amacı Parti'ye sadakatlerini sunmak olacak. O kadar kısa sürede yazılması isteniyor ki bu metnin, birkaç saat içinde ve daktilo başında ve müfettişin yanında yazılması gerekiyor. Ardından acındırma propaganda birimi denetledikten sonra müfettiş ve kadın polis bu oyunu canlandıracaklar.

Güneşi merkezine alan bir lider devleti, bir diktatörlük dönemi anlatılıyor. Baskının iyice arttığı ancak baskı yapmıyormuş gibi davranan müfettişin yazara sürekli, "Hele bir yapma da görelim!" sözleriyle bunun üstüne gülmesi baskı altında bırakılan insanların durumunu çok iyi özetliyor. Yazarın metni yazarken hiçbir sorunu yok. Metnin Lider'e ve Parti'ye alttan alta karşı olup olmadığını öğrenmeye çalışıyor müfettiş ve işte oyunun içinde bir anlatı, yazılmış bir hikâye: Sihirli fasulye masalının ülkeye adapte edilmiş versiyonu sözkonusu oluyor. Ancak yazar hem kendisini hem de ailesini korumak için bu metnin muhalif olmadığını vurguluyor.

Yan yana ancak birbirinden bağımsız sahneler de kadın ve eşi arasındaki duygusal olarak yakınlığını gösterir nitelikte: Yazar ve eşinin bir bütün olduğunu, birbirlerini anladıklarını, belki de birbirlerinin başına gelecekleri az çok anladıklarını gösteriyor. Saat tarafı da oyunda hapisanenin olacağı yer, müfettişin ofisiyle yazarın evi arasında bir üçgen oluşturuyor.

“

Acındırma Propaganda Birimi'nin oldukça başarılı olduğunu ve beni çok heyecanlandırıldığını vurgulamak istiyorum. Başarılı oyunculuklar, başarılı sahneleme ve saat beni çok etkiledi. Oyunun konusu ise... Hâlâ güncel, hâlâ tazeliğini koruyor. Sihirli fasulyeler hikâyesindeki metaforlar gibi...

”

Oyunun başında kadın polis tarafından dağıtılan bildiriler seyircilerle iç içe geçen samimi bir ortam oluşturuyor. Evet, biz bir oyun içinde oyundayız. Ancak hem oyun, hem oyunda yazılan metnin kendisi hem de yazara ve ailesine yapılan oyunu sayarsak üç katmanlı bir oyun içinde oyun izlemiş gibi. Hatta yazarın oğlunun da iltica etmesi ve annesinin sürekli, "Ben şuursuzum," demesi de başlı başına bir oyun içinde oyun olarak görülebilir. Dolayısıyla farklı katmanlarda farklı oyunlar, bunların içindeki farklı oyunlar bir matruşkanın içini açmaya benziyor adeta. Kaçan çocuklarının peşinden gitseler de yakalayamamaları, hikâyenin, anlatılanların ya da yazarın karısının sürekli -belki de şuursuzca- oğlunu aramaya gitmek istemesi, "oğlum-anne" taklitleri oldukça eğlenceli oluyor.

Yazarın evden paltosunu almasına izin verseler de o yanlışlıkla eşinin paltosunu alıyor; eşi sürekli buna üzülüyor, ağlıyor. Palto aksesuarı, yazarın üstünde küçük duran palto ve çaresizlik... Hepsı birbiriyle bir uyum içinde.

Müfettişin kadın polisle yaptığı oyunculuk ve Lider'in oyunu seyredebilme potansiyeli de oyunu başka bir yere taşıyor. Biri Lider'in biri de muhalefette yer alan birbirini seven iki insanın hikâyesi anlatılıyor. Burada Stanislavski, Shakespeare gibi önemli tiyatro adamlarına yapılan göndermeler veya eserlerinden cümleler alıntılanıyor. Belli ki müfettişin tiyatroya ilgisi özel ve belki de tiyatrocu olmak istemiştir ama bu konuda bir şeyler yolunda gitmemiş demek ki müfettiş olabilmış, ancak tiyatro sevgisi onun yumuşak tarafı. Kendince diyaloglar eklemesi, parantez içi açıklamaları vurgulaması, sahnelenecek oyuna eklediği gülme efektleri ve "ağzımın suyu akıyor" repliği oyunu canlı tutan, farklılaştıran güzel unsurlardan ki burada Mustafa Kırantepe'nin oyunculuğunun role etkisi oldukça büyük.

Oyunun sonuna doğru, oğullarının iltica etmesi nedeniyle yazarı o çok konforlu olduğunu iddia ettikleri hapisanede çıplak ve vücuduna işkence yapılmış bir şekilde görüyoruz. Oyunun burası o kadar çarpıcı geldi ki, 12 Eylül döneminde Ziverbey Köşkü'nde yapılanları hatırlattı bana neredeyse. Erdal Öz'ün *Yaralı*sın kitabı geldi aklıma. Elektrikli sandalye işkencelerinin konuşulduğu bu oyunda, cinsel organına elektrik verilen ne çok insan oldu o dönemde... İşte bunlar canlanırken birden Stanislavski'nin *Bir Aktör Hazırlanıyor*'u ve müfettişin tiyatro sevdasının konuşulması duygu değişimini de yaşıyor. Acaba yasaklı kitap listesinde Stanislavski var mıydı da onu okumaya izin veriyordu kendi kendine? Elbette insan bunu düşünmeden edemiyor.

Oyun metninde yaptığı değişiklikler, parantez içi yani didaskalilere değinmesi, peruk takarak kılık değiştirmeleri ve role bürünmeleri hepsi bir oyun içinde oyun hazırlığı olarak karışımıza çıkıyor. Aksesuar olarak, erkek müfettişin cebinde yer alan silah da klişelerin aksine patlamadı, her seferinde ortaya çıkan ancak patlamayarak beni şaşırtan hatta sevindiren silah aksesuarını beğendim.

Buna ilave olarak yazarın fasulyenin hikâyesini anlattığı kitabın müsveddesinin bir kısmının oğlunda olduğunu söylüyor anne. Ve burada, güneş sığdığı altında bırakılan bir atın yorgunluğu ele alınırken ülkenin durumuna dair eleştiride bulunup bulunmadığı soru-

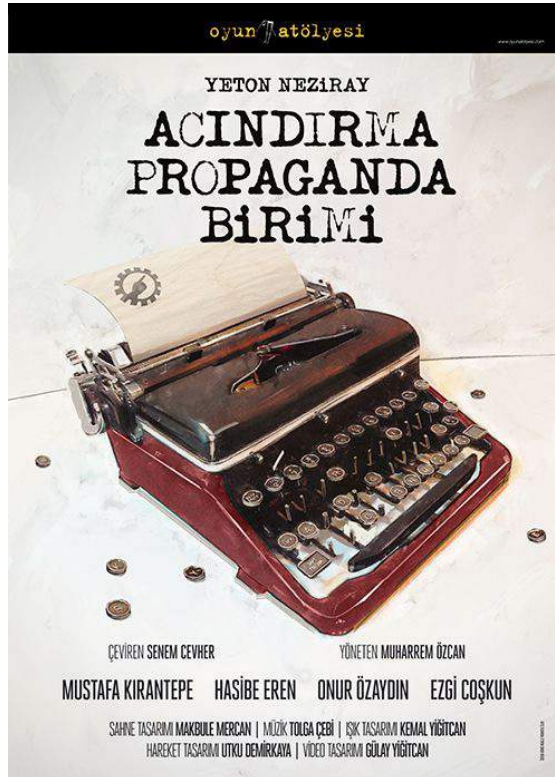
luyor ve işkence başlıyor. Burada direkt olarak güneşin işkence yaptığı mı vurgulanıyor diye soruluyor.

Yazarın oğlunu sahnede hiç görmesek de varlığını duyumsuyoruz yazdığı mektup aracılığıyla. Hazırlanıp gitmesi, kadının sürekli oğlunun durumunu bilip polise detay vermemesi bizi oğlana dair bilgilendiren noktalar. Kadın özellikle kitabın müsveddesini yok etmek ister, ancak yazara o müsveddeler sorulduğunda kendisinin yazdığını söyler ve yazar daha çok işkence görür. Bu sihirli fasulye hikâyesinin müsveddesidir.

Oyun içinde sahnelenen oyuna gelirse Lider'in geleceği varsayılır ve ona göre iki kişi hazırlanır. Sınırdışına kaçmak isteyen bir çiftin farklı iki görüşte olduğunu oyunun sonunda görürüz: Adam, Lider'e bağlıdır; kadın, Lider'den kaçmak ister. Adam, kadını oyuna getirir ve onu öldürür, ülkesini savunur. Oyunun sonunda ise Lider'e sadakatlerini, sevgilerini sunarlar. Oyunun sonunda ise erkek müfettiş, hiçbir yere kıpırdamayın, diyerek seyirciye ihtar verir. Hepimizin orada kalması gerektiğini hatta

hamilelerin bile en fazla beş dakika fuayeye gidebileceğini ancak hemen geri dönmesini söylüyor. Baskıyı hissetmemizi sağlıyor bu. Yazarı sahneye çağırıyor, o çıplak ve yaralı haliyle salondaki seyircilerden oğlu ve kendisi adına özür diliyor. Sistemin kurbanı oluyor, sindirilen pasifize edilmiş bir Galilei durumu diyebiliriz belki de... Lider'inden, halkından özür dileyen, çocuğunu ülkenin rejimine karşı yetiştirdiği için pişman olmak zorunda bırakılan bir baba ve sahnenin bir adım arkasında boğazına ip geçirmeye çalışan bir anne.

Bütün bu hususlar göz önüne alındığında ise *Acındırma Propaganda Birimi*'nin oldukça başarılı olduğunu ve beni çok heyecanlandırıldığını vurgulamak istiyorum. Başarılı oyunculuklar, başarılı sahneleme ve saat beni çok etkiledi. Oyunun konusu ise... Hâlâ güncel, hâlâ tazelikliğini koruyor. Sihirli fasulyeler hikâyesindeki metaforlar gibi...

Paris'ten Sevgilerle

+RÖPORTAJ_/_/_OBEN BUDAK_+

Darren Star'ın son harikası *Emily in Paris* oyuncularıyla buluşup merak edilenleri sıraladık.

2020'yi hatırlar mısınız? Hani pandeminin başladığı ve hepimizde türlü türlü travmalar bırakan o yıl. Hepimizi ayrı bir korkunun sardığı o dönemde iyi şeyler görmeye çok ihtiyacımız vardı. Yılın sonlarına doğru Netflix'te gösterilmeye başlayan *Emily in Paris*, zor geçen senenin pozitif yönlerinden biriydi. Dizideki o sıcak ortamın sadece oyuncuların müthiş rol kabiliyetinden olmadığını onlarla konuşunca daha iyi anladım. Röportaj sırasında numara yapmadılarsa gayet iyi anlaşıyor gibi duruyorlar.

Dizinin lokomotifleri

Daha önce hep romantik yapımlardan hatırladığımız Lily Collins, Emily rolünün hakkını veriyor. Efsanevi Phil Collins'ın kızı olmasına çok şaşırmıştım ama röportajda bu konudan fazla konuşamadık. Ashley Park ise dizide en sevdiğim karakter olabilir. Herkesin hayatında olması gereken en iyi arkadaştan öte bambaşka bir yerde.

Bu sezonun en çok beklenen işlerinden biriydi, çünkü dizi gittikçe daha da popüler hâle geliyor. Bu sezon size geçtiğimiz iki sezonun vermediği neyi sundu?

LILY: Bu sezon bana Fransız kültürüyle daha fazla kaynaşma imkânı verdi. Emily, burada geçirdiği süre ve aldığı her kararla Paris'e daha çok yerleşiyor, alışıyor ve kendine güveni artıyor. İster kıyafetleri, ister işyeri, ister arkadaşlık ilişkileri ya da Fransızca. Bu sezon, Emily'nin Paris'teki yerini bulması hakkında daha az şaka ve diğer karakterlerle ilgili daha çok komedi unsuru var ve bunun için mutluyum.

ASHLEY: İlk sezonda henüz Mindy'le tanışırken Mindy daha çok yardımcı komedi unsuru gibiydi. İkinci sezondaysa onun müziğine ve iç dünyasına daldık. Bu üçüncü sezonda bence onun kendisi olduğu için özür dilemeyen tarafını ve aşk hayatında, kendisiyle ilişkisinde, arkadaşlık ilişkilerinde ve Paris'teki hayatında birçok farklı renk ve spektrumu keşfediyoruz.

Birinci sezondan üçüncü sezona kadar karakterleriniz nasıl gelişti?

LILY: Bence Emily kendi bedeninde, Paris'te ve arkadaşlık ilişkilerinde şimdi daha rahat. Kendi kararlarını alabiliyor. Dili daha çok öğrenmesi, giyim tarzı ve şehirle savaştıktan sonra onun bir parçası gibi hissetmesiyle giderek daha da Fransız oluyor. Bu, oynaması eğlenceli bir geçiş oldu.

ASHLEY: Mindy için daha önce de söylediğim gibi, onu tanıyoruz ve Emily ile de birbirlerini daha iyi tanıdıkça birbirlerinin hayatlarına doluyorlar. Üçüncü sezonda Emily'le ilişkilerinin gerçekten güçlendiğini görüyoruz. Arkadaşlıklarına yeni bir boyut kazandırıyorlar. Mindy'yi de giderek daha fazla tanıyoruz. Bu sezondan önce geçmiş hayatından ve geçmiş benliğinden kaçtığını gördük ve şimdi bunu nasıl benimseyip kendisiyle barışmasını izliyoruz.

Emily, yeni sezonda hayatından daha emin, bunu beğendim. Yabancı olarak yurtdışında yaşamak nasıl bir duygu?

LILY: Yarı İngiliz'im. Bu yüzden vaktimi Amerika ve Avrupa arasında bölmeyi seviyorum. Üç yıl süren çekimlerin sonunda lokal gibi hissettiğim Avrupa'da zaman geçirmeyi özlüyordum. Ben de Emily gibi gittikçe buraya daha fazla alıştım ve çevreme ve şehre kök saldım. Sanırım şehri keşfetmeyi seviyorum.

ASHLEY: Benim içinse tam tersi. Az önce söylediklerin için değil ama ilk sezonu çekmeden önce hiç yurtdışında okumamış ya da yaşamamıştım. İlk sezon, Paris'i ilk ziyaretimdi ve bu yüzden kendimi Emily gibi hissetmişim. Bence bu benim için hayat değiştiren bir deneyimdi.

Emily ve Mindy'nin dünyadaki kadınlara ilham verdiğini düşünüyor musunuz?

ASHLEY: Evet, birçok yönden. Bunu izleyerek büyüydüm bu iki kadından ama özellikle, önceliği olan işi ve özel yaşamında denge kurmayı becerebilen çalışkan bir kadın olan Emily'yi örnek alırdım. Her iki kadının da genç kadınların ulaşmak isteyebileceği birçok niteliğe sahip olduklarını düşünüyorum. Sarsılmaz bir destek, dürüstlük, açıklık ve yargının olmadığı kız kardeşliği izlemek gurur duyduğum bir şey.

LILY: Gençken her zaman iş odaklı ve aşkı seven biriydim. Bu yüzden kendileri oldukları için özür dilemeyen, çalışkan, kendilerine ve aşka tutkuyla rol modelleri ekranda görmek kutlanması gereken bir şey. Ayrıca onlar, benim de izlemek isteyeceğim karakterler.

Kişiliklerinize oynadığınız karakterler arasında benzerlik olduğunu düşünüyor musunuz?

LILY: Emily'nin iyimserliği ve çözüm odaklı bakış açısı beni her zaman cezbedi. Ben de yaşlandıkça bir problemle boğuşmaktansa çözüm bulmakla daha çok ilgilendiğimi fark ettim ve bence bu paylaştığımız bir şey. İnsanlardan şüphe duymadan veya yargılamadan önce iyi yanlarını görmeyi severim ve bence bu tam da Emily'nin olduğu kişi.

ASHLEY: Mindy'nin sıcak ruhu ve mizah anlayışı, onunla ortak noktam değilse de başarmak istediğim bir şey. Ama dizide en çok yansıtılan Emily ve Mindy'nin arkadaşlığının bizimkine benzemesi.

Bu sezon çekimler sırasında yaşadığınız en komik an neydi?

LILY: Çok fazla var. Bu sezon bir lunaparkta çekim yaptık, dizide çok kullanılmadı ama iki üç gün boyunca sabah 06.30'tan önce lunaparkta trene biniyor ve oynuyorduk, hayatımda hiç bu kadar erken bir saatte bu kadar güldüğümü hatırlamıyorum. Midemiz bulanıyordu ama çok eğleniyorduk.

ASHLEY: "Vay canına!" dediğimiz, gerçekten hayatta bir kez yaşanabilecek bir deneyimdi.

Bu belki de karantinasız Paris'te çektiğiniz ilk sezon. Çekimler sırasında şehir hakkında neleri keşfettiğinizi merak ediyorum, sevdiğiniz yerler... Glamour'da Lulu isimli bir yer hakkında konuştuğunuz bir röportajınız var.

ASHLEY: Aslında bu ilginç çünkü ilk sezon çekimleri tam pandemiden önceydi. Ama o zamanlar, en azından benim için, Paris'e ilk defa geldiğimden her müzeye gitmek ve her airbnb'de kalmak istiyordum. Beraber bu tür pek çok şey yapmıştık. İkinci sezonsa kapanma sırasında çekiliyordu, bu yüzden uzun yürüyüşler yaptık ve dışarıyı, restoranları keşfettik.

LILY: Ama birinci sezondan sevdiğimiz birçok yer hâla kapalıydı, üçüncü sezon için gittiğimizde açılacaklarını umuyorduk. İki yıl sonra göremediğimiz arkadaşlarımızı görmek için evimize dönüyormuşuz gibi hissettirdi. Bu şehirde çekim yapmak sürekli bir sürpriz barındırıyor. Çünkü inanılmaz mekânlar bizim için kapılarını açmakla kalmıyor, çekim yaparken normalde asla keşfedemeyeceğimiz şehrin ara sokaklarını, pilates stüdyolarını, minik kafelerini keşfediyorduk.

ASHLEY: Asıl eğlenceli olan da üçüncü sezonun, şehri gerçekten iyi bildiğim ve sevdiğim yerler olan bir yer gibi hissettirmesi. Her geçen yıl gerçekten burayı tanıdığımızı hissediyorum. Bu sezon, artık ailemiz ve arkadaşlarımız da bizi ziyaret edebiliyor ve onlara göstermek istediğim yerler olması bana buranın yerlisi gibi hissettiriyor.

Dizinin bu kadar tutması ve dünyanın dört bir yanındaki insanların diziyi verdikleri olumlu tepkiler arasında sizi şaşırtan hangisi oldu?

LILY: Beni şaşırtan, beklemediğim iki şey, izleyicilerin yaş aralığı ve denk geldiğim kişilerin Paris'e bakış açılarını anlatmaları. İster gençler, ister büyükanne ve büyükbalar... Sokakta karşılaştığım gençler bana Paris bavullarını benim giydiklerime göre hazırladıklarını söylüyorlar, bu nasıl bir şey? Bu, inanılmaz bir iltifat. Bir şehir için giyinirken göz önünde bulundurulmak asla düşünemeyeceğim bir şeydi.

ASHLEY: Bu kulağa biraz saçma gelebilir ama şov, pandemide çıktı ve aslında başta Netflix'te olmayacaktı. Sanırım benim için en büyük şok, Netflix şovlarının bu kadar küresel olması ve farklı demografilerden, farklı yaşlardan kişilere ulaştığını fark etmem oldu. Bunun için çok müteşekkirim ve mutluyum.

Dizideki kıyafetler çok konuşuluyor. Bu sezon favori kıyafetlerin hangileriydi?

LILY: Bu sezonki kostüm tasarımcımız Marilyn'le tanıştığımda, kâküllerimi ve yüzümün değişimini gördüğünde bu sezon karakterimi hemen tanıdığını söyledi. Tarzım tam da bu tür bir Fransızlıkla evrildi. Siyah beyaz vatkalı Dolce&Gabbana üst, mikro şort ve Louis Vuitton giydiğim sahne favorilerimden biri.

Peki, ya dizideki müzikler? Ashley sesin harika, dizideki o anlar için tekrar teşekkürler. Fransızca şarkı söylemek ve konuşmak oldukça zorlayıcı sanıyorum. Ve Lily, sen efsanevi Phil Collins'in kızısın, şarkı söylemekle veya herhangi bir enstrüman çalmakla ilgileniyor musun?

LILY: Bu sezon ben de şarkı söyleme fırsatı yakaladım. Karakterimi bu şekilde kullanmak gerçekten eğlenceliydi. Karakter temelli, duygu ve olay örgüsü odaklıydı ve bu benim için önemli çünkü şarkı söyleme fikrini her zaman sevmişimdir ama karakterim ve duygu açısından her zaman bir mantığa oturması gerekir. Ama ben Mindy değilim, bunu da hemen söyledim.

ASHLEY: Ama o an ve hatta şimdi bile izlemesi en keyifli sahnelerden biriydi. Ve bence başka bir tatlı yanı da Mindy'nin şarkı söylerken kendini ifade ettiği dile benzemesiydi. Müzik, ilişkileri onarma becerisine sahip ve Emily'nin bunu bir jest olarak çok güzel ve disiplinli bir şekilde yaptığını düşünüyorum.

Etkileyici çift

Dizinin en seksileri Camille Razat ve Lucas Bravo aynı zamanda yakın arkadaşlar. Pandemi döneminde pijama partisi veren ikili aynı zamanda gerçek birer Parizyen.

Bu sezonun en sevdiğiniz yönü hangisiydi?

LUCAS: Her karakter, sezonlar içinde evrimini tamamlıyor. Sezonları çekici kılan her sezonda eklenen taze hava.

Darren Star vizyonunun parçası olmak nasıl bir duyguydu?

LUCAS: Darren'ın prodüksiyonun içinde olmak kesinlikle büyüleyici. Bakış açısı inanılmaz. Şehirdeki en iyi noktaları bulup çıkarması, senaryo, prodüksiyon derken insan ne diyeceğini bilemiyor. Bazen yaşadığım şehirden haberim yokmuş gibi geliyor.

Bu sezonun en ilgi çekici karakterlerinden biri Camille. Ne düşünüyorsunuz?

CAMILLE: Bence Gabriel karakteri de önemli bir gelişim gösterdi. Artık ne istediğini biliyor, restoranı oldu. Gabriel de kendini buldu.

Peki, Lucas sence Emily mi Camille mi Gabriel'e göre?

LUCAS: Ben bu tip seçimlere karşıyım. İkisinde de sevecek farklı şeyler buluyor. Bu yüzden seçim yapmasına gerek yok.

Karakterleriniz hakkında sevmediğiniz yönler var mı?

CAMILLE: Enteresan bir soru oldu. Bence Camille karakterinin Emily'ye çok açık oynamaması bana göre değildi. Ben olsam olup biteni olduğu gibi anlatmayı seçer, onunla durumu tartışırdım.

LUCAS: Gabriel batırdığı bir konu olduğu zaman bunu sahiplenen biri değil. Daha çok kurban rolünü üstlenmeyi seçiyor, bu bana göre değil.

Camille sence onu bağışlayacak mı?

CAMILLE: Benim hayat görüşüme göre herkes hata yapabilir. Umarım onu bağışlayacak zamanı olur çünkü Gabriel çok şey denedi, çok verici oldu.

Sizce bu şovun en enteresan kısmı neresi, sizi bu şova bağlayan ne?

LUCAS: Karşılaştığım insanların gözündeki duygu çok hoşuma gidiyor. Oldukça saygılı ve sakin bir şekilde yanıma gelip dizi hakkında konuşuyorlar. Onlara başka ülkelere seyahat konusunda, kaçıp gitme konusunda fikir verdiğimizizi söylüyorlar. Diziyi izleyerek hayata beş saat ara veriyoruz diyorlar ki bu bence en iyi iltifat.

Lucas, sizin bir postunuzu görmüştüm: "Hepimiz vegan olmalıyız." Bu konuda ne düşünüyorsunuz? İstanbul'dan bir aktivist olarak görüşünüzü merak ettim.

Veganlık dünyanın birçok sorunuyla yüz yüze gelmenin anahtarı gibi geliyor bana. Özellikle şu günlerde üzerinde durulması gereken iklim değişikliği konusunda. Hiçbir şekilde güneş ışınlarıyla buluşamayan hayvanları beslemek bana çok büyük acımasızlık gibi geliyor. İnsanlar mezbahalarda olup biteni görse aynı şekilde hayatına devam etmez. Benim ailem vegan. Annem bana her sabah mezbahada yaşanan acımasızlıkların videolarını gönderiyor. Ben değilim ama annem tam bir aktivist. Hayvanları öldürmek yerine seçeneklerimiz var, bunları kullanmamız şart. Beyond Meat denen bir şey var ve tadı, hissi tamamen aynı. Bir keresinde annem sadece Fransa'da bir günde öldürülen hayvan sayısını belirtmişti, bu bir soykırım!

Camille, peki siz karakterinizle ne kadar örtüşüyorsunuz?

Sanatı sevmesi açısından tam olarak örtüşüyoruz aslında. Vakit buldukça galerileri gezmeyi çok seviyorum. Ayrıca görünüşüme dikkat ederim, tasarım kıyafetlere bayılıyorum. Bu açılardan benziyoruz.

Biz evde izlerken ikinizin çok iyi anlaştığını varsayıyoruz. Gerçekten böyle bir tarafı var mı işin, dışarı çıkar mısınız, birlikte takılır mısınız?

LUCAS: Evet, birlikte takılırız. Biliyorsunuz Paris küçük bir şehir. Yapacak çok fazla şey var. Pijamaları giyip evde kaldığımız da oluyor.

Karakterleriniz hakkında en gururlandığınız noktalar nedir?

CAMILLE: Camille bu sezon biraz daha hassas, karşılaştığı olayları hassasiyetle çözmeye çalışıyor. İnsanların onun hassas yönünü görmesine izin veriyor ki bu bence güçlü bir karakterin göstergesi. Ayrıca iş hayatında her şeye dahil olması ve güçlü bir kadın karakter olması hoşuma gidiyor.

LUCAS: Bence Gabriel en başlarda yan dairedeki seksi çocuktü. Biraz hassas ve hatta feminendi. Toksik maskülenlikten uzak bir karakter olmasını sevdim. İnsanların hassas bir adamı sevmesi güzel.

Lucas, W dergisindeki röportajınızı okudum da *Nothing Hill*, *Four Weddings and a Funeral*, *Love, Actually* gibi Richard Curtis filmlerinin hastasıymışsınız. Hatta *500 Days of Summer* en sevdiğiniz filmmiş. Romantik komedi tercihleriniz olmasına şaşırdım. Nesiniz siz, romantik adamların sonucusu mu?

LUCAS: Evet, ben son kalanım, aslında son samurayın romantik versiyonuyum. (Gülüyor) O filmlerin verdiği duyguyu seviyorum. Pandemi döneminde herkesle ayrı düştüğümüz zamanlar vardı. Hayatın gerçeklerinin ağır geldiği, koyu ve karanlık zamanlar, biliyorsun. O dönemde büyülü ortamları sunan kahraman filmlerini izlemek yerine insanların aptallıklarından oluşan eski romantik komedilere bakmak bana daha iyi geldi.

Güçlü üçlü

Dizinin en komik adamlarından Bruno Gouery, Fransız filmlerinden aşına olduğumuz bir isim. Şimdilerde *White Lotus*'ta da oynayan Gouery, Luc karakteriyle üç sezondur dizinin en sevilenleri arasında. Philippine Leroy-Beaulieu ise *Call My Agent* ile fazlasıyla aşınayız. Dizinin en genci sayılan Samuel Arnold, tiyatro kökenli bir oyuncu. Ralph Fiennes'in başrolünü oynadığı *Antony & Cleopatra* oyunu İngiliz ulusal tiyatrosunda oynamış. Dizideki uyumu gerçek hayatlarında da yakaladıklarına ikna oldum.

Karakterlerinizin en çok hangi özelliği sevdiniz?

SAMUEL: İçine atmadan konuşması hoşuma gidiyor. Önce-liklerde ilk sıraya kendisini koyuyor ve susmuyor.

BRUNO: Karakterimin filtresiz olmasını sevdim. Bu yönünün tadını çıkardım. Kalbinde ne varsa söylüyor. Bu müthiş bir özellik bence. Tıpkı bir çocuk gibi çok rahat konuşuyor. Diplomasi, politik doğruculuk gibi şeylere hayatında yer yok.

PHILIPPINE: Sylvie'nin hiç durmadan denemesini seviyorum. Hayatı çok kolay olmasa da, sürekli yeni bir anksiyeteyle karşılaşsa da zorlukların üstesinden geliyor. Ya da o problemlere çok fazla takılıp zaman kaybetmiyor. 3. sezon onun moda dünyasının devlerinden birine savaş açtığı bir dönemi anlatıyor. Bir şeye inanıyor ve bunu gerçekleştiriyor.

Dizi Netflix aracılığıyla tüm dünyaya yayılıyor. Kendi kültürünüz, yemekleriniz, dilinizin insanların evine konuk olması neler hissettiriyor?

SAMUEL: Gurur verici ama günün sonunda hepimiz aynı ve hepimiz farklıyız.

PHILIPPINE: Bu aynı zamanda insan hikâyelerinin, sorunlarının evrensel olduğunun bir kanıtı. Tabii kendi kültürümüzü yaymak güzel ama duyguların derinine inildiğinde herkesin aynı noktalarda buluştuğunu göstermek de güzel.

Dizide bize çok gerçekçi bir ortam sunuyorsunuz. Sanki sette çok iyi bir kimya varmış gibi, haklı mıyım?

SAMUEL: Haklısın. Bu anlamda çok şanslıyız. Herkes çok yetenekli, çok güzel kalbe sahip ve en iyi tarafı bu deneyim bizi arkadaş yaptı. Biz artık bir aileyiz.

Kıyafetler, moda dizinin en can alıcı yanlarından. İlk sezonda Patricia Field ile çalıştınız hatta.

PHILIPPINE: İlk sezon onunlaydı evet, kadın vücudunu çok iyi tanıyan biri. Hepimizi çok gösterdi. O hiç Paris'te yaşamamıştı, bu yüzden Marilyn Fitoussi ile güzel bir ortaklıkları oldu. Herkes çok trend şeyler giyiyorsunuz diyor, modadan bahsediyor ama aslında konu moda değil karakterler.

Sürekli tasarım kıyafetler ya da ince topuklular üzerinde çekim yapmak zorladı mı?

PHILIPPINE: Karakterimin buna ihtiyacı vardı. Evet, çok rahat değillerdi ama bu sorun da evrensel. Güçlü kadınlar bu güçlü imajı zor şartlarda elde ediyor.

Bruno karakterine bayılanlardan biriyim, esprileri hep çok doğaldı. Merak ettiğim şu ki, gündelik hayatta da sarkastik bir espri anlayışınız var mı yoksa sadece iyi bir aktör müsünüz?

BRUNO: Bir espri anlayışım var tabii ama benim görevim bana yazılan tekstteki kişinin gerçek olduğuna inanmanızı sağlamak. Bu benim işim. Bu yüzden oyunculukla alakalıdır herhalde o dediğiniz.

PHILIPPINE: Buna katılmıyorum, harika bir mizah yeteneği var. Şu an çok mütevazı davranıyor. Çok eğlenceli biri.

Peki, ya siz Philippine, siz de biraz ürkütücü duruyorsunuz. Gerçek hayatla ne kadar örtüşüyor?

PHILIPPINE: İstersem olabilirim, evet. Her insan içinde bir canavar besliyordur. Önemli olan o canavarla iyi anlaşabilmek. Sylvie her zaman içindeki canavarı besleyen ve dışarı çıkmasına izin veren biri. Bu benim çok hoşuma gidiyor. Ama tüm bu korkunç tavırlarına rağmen bir kalbi var. 3. sezonda bunu daha iyi görüyoruz.

Karakterlerinize orta noktada buluştuğunuz yerler var mı ya da benzerlikler?

BRUNO: Bazen tuhaf bir insan olabiliyorum. Biraz deli denebilir sanki. Okul çağlarımdan beri bana bunu söylerlerdi. Çok duydum ama tam olarak neden deli dendiğini bilmiyorum.

PHILIPPINE: Sylvie ile hem zor ve hem de hassas biri olma konusunda benzeşiyoruz.

SAMUEL: Ben de Julian ile benziyor sayılırım. Aynı yönde olmasak bile ikimiz de stil sahibiyiz. İkimiz de sektörlerinde kendine yer açmaya çalışan iki genç adamız.

Bu dizi farklı jenerasyonlardan güçlü kadınların ayakta kalma savaşını da anlatıyor bir yandan, *Emily in Paris* kadın gücünün kutlanması gibi yansıyor biraz da...

PHILIPPINE: Evet, bu dizi kadın haklarını, kadının gücünü seyirciye iyi bir şekilde yansıtıyor. *Sex and the City*'de de böyleydi aslında. Darren güçlü kadınları seviyor ama sadece kadın özelinde almamak gerekir. Açıkçası kadınların bir kutuya koyulup onlara rol biçilmesine karşıyım. Kadınım ve aynı zamanda insanım. İnsanlar arasında bir fark görmüyorum, reçete aynı ama sonuçları farklı sadece.

KALT VE “AYAK İŞLERİ”
EKİBİNDEN YENİ
BİR SKEÇ DİZİSİ:

“DÜNYA BU”

Bir bavul, otuz iki hikâye, tek bir dünya...

+ YAZI_/_/_HÜMAY ONGAN

Yeni nesil mizahın sevilen temsilcileri KALT ekibinden Erman Çağlar ve Ozan Akyol ile *Ayak İşleri*’nin senaristlerinden Volkan Öge’nin birlikte yazdığı, *Gibi*’nin yönetmeni Ömer Sinir’in yönetmenliğini üstlendiği *Dünya Bu*, GAİN’de izleyiciyle buluştu.

Absürt mizah tutkunları için sevgi, nefret, ihtiras, tutarsızlık, öfke, köfte, muhtar, ateş etmeli sahneler, gerekli gereksiz büyük hareketler, hukukun üstünlüğü, ıssız adamdaki ıssız adam ve daha nicesi *Dünya Bu*’da.

Otuz iki farklı hikâyeyi tek bir dünyaya sığdıran, absürt olduğu kadar gerçekçi, her anlamda “yeni” ve aykırı *Dünya Bu*; Türkiye’deki yeni mizah anlayışının yıldız kadrosunu bir araya getiriyor. Son zamanların dikkat çeken, yeni nesil absürt komedilerine AC Film ve Aşar Film ortam yapımı *Dünya Bu* ekleniyor. Dizinin senaryosunu KALT ekibinden Ozan Akyol ve Erman Çağlar’la *Ayak İşleri*’nin senaristlerinden Volkan Öge kaleme alırken yönetmenliğini *Gibi*’nin ilk iki sezonunda yönetmen koltuğunda oturan Ömer Sinir üstleniyor.

Aynı zamanda Ozan Akyol ve Erman Çağlar birlikte “KALT’ın Podcast’i” adlı programı yapıyor. KALT ekibinin mizah anlayışı için KALT’ın YouTube kanalını da takip edebilirsiniz. Volkan Öge’nin senaristleri arasında yer aldığı, Çağlar Çorumlu ve Güven Murat Akpınar’ın başrollerini paylaştığı *Ayak İşleri* de son dönemin ses getiren en önemli mizah yapımlarından biri. Vedat ve Evren ikilisinin üstlendikleri ayak işlerini yaparken düştükleri absürt durumları anlatan dizi, GAİN’in en sevilen yapımları arasında yer alıyor.

Dünya Bu'nun yönetmenliğini üstlenen Ömer Sinir'in ilk iki sezonunu yönettiği *Gibi* de dikkat çeken bir diğer yeni nesil mizah işi. *Gibi*'nin hem yaratıcı ekibinde hem de başrolünde yer alan Feyyaz Yiğit, son dönemin öne çıkan komedi oyuncularından. Feyyaz Yiğit, *Ölümlü Dünya*'daki performansı ile da dikkat çekmişti. *Gibi*, Yiğit'e (Yılmaz) eşlik eden Kıvanç Kılınç (İlkan) ve Ahmet Kürşat Öçalan'ın (Ersoy) gündelik hayatın içinde yaşanan absürtlükleri konu ediniyor. *Ayak İşleri* ve *Gibi* dizilerinin ekibinde yer alan isimlerin *Dünya Bu*'da bir araya gelmesi, diziye dair beklentileri artırıyor.

Klişelerden uzak; mesaj kaygısı, genel izleyici baskısı, gönderme yapma çabası olmayan sıradışı *Dünya Bu*'nun her bölümü bağımsız skeçlerden oluşuyor. Sekiz bölümde toplamda otuz iki hikâye anlatacak dizi, ismini Gazapizm'in aynı isimli şarkısından alıyor.

"DÜNYA BU" OYUNCU KADROSUYLA DA DİKKAT ÇEKİYOR

Dünya Bu, başarılı ve oldukça kalabalık oyuncu kadrosuyla da merak uyandırıyor. Dizide Ali Erkazan, Berrak Tüzünataç, Bülent Şakrak, Caner Özyurtlu, Cemal Hünal, Çağdaş Onur Öztürk, Deniz Işın, Erdem Şenocak, Erman Çağlar, Ertan Saban, Güven Murat Akpınar, Murat Kılıç, Muttalıp Müjdecı, Ozan Akyol, Sinan Bengier, Şebnem Bozoklu, Toygan Avanoğlu ve Volkan Öge gibi birçok başarılı isim skeçlerdeki şaşırtıcı karakterlere hayat veriyor. Yüz seksen kişilik kadroda yer alan oyuncuların her biri performanslarıyla ayrı ayrı öne çıkıyor.

"Bu kadarı da olur mu?" dedirten her şey bu dünyada.
Dünya Bu, GAİN'de!

EPI
-SO-
-DE

hellraiser

KÖŞEYAZISI

HELLRAISER 2022

YAZI //_ ORÇUN ONAT DEMİRÖZ

C

live Barker; korku ve karanlık fantezi türü adına ulaşılması güç bir yerde durur. Hatta Barker zamanında Stephen King'in bile, "Korku edebiyatının geleceğini onda görüyorum," dediği bir isimdir ancak sözkonusu Barker olduğunda bu tanımlama yeterli değildir.

Karanlık arzulara, bedenlere, zihnin dehlizlerine, metafiziğe, hayata ve ölüme dair meşum hikâyeler anlatan Barker; Edgar Allan Poe ve H.P. Lovecraft gibi isimlerin yanında görülür. Satırlarında da Poe'nun "grande literature" (büyük edebiyat) tutkusunu Lovecraft'ın kozmik tekinsizliğiyle buluşturur.

Çok yönlü bir yazar olan Barker'ın kendi hikâyesi de tutkuyla örülmüş bir hikâyedir. Üniversitede İngiliz dili ve felsefe okuyan Barker, gençlik yıllarında tiyatro oyunları yazar. Tiyatro gruplarıyla yaptığı çalışmalarla ve yazdığı oyunlarla ismini duyuran yazar, uzun süre sosyal yardımla geçinir.

Resim, çizgi roman ve görsel sanatlarla da ilgilenen Barker, 1984-85 arasında yazdığı *Books of Blood* (Kan Kitapları) ile ilk büyük çıkışını yapar. Antoloji olan *Books of Blood*, korku edebiyatında ve karanlık fantezi türünde devrim yaratacak bir yeniliğe sahiptir. Barker'ın hayal gücü karanlık yollara doğru hızla yol alır, ortalığı dehşete ve kırmızıya boyar.

Kan Kitapları arkasından gelen *The Damnation Game* (Lanetlenme Oyunu) ve *The Hellbound Heart* (Cehennemlik Yürek) ise Barker için sıçrama tahtası olur. *The Damnation Game* ilk romanıdır ve bu romanda meta anlatı olan Faustvari bir yapı kurar. Kâbuslarını ortaya çıkaran Barker ensestle, yamyamlıkla, mazoşizmle dolu modern ve rahatsız edici bir eser ortaya koyar.

Cehennem kapılarını hepten açtığı novellası *The Hellbound Heart* ise dünya çapında tanınmasını sağlar. *The Hellbound Heart* eserinde insanlığın "Gash Tarikatı" olarak bildiği ve emelleri insanların en büyük arzularını yerine getirmek olan iblisler üzerinden bir öykü kurar. Bu anlatının temelinde insanların isteklerinin nelere mal olabileceği vardır ve eserdeki atmosfer yaratımı da fazlasıyla sinemasaldır. Barker; cinsellik, şiddet ve ürkünçlük sarımsalına okurları hapseder.

Çağdaş Neil Gaiman ile birlikte İngiliz edebiyatında yeni sınırlar belirleyen Barker, *The Hellbound Heart*'tan sinemaya uyarladığı "Hellraiser" ile de kanla yazılan satırlarını görsel bir dünyaya taşır.

A NIGHTMARE ON ELM STREET'İN İZİNDE: BİR KORKU KLASİĞİ
80'li yılları korku sinemasının altın çağı olarak tanımlayabiliriz. Zaten o dönemin korku türü üzerindeki etkileri de devam ediyor. "Video nasty" dönemi olarak anılan bu dönemde yapılan filmlerin birçoğu günümüzde kült statüsünde yer alıyor. Dario Argento'nun *Tenebrae*'si, Sam Raimi'nin *The Evil Dead*'i, Andrzej Żuławski'nin *Possession*'i, Lucio Fulci'nin *The Beyond*'u gibi korku klasiklerinin yapıldığı bu dönem ekstrem vahşet unsurlarıyla da dikkat çeker.

Clive Barker'ın senaryosunu yazıp yönettiği *Hellraiser* da döneme damga vuran ve korku sinemasına yön veren yapımlardan biri olarak karşımızda duruyor. *Hellraiser* filmiyle hibrit sinema örneği sunan Barker, "B Movie" estetiğiyle öne çıkan ve Wes Craven'in *A Nightmare on Elm Street*'inin izinden giden bir film yaratmıştır.

Kitaplarındaki karanlık arzuları ve mitik motifleri beyazperdeye aktaran Barker, İtalyan sinemasındaki "Giallo" damarını da yakalar. Hipercinsellik, istismar, şiddet, metafizik, okültizm ve sadomazoşizm öğeleri altkültürden beslenerek izleyicinin yüzüne çarpar.

//

Yeni filmin orijinal
filmden bağımsız seyreden
bir film olduğunu
söylemek gerekiyor.
Yönetmen Bruckner da
belli ki Hellraiser mitosunu
daha modernist ve çağa
uygun şekilde anlatmak
istemiş. Filmdeki LGBTQ
duyarlılığı ve protagonistin
bir kadın olması da
bundan kaynaklanıyor.
Keza Pinhead'in trans bir
model ve oyuncu olan
Jamie Clayton tarafından
canlandırılması da aynı
duyarlılıktan. Açıkçası
korku türünün ve
hayranlarının muhafazakâr
reflekslerini düşününce
bu tercihlerin yerinde
olduğunun da altını
çizmek gerekiyor.

//

Barker, metinlerinde olduğu gibi kendine has bir film inşa eder ve başka bir boyuttan gelen şeytani varlıklar olarak karşımıza çıkan "Cenobite"ler de ürkünç karakterler olarak iz bırakır. Özellikle İngiliz oyuncu Doug Bradley'nin özdeşleştiğı ve Cenobite'lerin lideri konumundaki Pinhead (Çivikafa), Michael Myers, Freddy Krueger ya da Jason Voorhees gibi ikonik bir karaktere dönüşür.

Hellraiser'ın alt metninde ise aile kavramındaki ikiyüzlülük ve yobazlık vardır. Barker "perili ev" anlatısını "slasher" filmleriyle buluştur, üstüne de "Giallo" sinemasındaki sürreal imgeleri ekleyerek bu kavramlara saldırır. Aslında Cenobite'ler sadomazoşist ve acımasız varlıklar olarak insanları cezalandırırlar. *Hellraiser*'ın sahip olduğu bu yenilikçi aykırılık ise yapımın bir "franchise"a dönüşmesini sağlar.

90'larda ve 2000'lerdeki filmlerle birlikte seri on filmlik külliyata dönüşür. Doug Bradley de tam sekiz kere Pinhead olarak kendisini gösterir. Ancak 2018'de yapılan *Hellraiser: Judgment* sonrası *Hellraiser*'ın haklarını elinde bulunduran Spyglass Media Group seriyi yeniden başlatma (reboot) kararı verdi. Neticede *Hellraiser* franchise'ı korku külliyatı açısından özel bir yerde duruyor ve yapım şirketi açısından da hâlâ tabakta sıyrılacak bir şeyler buluyor.

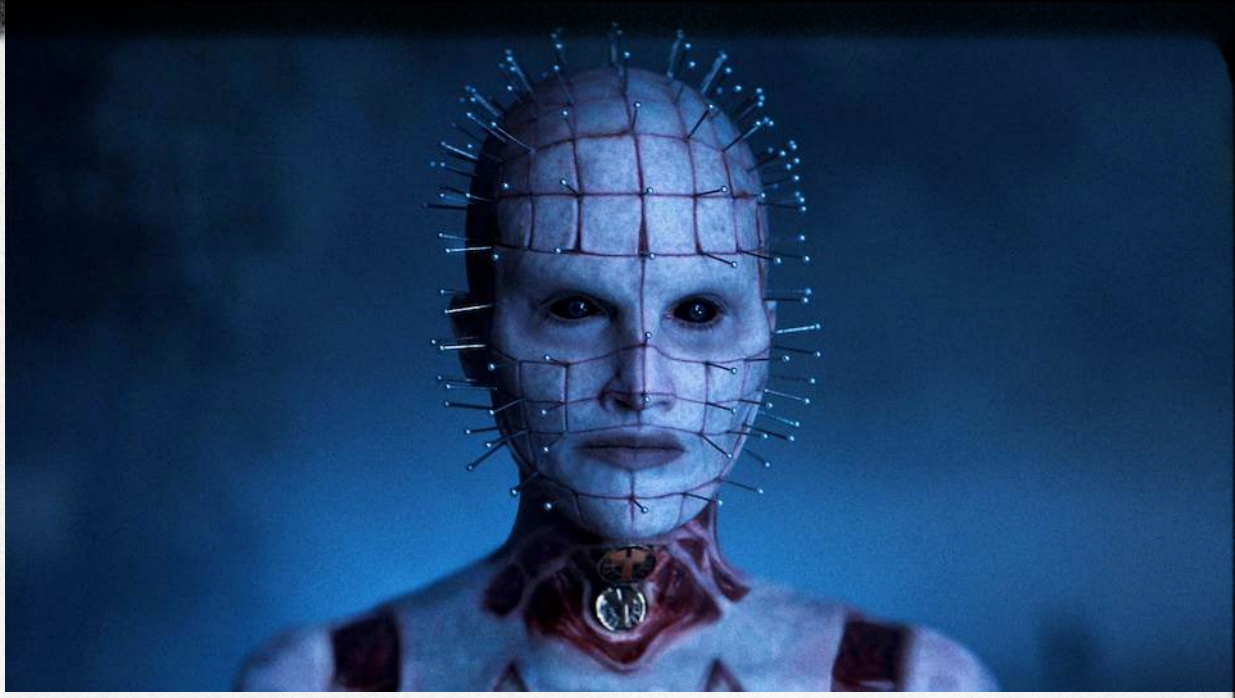
ORİJİNAL YAPIMIN GÖLGESİNDE BİR DENEME

Aslına bakılırsa Clive Barker'ın *Hellraiser* serisiyle uzun süredir ilgisi yoktu. Son olarak Candyman'ın ikinci filmi olan *Candyman: Farewell to the Flesh*'in hikâyesini yazdıktan sonra 1996 yapımı *Hellraiser: Bloodline*'ın yapımcısı olmuştu. Bu arada hatırlatmakta yarar var, bir başka kült korku serisi olan *Candyman* de Barker'ın *Books of Blood*'unda yer alan bir öyküden sinemaya uyarlanmıştı.

Hellraiser'a dönersem Spyglass Media Group, *Hellraiser* serisini yeniden başlatma kararı verince Barker yeniden yapımcı koltuğuna oturdu. Yeni filmdeki yaratıcı ekip *The Night House*'dan tanıdığımız ekip yani David Bruckner, Ben Collins ve Luke Piotrowski üçlüsü oldu.

Yeni *Hellraiser* filminin hikâyesini de David S. Goyer'in yazdığını belirtmek gerekir. Goyer, senarist ve yönetmen olmasının yanı sıra bir çizgi roman yazarı. Blade, Christopher Nolan'ın Batman serisi ve *Man of Steel*'in arkasında da onun kalemi var; o nedenle *Hellraiser*'a fikren katabilecekleri ortada ama keşke senaryo da onun elinden çıksaymış. Goyer yeni *Hellraiser*'ın sadece hikâye çatısını oluşturmuş, esasen *Hellraiser*'daki çizgi roman etkisini de göz önünde bulundurunca Goyer'e daha önemli bir rol ve kreatif kontrol verilebilirmiş.

//

Maalesef yeni filmin en büyük sorunu Barker'ın kurduğu evrenin özünü anlayamamasında ve tam olarak tasvir edememesinde yatıyor. Bazı duyarlılıkları sadece formalist şekilde kullanmak da Hellraiser mitosunun sertliğini aktarmak için yeterli olmuyor. Yine de yeni filmin hikâyesinde mutlak güç ve sonsuz haz isteyen zengin, doyumsuz erkek karakterin cezalandırılması önemli bir yere oturuyor. Ama bedenleri parçalayan zincirler, "splatter" sinema unsurları ve oluk oluk akan kan bundan daha fazlasına gereksinim duyuyor.

//

Bu doğrultuda yeni filmin orijinal filmde bağımsız seyreden bir film olduğunu söylemek gerekiyor. Yönetmen Bruckner da belli ki *Hellraiser* mitosunu daha modernist ve çağa uygun şekilde anlatmak istemiş. Filmdeki LGBTQ duyarlılığı ve protagonistin bir kadın olması da bundan kaynaklanıyor. Keza Pinhead'in trans bir model ve oyuncu olan Jamie Clayton tarafından canlandırılması da aynı duyarlılıktan. Açıkçası korku türünün ve hayranlarının muhafazakâr reflekslerini düşününce bu tercihlerin yerinde olduğunun da altını çizmek gerekiyor.

Barker hem edebi anlamda hem de sinemasal olarak zaten avangart ve tabu kıran bir isim. Bilmeyenler için Barker'ın ataerkil toplum düzeniyle ya da dini zorlamalarla dertleri olan bir gey olduğunu da aktarmalıyım, dolayısıyla *Hellraiser*'in özünde zaten onun gey evreninin temsilleri var. Örneğin Cenobite'lerin tasarımlarının bile sadomazoşist fetiş kulüplerinden ilham alınarak yapılması boşuna değil. Lakin Barker'ın *Hellraiser*'inde bu temsillerin bir anlamı ve dokunduğu bir yer vardı. Barker; *Hellraiser*'in kanla kaplı, vahşet dolu dünyası üzerinden tiksinti duyduğu toplumsal tabulara saldırıyordu.

Maalesef yeni filmin en büyük sorunu Barker'ın kurduğu evrenin özünü anlayamamasında ve tam olarak tasvir edememesinde yatıyor. Bazı duyarlılıkları sadece formalist şekilde kullanmak da *Hellraiser* mitosunun sertliğini aktarmak için yeterli olmuyor. Yine de yeni filmin hikâyesinde mutlak güç ve sonsuz haz isteyen zengin, doyumsuz erkek karakterin cezalandırılması önemli bir yere oturuyor. Ama bedenleri parçalayan zincirler, "splatter" sinema unsurları ve oluk oluk akan kan bundan daha fazlasına gereksinim duyuyor.

Filmdeki karakter arklarının da iyi çizilmediğini ifade etmeliyim. Film bu anlamda süreyi de doğru kullanamıyor ve izleyicilere karakterlerini tanıtamıyor, onlarla bağ kurduramıyor. Özellikle Odessa A'zion'un canlandığı ve filmin başkahramanı olan Riley'ye uzak kalıyoruz.

Öte yandan filmdeki prodüksiyon tasarımının, özel efektlerin ve atmosfer kurulumunun hayli başarılı olduğunu belirtmem lazım. Orijinal filmdeki "perili ev" şablonu burada büyük bir malikâneye taşıyor. Bruckner da yönetmen olarak bu gotik malikâneyi layıkıyla kullanıyor, gerilim yaratmayı biliyor ve Cenobite'lerin lanetini açığa çıkarıyor.

Sonuç olarak *Hellraiser* serisi yeniden başlasa da 80'lerin korku ambiyansı, sosyokültürel kodları ve popüler kültürde yarattığı etki başkaydı. O yüzden Michael Myers, Freddy Krueger, Jason Voorhees ya da Pinhead gibi ikonik karakterleri rahat bırakmanın zamanı çoktan geldi.

OLSA OLSA
BÜYÜDÜR:

LUMIÈRE!

SİNEMA TARİHİ,
BÜYÜ DEĞİL BELKİ
AMA BİRİLERİNİN
HAYALLERİNİ
ANLATIYOR. İLK
HAYALPERESTLER
LUMIÈRE'LERLE
TANIŞMAK İÇİN
GEÇ DEĞİL.
ÇEKTİKLERİ
FİMLERİ DE
BENCE BU GÖZLE
İZLEYİN, İLK FİLM
SEYİRCİSİNİN
GÖZÜYLE, İLK
SİNEMACININ
EĞLENCİLİ
YARAMAZLIĞIYLA...

Sinema ve büyü sözcükleri yan yana çok kez kullanılmıştır. Sinemanın büyü bir dünya yarattığını söylemek kulağa hoş geldiğinden mi bilinmez ama ilk kez film izleyen insanlar için sinema sahiden büyü gibi bir şeydi, bu dünyaya ait değilmiş gibiydi. Belki de "sinemanın büyü" lafı, o perdede oynayan görüntüleri ilk kez görenlerden bu yana gelmiştir; "Bir şey gördüm, olsa olsa büyüdür," diyen ilk sinema seyircisinin söylediklerini tekrarlıyoruz.

İlk büyücülerse Lumière kardeşler. Şu hikâyeyi duymayan yoktur herhalde; ilk film gösteriminde perdede gara giren treni görünce insanlar kaçışmaya başlamış, trenin üstlerine gelmesinden korkmuşlar. Hah, Lumière kardeşler o filmi gösteren büyücüler. Sahiden de ilk kez hareketli görüntüyle tanışan insanların kaçıştıklarını düşünmek tuhaf değil. Bugünün insanları için her yere taşınabilen aygıtların ekranlarından dünyanın istediğimiz bir köşesinin görüntülerini görmek olağandır, büyü değil; basbayağı teknoloji, bilim, büyük şirketler, çığgın paralarıdır. O günün insanı içinse henüz şirketler, internet platformları, teknolojiden böylesi para kazanma hali diye bir şey düşünülemezdi.

Ama bir düşünen oldu elbet; Edison. Sinemanın ilk büyücülerinden Edison'u yine kendisinin icat etmediği ampulle tanırırsınız. Bilimi para olarak gören bu tiplere bugünün insanına daha tanıdık bir sima. Hareket gösteren oyuncaklara benzer kameranın atalarını gördüğünde şöyle dedi Edison; "Bu işte iyi para var, ha!" İcat fabrikası kuran kurnaz Edison, sinemaya pek gönül vermiştir! Lumière'leriye yukarıdaki anekdotla tanırız ama gerçekten haklarını vermiyorduk. Bu sene bir Lumière çığnlığı yaşıyor, her yerde filmleri gösteriliyor. Sonunda sinemayı icat eden büyücülerini tanımaya başladık.

Öyleyse gelelim esas meselemize: Turcell TV+ kataloğunda, *Lumière Kardeşler* (Lumière!) adında bir belgesel yer alıyor. Belgeselin görüntüleri Lumière'lerin çektiği filmlerden oluşuyor, dış sesle neyi nasıl çektiklerini öğreniyoruz. Dış ses, filmin yönetmeni de olan Thierry Frémaux'a ait. Frémaux, Lumière Enstitü'de çalışan bir sinemacı, Lumière'ler hakkında en güvenilir kaynaklar-

dan biri olduğu kesin yani. Aynı zamanda arşiv görüntülerinde Martin Scorsese ve Pierre Bellingard'ın da katkısı var. Belgeselde Lumière'lerin sinematografla çektikleri filmcikleri izleyebilirsiniz. Nedir bunlar? En çok anlatılanı "Trenin Gara Girişi"dir ama esasında Lumière'ler ne buldularsa çekmişler. Kardeşlerden birinin bebeğine yemek yedirmesi, dünyanın ilk komedi filmi hortumla bahçıvanı ıslatıp sinirlendirme, gündelik hayatın içinden tam yüz sekiz an var bu içerikte. Ama benim en sevdiğim "Fabrikan Çıkan İşçiler" (1895) ki belgesel de bu filmi ve varyasyonlarını anlatarak başlıyor. Dünyanın ilk sinema filmi; "Fabrikadan Çıkan İşçiler"!

Kendi adıma romantik bir yaklaşımla bakmak isterdim bu meseleye ama Lumière'ler işçilere bayıldıklarından çekmediler. Fabrika kendilerinin ve gördükleri her şeyi çektiklerinden -bir de estetik olarak o akıcılığı sevmişlerdir, akıllarına ilk gelen şey olabilir- bu filmi çektiler. Yine de Lumière'ler sinemayı yalnızca sinematografı icat ederek ve Edison'u geçmeyi başararak yaratmadılar. Kesinlikle tutkulu insanlardı. Büyü yapmadıklarını biliyorlardı. Bu iş hoşlarına gitmişti ve durmadan çektiler. Türkiye Sineması'nda, bağımsız yapımlarda maliyeti düşürmek adına anasını, babasını, kardeşini, kayını oynatıyor ya yönetmenler, onlar gibi bütün akrabaları sıraya dizdiler. Kimi zaman bayağı kurgulu işler yaptılar; "Bak Hayri Dayı, sen şimdi hortumu tut. Bizim oğlan ayağıyla hortuma basacak, sen su geliyor mu diye bakınca da bırakıp seni ıslatacak. Hah, anladın mı? İyice ıslat yavrum, Hayri Dayı'yı. Dayı, sen de yakalamaya çalış, şöyle biraz poposuna vur, şahane."

Lumière kardeşler, bana kalırsa film çekerken iyi eğlenmişlerdir. Dünyada bir ilki yapıyorlardı ama ne kadar büyük bir işin başlangıcında olduklarını biliyorlar mıydı yoksa daha mı sade bakıyorlardı acaba? Sonraki büyücüler daha kırık insanlardı, insanlık Ay'a seyahat etmeden *Ay'a Seyahat* (1902, Melies) diye film çekecek kadar hayal gücüne sahip insanlar sinemayı eline aldı. Koca koca makinelerle üç saatlik film çeken büyücüler (Griffith, *Bir Ulusun Doğuşu*, 1915) devamını getirdi. İşte bu yüzden sinema tarihi, büyü değil belki ama birilerinin hayallerini anlatıyor. İlk hayalperestler Lumière'lerle tanışmak için geç değil. Çektikleri filmleri de bence bu gözle izleyin, ilk film seyircisinin gözüyle, ilk sinemacının eğlenceli yaramazlığıyla...

EPI
-SO-
-DE

ilayda ildir

RÖPORTAJ

FOTOĞRAF **BARAN ALTINDAĞ**

MODA EDITÖRÜ **EYLEM YILDIZ**

MAKYAJ **RUFİYE KALMAZ**

SAÇ **EMRE KAYACI, SABİT AKKAYA**

FOTOĞRAF ASİST **MEHMET KURT, GÖKHAN TAN**

MODA EDITÖRÜ ASİSTANI **İREM SÖNMEZER, TUĞBA KIR**

MEKAN **KUN SOCIETY**

TEŞEKKÜRLER **@SEFKATPEKER @UKİLETİSİM**

İLAYDA İLDİR

+ RÖPORTAJ_/_HAYVA GÜRDAMUR_+

Söz ve *Sefirin Kızı* dizilerinden tanıdığımız genç oyuncu İlayda İldır'ı şimdilerde TRT1'de yayınlanan *Yürek Çıkmazı* dizisinde Funda rolüyle izliyoruz. Genç oyuncuyla oyunculuk serüveni ve gelecek projelerine ilişkin konuştuk. Keyifli okumalar...

Yeditepe Üniversitesi İngilizce İşletme Bölümü'nden mezunsunuz. Bu bölümden sonra sizi oyunculığa iten ne oldu? Nasıl bir ailede büyüdünüz?

Aslında çok bağlantılı sorular. Ailem ben 7 yaşındayken farklı alanlarda bir sürü aktiviteye başlattı beni. Tenis, piyano, tiyatro, resim gibi. Lise hayatımın sonuna kadar devam ettirdiğim tek hobim tiyatro oldu. Amatör olarak ilkokul ve ortaokulda kurslarda, lisede okulun tiyatro kulübünde devam ettim. Aileme de, "Bu kız mutlaka tiyatroya devam etsin," telkinleri yapıldı hep. Babam Uludağ Üniversitesi İşletme Bölümü'nde profesör, annem de avukat ve arabulucu. Bir de erkek kardeşim var. Bizi hep istediklerimizi yapma konusunda desteklediler. İkisi de akademisyen olduğu için elinde bir altın bilezik olsuncular aslında ama ne kadar emek verdiğimi ve istediğimi gördüklerinde tabii ki hep yanımda oldular ve desteklediler.

Ayrıca anlatmayı çok sevdiğim bir hikâyeleri var: Annemle babam aynı lisede okuyorlar Ankara'da ve tiyatro kulübünde karıkocayı oynuyorlar, sonra hiç görüşmüyorlar. Yıllar sonra ikisi de Uludağ Üniversitesi'ne öğretim üyesi olarak atanıyorlar ve asansörde karşılaşıyorlar. Sonra evleniyorlar. Film gibi... Yani onların hem tiyatro geçmişi var hem de onlarda özel bir yeri var.

Tiyatrodan sonra kamera karşısına geçmek nasıl bir his? Gelecekte tekrar tiyatroya dönmek gibi bir fikriniz var mı?

Hep hayalimdi kamera karşısına geçmek, bu yüzden üniversiteye giderken kamera önü eğitimi de almaya başladım. O dönem her şey hızlı gelişti, ne olduğunu anlamadan sette buldum kendimi ama iyi ki bulmuşum. Tiyatronun yeri çok başka ama sahneye çıkmayalı o kadar uzun zaman oldu ki... Tiyatro çok farklı bir disiplin ama günün birinde tekrar sahneye çıkmayı çok isterim.

“ Hep hayalimdi kamera karşısına geçmek, bu yüzden üniversiteye giderken kamera önü eğitimi de almaya başladım. O dönem her şey hızlı gelişti, ne olduğunu anlamadan sette buldum kendimi ama iyi ki bulmuşum. Tiyatronun yeri çok başka ama sahneye çıkmayalı o kadar uzun zaman oldu ki... Tiyatro çok farklı bir disiplin, günün birinde tekrar sahneye çıkmayı çok isterim. ”

Sizi en son TRT1'de yayınlanan *Yürek Çıkmazı* dizisinde izledik. Bu projede ilginizi çeken ne olmuştu? Funda karakteriyle benzer yanlarınız nelerdi? *Yürek Çıkmazı*'nın bir sosyal sorumluluk projesi olması, ülkenin gerçeklerine, kadın haklarına dokunması, gerçek bir hikâye olması ve çok güzel kaleme alınması, kadrosu... Böyle birçok sebep sayabilirim. Funda'yla aslında hiç benzemiyorduk, beni Funda'ya en çok çeken şey de bu olmuştu.

Yürek Çıkmazı, Atike Hınçlıer'in aynı isimli romanında uyarlandı. Sizin de uyarlanmasını istediğiniz bir roman veya canlandırmak istediğiniz bir roman karakteri var mı?

Böyle sorular beni çok geriyor! (Gülüyor) Şimdi bir şey söylüyorum, sonra tüh, bu da vardı aslında keşke onu söyleseydim, diyorum. 1 ay sonra okuduğum yeni bir kitabın enerjisindeyken de keşke bunu söyleseydim derim kesin. Zaten çok beğendiğim kitapların çoğunun dizisi, filmi çekildi. Mesela *Çalıkuşu*'na bayılırım.

Mesleki olarak yakın geleceğe dair hedefleriniz nelerdir?

Sınır koymuyorum kendime. Bu mesleği seçerken de hiçbir şeyi imkânsız görmediğim, sınır koymadığım için kolaylıkla olduğunu düşünüyorum. Mesleki hedefim, gelinebilecek en iyi nokta diyeceğim o yüzden.

Oyunculuk dışında neler yapıyorsunuz? Bir röportajınızda karakalem yapmayı, dans etmeyi ve dil öğrenmeyi sevdiğinizi söylemişsiniz. Bu tarz hobilerinizi geliştiriyor musunuz?

Düzenli olarak konuştuğum hem İngiliz hem İspanyol arkadaşlarım var. Dil konusunda liseden beri öğrendiklerimi diri tutmaya çalışıyorum ve pratik yapıyorum bol bol. Zehra Belevi'den şan dersleri alıyorum ve düzenli spor yapıyorum.

İzlemeyi ya da okumayı çok sevdiğiniz türler/janralar var mı? "İzlerken hayatın karmaşasından sıyrılıyorum," dediğiniz film ve dizileri söylemenizi istesek...

Her dönem değişiyor aslında, bazen bir türe takılıyorum, 1 ay onu okuyorum, izliyorum. Bazen de gerçekten bugün canım bunu istiyor diyor, ona göre karar veriyorum. Bir türü söylesem diğerine haksızlık olacak yani. Son dönemde popüler olan işlerden *Emily in Paris*'i izlediğim her an hayatın karmaşasından sıyrılıyorum. Yaşadıkları hayat, kıyafetler, renkler, Paris... Ama asla değişmeyen bir filmim var: *Jeux d'enfants*, bayılıyorum!

Ne yazsa okurum, ne çekse izlerim dediğiniz yazarlar ve yönetmenler var mı?

Her tarzdan moduma göre her filmi izlerim ama Damien Chazelle'in her filmi izlemeye çalışıyorum. Zaten filmlerinin neredeyse hepsinde müziğe yer veriyor ama ondan da öte filmlerinin genelinde bir melodi var, sanki filmi izlerken aynı zamanda dinliyor gibi. Her filmde aynı şeyi hissediyorum ve bu bana çok iyi geliyor. Darren Aronofsky'yi de çok beğenirim. Her zaman alt metni olan filmler yönetir, yazar da aynı zamanda. Hatta bazen izlemekten çok düşündüğümü fark ediyorum. Mutlaka filmlerini bitirdikten sonra yorum okur, başka insanlar ne anlamış diye bakarım.

Filmlerde olduğu gibi kitapta da biraz moduma göre yine farklı yazarlar, türler tercih ediyorum ama şimdi düşününce Dan Brown ne yazsa merak eder, alırım.

Sizi, *Söz* ve *Sefirin Kızı* dizileriyle daha çok tanıdık. Şimdi de *Yürek Çıkmazı*'nda izliyoruz. Kariyeriniz açısından dönüm noktası olduğunu düşündüğünüz iş hangisiydi?

Henüz tam anlamıyla dönüm noktamı yakaladığımı düşünmüyorum ama bunlardan birini söyleyecek olursam *Söz* derim çünkü bu sektöre başladığım, bana bu sektörü sevdiren iş.

Son olarak 2022 yılını nasıl değerlendirirsiniz?

Vallahi benim yılımdı diyemeyeceğim :) Ama şunu gönül rahatlığıyla söyleyebilirim ki 25 senedir yaşadığım yıllardan çok farklı ve çok öğretici bir yıldır. Zordu ama bir o kadar da sürprizlerle doluydu. Hem kayıplarım hem kazançlarım oldu ama daha önemlisi, hepsi bana unutamayacağım dersler verdi.

EPI—
—SO—
—DE

müzik

KÖŞEYAZISI

ŞARKI DEĞİL AK— SİYON LAZIM!

+YAZI_/_/_OBEN BUDAK+

Dua Lipa, geçen sene Katar'daki Dünya Kupası'nda konser vereceği iddialarına, "Oraya sadece insan hakları şartlarının iyileşmesi durumunda giderim," diyerek sert bir karşılık vermişti. Popun yeni prenseslerinden olan 27 yaşındaki Lipa, bu hareketiyle rakiplerinin bir adım önüne geçti. Olay tabii ki genç şarkıcının futboldan hoşlanmamasıyla ilgili değil çünkü dünyadaki starlık sistemi böyle işliyor. Çöl sıcaklığında çalışırken ölen işçilerin hemen ardından hiçbir şey olmamış gibi Katar'a gidip konser verirsiniz, seyircinin "Bu şarkıcının kişiliği de şarkıları kadar sabun köpüğü galiba," diye düşünmesine engel olamazsınız. Hani, devir artık öyle bir değişti ki önceki dönemin starları için söylenen "şarkı yerine esneme sesini piyasaya sürse yine de satar" kalıbı çoktan tarih oldu.

Evet, sabun köpüğü, günümüz pop dünyasını anlatmak için en iyi detay. Bir şarkıya tuttu denebilmesi için toplam dinlenme süresinin bir haftaya gelmesi yetiyor artık. Hepitopu bir hafta ilgi çekmeyi becerebilen şarkı, hit muamelesi görüyor ki bu durum oldukça absürt. Ödül törenlerini görmüyor musunuz? Muhtemelen daha önce hiç dinlemediğiniz şarkılar yılın şarkısı olarak ödüllendiriliyor. Bir ay önce çıkmış şarkılar bu kategoride aday olabiliyor çünkü zaten olay şarkı değil artık, bazı isimlerin yıldızını parlatmak! Zaten günümüzde ödül almak mı yoksa Spotify'da bir klasörün kapağı olmak mı daha önemli, pek kestirilemiyor. Bu yüzden söyleyecek sözü olanlar öne çıkıyor.

PARA MI İMAJ MI?

Madonna mesela, kendisi sadece bugüne kadar 50 hit şarkı yaptığı için popüler kültür hiyerarşinin en tepesinde değil. İlk çıktığı dönemden beri, kadın sadece bir seks objesi değildir ve istediğinde sizi alt edecek bütün donanıma sahiptir, duygusunu yaymak için çalışır durdu. AIDS'in geyler tarafından yayıldığının söylendiği ilkel dönemlerde LGBTQI+'ın çok az sayıdaki destekçilerinden biriydi. Seksin tabu olarak görülmesine karşı çıkarak devam ettiği kariyerine yaş ayrımcılığının ne kötü bir şey olduğunu anlatarak yoluna devam ediyor. Pek tabii kendini özgürlük savaşçısı olarak görüp Filistin'e kan kusturan İsrail'deki Eurovision'a katılmasının bir açıklaması yok. Yani bol sıfırlı banknotlar haricinde bir açıklaması yok!

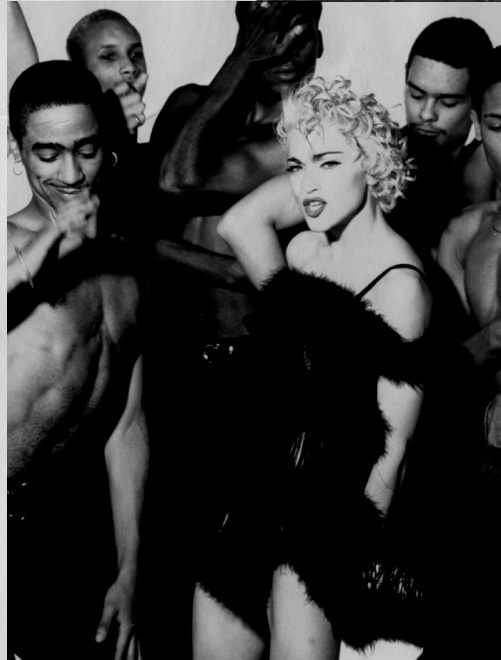
Lady Gaga'nın her ödül töreninde ağlayarak başına gelen kötü bir şeyi anlatıp dikkat çekme çabası boşuna değil. Evet, Gaga hatırlamak istemediği geçmişini nedense hep ödül törenlerinde hatırlıyor. En fazla orada basın olduğu için olabilir tabii. Hakkında en çok haber yapılan korkunç et kıyafetini de Amerikan ordusunda geylere yapılan haksızlıkları dile getirmek için giydiğini söylediğinde kulaklarıma inanamamıştım doğrusu. Born This Way Foundation ile kendini toplumdan farklı hisseden çocuklara yardım eli uzatmasının amacı bile star imajını desteklemek olabilir. Sonuçta ünlülerden her şey beklenir çünkü amaç, geldikleri yeri koruyabilmek.

Günümüzün acı gerçeği şu ki, suya sabuna dokunmayan, ne ayranım dökülsün ne yağurdum ekşisin diyen kitle yok oluyor. Kendi ülkeye bakıp da rahatlıkla anlayabilirsiniz. 10 sene öncenin popunda nasıl bir rekabet vardı, bilirsiniz. Şimdiyse neredeyse bir tek Gülşen var! Olayı anlamayıp, "Gülşen sadece kıyafetleriyle konuşuluyor," diyen kitle de az değil tabii. Sonuçta onlar önlerine ne verilirse onu alıyor. Bu özgür tasarımların ülkemizde giderek alanları daraltılan kadınların güç gösterisi olduğunu anlamak herkesin harcı değil. Aynı şekilde 31 yaşındaki genç Ezhel nasıl, neden R&B'nin en tepesinde diye merak eden varsa söylemlerine göz atabilir. Aynı şekilde Mabel Matiz de öyle. Özgürlükleri savunarak en önde ilerliyor. Ülkemiz

için cesur denebilen aslında kişisel fikirlerini söyleyen bir star çünkü. Tam da Z jenerasyonun istediği gibi!

NEREDE KALDI KADIN GÜCÜ!

Bu arada tutarlı star da çok az. Son üç albümdür kadın gücü, kadınlara özgürlük rüzgârını arkasına alan Beyonce dört yıldır ilk kez sahneye çıkmak için Dubai'yi seçti! Son albümü *Renaissance*'ı LGQBTLİ amcasına adadığını söyleyen star, kadınlara çok da hak tanımayan, aynı cins birlikteliklerin ölümle sonuçlanabileceği bir ülkede konser verdi. Yani starlar arasında özgürlük konuşmaları paranın miktarına göre ayarlanabiliyor galiba. Ve galiba bize hiç o kadar para teklif eden olmadığı için bu tutarsızlıkları asla anlayamayacağız.

EPI-
-SO-
-DE

willow

RÖPORTAJ

Willow

Efsanesi Devam Ediyor

+ RÖPORTAJ //_ FULYA TURHAN +

“Her şey arasında bir denge vardır. Aydınlık ve karanlık. İyi ve kötü. Tatlı ve acı. Denge bozulduğunda evren bunu düzeltmeye çalışır.”

Willow Ufgood

Uzun zamandır merakla beklenen *Willow*, nihayet Disney+'ta izleyicilerle buluştu. *Willow*, 1988 tarihli aynı adlı filmin devamı niteliğinde bir Lucasfilm yapımı. Ana karakterimiz hem filme hem diziye adını veren yüce büyücü Willow. Willow'u filmde olduğu gibi dizide de 34 yıl aradan sonra Warwick Davis canlandırıyor. *Dawson's Creek* ve *Solo: A Star Wars Story* gibi işlerde yer alan Jonathan Kasdan, dizinin yazarı ve geliştiricisi. *Obi-Wan Kenobi* ve *Andor* gibi dizilerin yapımcıları arasında yer alan Michelle Rejwan, *Willow*'un da yapımcıları arasında. Başrol Warwick Davis'e genç ve ansambl bir kadro eşlik ediyor. *Mare of Easttown*'dan hatırlayacağınız Ruby Cruz, *Nocturnal Animals* ve *The Serpent* gibi işlerde karşımıza çıkan Ellie Bamber, *The French Dispatch*'te yer alan Tony Revolori, *The Falcon and the Winter Soldier*'dan hatırlayabileceğiniz Erin Kellyman, *The Fight Machine*'de izlediğimiz Dempsey Bryk ve en son *The Wheel of Time*'da karşımıza çıkan Amar Chadha-Patel... Saydığım isimlerin hepsi bu sayıda röportaj konuklarımız.

Lucasfilm, *THX 1138* filminin yapımı sırasında Hollywood stüdyolarında yaşadığı sıkıntılı deneyimlerin ardından filmlerinde yaratıcı kontrolü elinde tutmak isteyen George Lucas tarafından 1971'de kurulmuştu. Lucas, bildiğiniz gibi, *Star Wars*'ın yaratıcısıydı ve 1977 tarihli ilk *Star Wars* filminin (*Star Wars: Episode IV A New Hope*) yapımı sırasında bir özel efektler merkezi de kurmuştu. Lucasfilm zamanla inanılmaz derece büyüdü, harika yapımlara imza attı ve 2012'de Disney tarafından satın alındı.

Lucasfilm, *Star Wars* ve *Indiana Jones* gibi franchise'larla büyük başarı elde ettiği yıllarda ve fantastik macera *Labyrinth*'te Jim Henson ile işbirliği yaptıktan sadece birkaç yıl sonra sihir ve yüksek fantazyaya dünyasına daldı ve 1988'de *Willow* filmini izleyicilere sundu. Warwick Davis ve Val Kilmer, filmde krallıklarının kurtuluşu olacak bir bebeği kurtarmakla görevli alışılmadık bir ikiliyi canlandırıyordu. Willow Ufgood, büyük bir meydan okumayla küçük Elora Danan'ı Bone Reavers ve Brownie'lerden korumaya çalışıyordu. Sonrasında uslanmaz haydut Madmartigan

(Val Kilmer) ile arkadaş oldu, güçlü büyücülerle tanıştı ve beklenmedik bir şansla kötü kraliçe Bavmorda'yı (Jean Marsh) yenmeyi başardı. Film, birçok kişi tarafından fantastik türe sunduğu taze yaklaşımı ve büyüleyici başrol oyuncularının performanslarıyla büyük beğeni topladı.

Ve şimdi, neredeyse 35 yıl sonra Lucasfilm, büyücü ve Madmartigan'ın kötü Kraliçe Bavmorda'yı mağlup etmesinden yıllar sonrasını konu alan, aynı isimli bir diziyile Willow dünyasına geri dönüyor. Disney+'ın yeni dizisi *Willow*, orijinal filmin ruhuyla aynı destanı devam ettiriyor. Yeni *Willow*'un dünyasında halk artık barış içinde yaşıyor ve Kraliçe Sorsha (filmde de aynı karakteri canlandıran ve hâlâ büyüsünü koruyan şahane Joanne Whalley canlandırıyor) tarafından yönetiliyor. Tir Asleen'in 80'lerin sonundaki kadar güzel dünyasında her şey yolunda görünüyor. Ancak korkunç savaşçılardan oluşan bir kadro, Sorsha'nın Tir Asleen'deki kalesinesaldırıyor ve Prens Airk'i (Dempsey Bryk) kaçırtıyor. Krallığın barışı tehdit edilince şimdi Yüce Aldwin olan Willow, karanlığın güçleriyle savaşmak için bir kez daha Cherlindrea'nın asasını eline alıyor. Willow'a ise bu sefer yeni bir maceracı grup eşlik ediyor.

Ekranlarımızı süsleyen popüler bir serinin her devam yapımı ya da yeniden çevrim versiyonunda olduğu gibi *Willow* dünyasına da yeniden girmek benim için biraz endişe vericiydi. 80'lerin şahane fantastik filmlerini çıktıkları dönemde değil, sonradan izleyebilmişim elbette. Ancak yine de modern yapımcı, yazar ve yaratıcıların bu yapımların işlemlerini sağlayan o büyüyü nasıl yakalayacaklarını, aynı havayı günümüze nasıl taşıyabileceklerini merak ediyordum. Orijinal filmin yazarı George Lucas'tı. Yönetmen koltuğunda ise şahane Ron Howard oturuyordu. Madmartigan rolünü canlandıran Val Kilmer'in inanılmaz bir gücü vardı. Dolayısıyla dizinin bocalaması, yalnızca ismiyle izleyici kitlesi toplayabilmesi yüksek ihtimaller arasındaydı. Tir Asleen'e hayran olmamızı sağlayan o büyüleyici atmosferi yakalayabilmek mümkün olmayabilirdi.

Tabii yeni *Willow*'un arkasındaki isimlerin gücünü de göz ardı etmemek lazım. Dizinin yaratıcısı, yazarı ve yapımcısı olarak karşımıza çıkan Jonathan Kasdan ile yapımın emin ellerde olacağını tahmin ediyorduk. Nitekim beklentilerimiz boşa çıkmadı. Aslında bildiğimiz ve sevdiğimiz dünyanın biraz daha köşeli ve cesur bir versiyonuyla karşılaşyoruz. Bu dünyada belirli bir zamanın geçtiği çok belli. Karakterlerimiz biraz daha yaşlı ve yorgun. Yine de Disney+ dizisi, Tir Asleen krallığını orijinal yapımla aynı güzellik ve destansı kapsamla ele alıyor. Daha ilk bölümden sizi sürükleyici ve muhteşem bir dünyanın içine çekiyor. Beni, henüz ilk dakikalardan bu kadar tutacağını beklemiyordum açıkçası.

Dizi, bu sene ekranları kasıp kavuran yüksek fantastik dizilerin kapsamıyla eşdeğer bir evren sunuyor bize. Sorsha'nın sarayının ötesinde yaşayan insanlara ve varlıklara daha derinden bakmak için filmin bile sınırlarının ötesine genişlemekten korkmuyor. Dizinin, Willow ve arkadaşlarının Airk'in hayatını kurtarmak ve Tir Asleen'in artık büyümüş müstakbel imparatoriçesi Elora Danan'ı bulmak için seyahat etmesi gereken devasa toprakların olduğu gibi yansıtılabilmesi için Galler'de çekildiğini de belirtelim. Fantastik hikâye anlatıcılığının özüne sadık kalan, aynı zamanda ona yeni şeyler katan bir bakış açısı var karşımızda. Dizinin özünde çok belirgin bir "umut" hissi yatıyor. Orijinal filmi kanlı canlı hale getiren ve onu izleyiciler arasında bu kadar popüler yapan sır da tam olarak buydu.

Willow ve arkadaşlarının bilinmeyene çıktıkları yolculuk, *Rings of Power* ya da *House of the Dragon* gibi dizilerde karşılaşmadığımız bir hafiflik barındırıyor. Bu, ciddiyetsizlik olarak algılanmasın. Böyle bir evrende eğlenen, espriler yapan karakterler görmek de harika. Ve her biri farklı karakterler aslında. Bir prenses, onun sadık şövalyesi (genç bir kadın), bir mutfak hizmetçisi, bir savaşçı ve komşu krallıktan bir prens. Harika bir karışım. Davis'in canlandırdığı ünlü Yüksek Aldwin büyücüsüyle birlikte dizinin kalbini oluşturan şey tam olarak bu karakterler.

Bu yeni maceracılar grubunun Willow ve Madmartigan'ın maceralarına ve maskaralıklarına erişemeyeceğini düşünen izleyiciler varsa içiniz rahat olsun diyebilirim. Tıpkı Jonathan Kasdan'ın röportajda belirttiği gibi, son derece taze karakterlerle harika bir şekilde bütünleşen bir yapım olmuş *Willow*. Büyüleyici ormanlardan Bavmorda'nın terk edilmiş Nockmaar Kalesi'ne kadar, kahramanlarımızın yolu nereye çıkarsa çıksın onları takip etmek isteyeceksiniz. Acınası ama zeki bir prensten gizemli bir geçmişe sahip, eğitim gören bir şövalyeye kadar her biri derinlikli ve karmaşık olan bu karakterleri çok seveceğinize eminim.

Evet, günümüz *Willow* dünyasına geldiğimizde Madmartigan ve Kraliçe Sorsha'nın ikizleri Kit (Ruby Cruz) ve Airk (Dempsey Bryk) karakterleriyle tanışıyoruz. Canlı, genç, belki de biraz şımarıklar ama son derece merak uyandırıcı karakterler. Kit, Galladoorn'un bilgin prensi Graydon (Tony Revolori) ile görücü usulü evliliğe boyun eğmektense maceraya atılmayı tercih eder ve günlerini en iyi arkadaşı Jade (Erin Kellyman) ile bir savaşçı olabilmek için çalışarak geçirir. Bu arada tatlı, cilveli, boş kafalı Airk kendini sevimli mutfak hizmetçisi Dove (Ellie Bamber) ile aşk yaşarken bulur. Tabii karanlık güçler tarafından kaçırılmasıyla her şey altüst olur ve asıl maceramız o zaman başlar.

Her bir karakterin bu maceraya atılmak için farklı sebepleri var elbette. Ancak *Willow*, ana karakterlerini bir arada tutarak çatışmaları ve motivasyonları renkli bir kanvasta birleştirip “her kafadan bir ses” sorununu aşmayı başarıyor. Sorsha’nın kızı Prenses Kit, yokluğu şiddetle hissedilen babasına ne olduğu konusunu aydınlatmaya çalışıyor. Bunun cevabını belki de gizemli savaşçı Boorman’da (Amar Chadha-Patel) bulacağını izleyeceğiz. Airk’e âşık olduğuna inandığı için göreve katılan mutfak hizmetçisi Dove (Ellie Bamber) için de güzel bir karakter yolculuğu var. Her biri kendini keşfetme yolculuğunda olan bu karakterler, pes etmeme konusundaki ateşli kararlılıklarıyla birbirine bağlanıyor.

Kasdan ve diğer ekibin yarattığı karakterleri övmekten geçmek gerçekten zor. Dizinin kusursuz hazırlanmış dövüş sahnelerinin ve görsel efektlerinin bile üzerinde parlıyorlar. Bir favori seçmek benim için çok zor. Jade olarak karşımıza çıkan Kellyman, baş belası ve dâhi bir kadını canlandırma konusunda inanılmaz bir iş çıkarıyor. Chadha-Patel, bu kuşağın Madmartigan’ı olarak sıyrılıyor. Her daim belaya davetiye çıkaran, huysuz bir maceracı. Cruz ve Bamber, Kit ve Dove karakterlerini canlandırırken gösterdikleri performansla izleyicileri epey duygulandırıyor. Revolori’nin canlandığı Graydon karakterinin bu kadar sempatik ve sevilesi olacağını hiç beklemiyordum. Ve Warwick Davis, 1988’de 17 yaşında bir gençken Nelwyn büyücüsünü canlandığı zamanki kadar şaşırtıcı derecede ciddi, eğlenceli ve sevimli bir karakter. Bu devam dizisi için her şeyi masaya koyuyor ve sergilediği performans, Willow artık daha yaşlı ve çok daha yorgun olmasına rağmen hiç zaman geçmemiş gibi hissettiriyor. Dizinin yeni alanlara girme isteğiyle birleştiğinde bu karakterler *Willow*’u takıntılı bir şekilde izlenebilir bir dizi haline getiriyor ve insana içinde kaybolurcasına saatlerce roman okumaya eşdeğer bir his veriyor. Orijinal film uzun yıllar boyunca *Yüzüklerin Efendisi* “çakması” olarak adlandırılrsa da (ki bu bence son derece büyük bir haksızlık) *Willow* orijinal materyalinin özünü alıp on kat genişleterek dünyasını daha canlı ve büyüleyici bir spektruma doğru derinleştiriyor. Bunu yaparken de filmi en başta bu kadar sevilesi kılan mizahı veya özü asla kaybetmiyor.

Willow ve Sorsha daha yaşlı olsalar ve çıkarları bir bebeği kurtarmaktan önemli ölçüde daha yüksek olsa da karakterlerinin istikrarını sürdürüyorlar. Ve bu dizide, ekranlarımızı sonsuz bir döngü şeklinde dolduran ruhsuz fantastik yapımlar arasında istemediğiniz kadar umut ve iyimserlik bulacağınızı söyleyebilirim. Ve yine *Willow* dizisindeki yaratıkların 1988’deki Ölüm Köpekleri ve Eborsisk canavarları kadar korkutucu olduğunu görmek de son derece eğlenceli.

Willow nihayetinde hayranlara istedikleri her şeyi ve hatta daha fazlasını veren ender bir seyir zevki sunuyor. Hikâye, uzun bir geçmişin yüce anlatıcıları tarafından aktarılan dolambaçlı bir hikâye gibi oldukça yavaş çözülüyor. Ve sadece ilk bölümden Tır Asleen ve ötesindeki krallıkların, herkesin -büyük Willow’un bile- anlayabileceğinden daha büyük bir sihre sahip olduğu hissine kapılıyoruz. Dizi, çağlar boyunca aktarılan daha büyük bir bilginin sadece küçük bir parçası. Sizi sonuna kadar koltuğunuzun kenarında tutacak, aşkın, kaybın, kalp kırıklığının ve şifanın ömür boyu sürececek bir macerayla harmanlanmış versiyonu diyebilirim. *Willow*, yeni hayranlarını davet ederken 1988’deki *Willow*’un dünyasını da onurlandırabiliyor. İyi seyirler...

Ellie Bamber Tony Revolori Amar Chadha-Patel

Setteki ilk gününüz ve son gününüzden bahseder misiniz biraz? Nasıl bir süreçti, sizin için nasıl geçti?

TONY: Ben biraz geride kalmıştım aslında. Galler'e herkesten sonra ulaşabildim, ben gittiğimde tüm kadro birbiriyle tanışmış, kaynaşmıştı. 10 günlük karantina-dan dolayı gecikme yaşadım. Sete ilk girdiğimde, inşa edilen dekorları gördüğümü hatırlıyorum. Kostüm denemelerim vardı, harika hissediyordum. Setteki son günümüzde de hep birlikteydik. Sahnelerim bitti, ben de hemen çıktım, kostümümü çıkardım. Ama dönüş yolu için uçağa binene kadar tam idrak edemedim sanırım. Uçaktayken, "Aman Tanrım, o kostümü son giyişim, bu sete son girişim olabilir!" diye düşündüm.

ELLIE: Setteki ilk günümde Warwick ile tanıştım. Birlikte öğle yemeği yedik, sohbet ettik, çok keyifliydi. Çok heyecanlandım, herkesle tanıştım, Jon da oradaydı, birlikte vakit geçirdik. Setteki son günüm de epey önemliydi. O gün bazı önemli sahnelerin çekimlerini bitirdik. Sonra her şey bitti. Çok üzüldüğümü hatırlıyorum, resmen boşluğa düşmüştüm. Ama tüm o süreci tecrübe ettiğim için çok şanslı hissediyorum, inanılmazdı.

AMAR: Evet, ilk gün yapılması gereken çok şey vardı elbette ön prodüksiyonla ilgili. Hazırlıklar, kostüm denemeleri... İlk günümde ilk sahnemi çektik. Önemli bir sahneydi benim için ve aslında dizinin geri kalanında giydiğimden farklı bir kostümüm vardı. Diğer oyuncu arkadaşlarımla ilk sahneleri çok büyük ve anlamlıydı. Benim ilk sahnem ise daha küçük, mütevazı bir sahneydi diyebilirim. Tabii üzerimizde yıllardır hayran kitlesini diri tutmayı başaran bu devasa evrene katılmanın baskısı da vardı. Orijinal filmin başrol oyuncusuyla birlikte projede yer alıyorduk. O yüzden son derece heyecanlı olduğumu hatırlıyorum, karmaşık duygular içindeydim. Bir de doğum günümünden bir iki gün önceydi, o yüzden tuhaf bir dönemdi. Tabii son günümüz de kolay geçmedi. Birçok sahneyi bitirmeye çalıştık o gün. Benim sahne büyük bir dövüş sahnesiydi. İki devasa yaratığa karşı savaşıyordum. Kalabalıklık tabii, sette en az 120 kişi vardı bu sahneler çekildiğinde. Ve nihayetinde bitti.

ELLIE: İnanılmaz bir duyguydu. Birbirimize sarılıyorduk... Çok duygulanmıştık.

Bize biraz karakterlerinizden bahseder misiniz?

AMAR: Boorman ilginç bir karakter. Uzun boylu olması, dövüşmesi, kılıç kullanması ve aptalca şakalar yapmasıyla bu dünyadan bekleyebileceğiniz türden bir arketipi yerine getiriyor. O biraz hırsız ve dolandırıcı, biraz yalancı, bazı noktalarda biraz acımasız. Ama sırf bundan ne çıkarabileceğini görebilmek uğruna, çıktıkları yolculuğa devam etmeye istekli. Dizideki herkes gibi o da gerçek bir yolculuğa çıkıyor ve dünyadaki yerini, hangi alanları işgal etmemesi gerektiğini öğrenmesi gerekiyor.

ELLIE: Karakterim Dove, romantik biri. Prense âşık. Mutfakta çalışan bir yamak aslında, harika muffin yapıyor. Ama tam olarak kim olduğunu, kim olmak istediğini

bilmiyor ve bunları öğrenmek istiyor. Prensi kurtarmak için çıkılan yolculuğun bir parçası olmak istiyor ama kimse onu orada istemiyor aslında. Yine de kararlı bir şekilde onlarla yol almaya devam ediyor. Çok geçmeden de bu karakterin aslında epey yararlı olabileceğini fark ediyor herkes.

TONY: Ben, Graydon Hastur'u canlandırıyorum. Gal-ladoorn krallığının prensi. Biraz utangaç, içe dönük, tam bir kitap kurdu. Gerçek dünyaya dair pek bir şey bilmiyor belki ama zeki dediğimiz türden biri. Dove'un tam tersine bu yolculuğa biraz zorlanarak çıkıyor. Ve yine kimse onu orada istemiyor. Herkesin derdini anla-tabileceği biri. Herkesle ilginç bir dinamiği var. Kendisi de biraz Willow hayranı. Ve evet, bir travma yüzünden yaralanmış ve yavaş yavaş bunu atlatmaya çalışıyor. Herkes birbirinden bir şey öğreniyor.

Sürprizlerde dolu bir dizi olduğunuzu biliyoruz. Siz bu sürprizleri, ters köşeleri saklamaya çalışırken zorlandınız mı? Spoiler vermeden konuşmaya çalışmak nasıl bir duygu?

ELLIE: Hiç iyi bir duygu değil. (Gülüyor) Birkaç defa, söylememem gereken şeyleri söylediğim oldu.

AMAR: Willow çok ilginç bir dünya. Elimizde orijinal filme gönderme yapan bilgiler var ve bir de dizinin dünyasında yeni sürprizler, ters köşeler var. Hiçbir şeyi ele vermek istemiyoruz tabii, izleyiciler için sürpriz olmasını istiyoruz.

TONY: Çok heyecan verici bir projenin içindeyiz. Sürekli onun hakkında konuşmak istiyoruz. Ama tabii bazı konularda ağızımızı sıkı tutmamız gerekiyor. (Gülüyor) Sıkıcı bir röportaj ve bomba açıklamalarla dolu bir röportajın arasını bulmaya çalışıyoruz.

AMAR: Çok eğlenceli zamanlar geçirdik çekimler sırasında, çok güldük, çok anı biriktirdik.

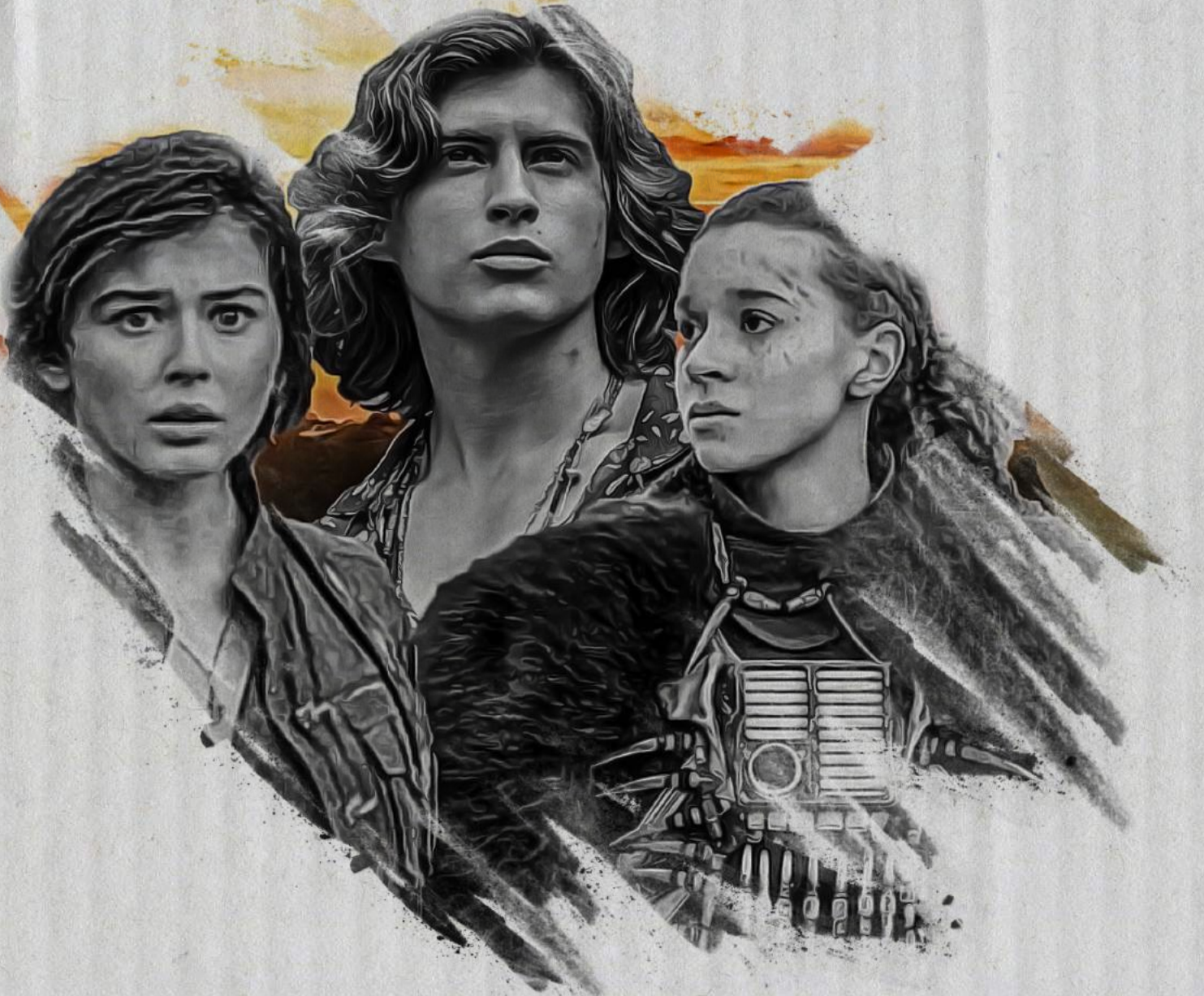
TONY: Bir de şöyle bir durum var, eğlenceli bir fantastik dünyanın içindeyiz dolayısıyla gülmemiz ve eğlenmemiz gerekiyor. Hepimiz için harika bir tecrübeydi.

Dizinin senaristi Jonathan, diziyi modern bir hava katmak istediklerinden bahsetti. Bunun yolunun da genç bir oyuncu kadrosu kurmaktan geçtiğini belirtti. Siz bu konuda neler düşünüyorsunuz?

AMAR: Ben de genç sayılıyor muyum? (Gülüyor)

TONY: Elbette. (Gülüyor) Bence dizinin yaratıcıları ve yazarlarının yaptığı en iyi şey, bize şahane bir zemin, bir platform sunmalarıydı. Bize koşturamaz için harika bir şablon verdiler. Ve sonra, doğal kimyamızın işlemesine izin verdiklerinde karakterler kamerada gördüğünüz gibi canlandılar. Ve bu da diziyi hepimizin istediği o genç enerjiyi verdi.

AMAR: Orijinal filmde de durum böyleydi tabii. Warwick 17 yaşındaydı, diğer oyuncular da epey gençti. Willow filmi de o zamanlar için o genç ve taze enerjiye sahipti. Yani bu tam olarak bizim icat ettiğimiz bir şey değil tabii. Sadece bu geleneği devam ettirebildiğimiz için çok gururluyuz.

Erin Kellyman Ruby Cruz Dempsey Bryk

Bize karakterlerinizden bahseder misiniz?

ERIN: Ben, Jade'i canlandırıyorum. Kalede doğup büyümüş, ailesi yok. Biyolojik ailesiyle büyüemiyor ama yine de kendisi için bir aile edinmiş. Onunla bir şövalye olabilmek için çalıştığı sırada tanışılırsunuz.

RUBY: Ben, Kit'i canlandırıyorum. Kit bir prenses ve aynı zamanda bir savaşçı. İçgüdüleriyle hareket eden biri. Kendinden çok emin. Bazı gerçeklerle yüzleşiyor ve o noktada yolculuğu başlıyor.

DEMPSEY: Ben, Airk'i canlandırıyorum. Kit'in ikiz kardeşi. Bir prens. Eğlenmeyi seven, anlaşması kolay biri. Çapkın bir prens. Her zaman huzurun ve barışın devam ettirilmesi için uğraşıyor. Herkesin mutlu olmasını istiyor.

Kılıçlarla çalışmak nasıl bir tecrübeydi sizin için? Aklınızda kalan bir anınız oldu mu?

ERIN: Evet, bana darbeleri çoğunlukla Amar indirdi. (Gülüyor) Aslında birlikte çok dövüş sahnemiz yoktu ama bir keresinde gözümü morarttı. Ben de sürekli Ruby'nin parmaklarına vurdum sanırım.

RUBY: Evet, neden öyle oldu? (Gülüyor)

ERIN: Dışavurmak istediğim duygularım varmış demek ki. Kendime de çok vurdum bu arada.

RUBY: Sık sık da düştün diye hatırlıyorum.

ERIN: Evet, sürekli bir koşma ve zıplama halindeydik.

DEMPSEY: Benim için çok heyecan vericiydi. Küçükliğümden beri aksiyon sahnelerinde olmayı hayal ediyordum. Sette de harika bir ekip vardı. Bizi çok iyi çalıştırdılar.

Çekimlerin yapıldığı mekânlar arasında favoriniz var mı?

RUBY: Bir keresinde bir mağarada çekim yaptık. Harika bir yerdi. Nasıl yapıldılar bilmiyorum ama epey dekor da getirmişlerdi oraya. Hepsi o mağarayla bütünleşti. Çok detaylı ve harika bir mekândı.

ERIN: Bir yer daha vardı. Şahane, yeşil tepeler... Brecon Beacons, muhteşem bir yerdi. Genel olarak Galler zaten harika bir yer.

DEMPSEY: Sanırım beni en çok etkileyen mekânlar kaleler oldu. Set ekibi inşa etti bu kaleleri ama gerçek birer kale gibiydi hepsi. Çok etkileyiciydi.

Jonathan Kasdan röportaj sırasında oyuncu kadrosunun gençliğinden ve tazeliğinden bahsetti. Bu fantastik hikâyeye çağdaş bir soluk getirdiğinizi söyledi. Siz nasıl değerlendiriyorsunuz bunu?

ERIN: *Willow* halihazırda kurulmuş ve çok sevilen bir evren. 30 yıl aradan sonra aynı evrende yer almak şahane bir duygu. Bu evrenin karakterleri bunca yıl boyunca nasıl değişti? Orijinal filmin karakterleri bizim karakterlerimizi nasıl etkiledi? Bunu tecrübe etmek harikaydı. Jon zaten harika bir iş çıkardı, hikâyenin özünü koruyarak günümüze taşıdı.

DEMPSEY: Adeta bir cerrah gibi, kalbi olduğu haliyle bırakıp yeni organlar ekledi. Orijinal *Willow* filmi de kendi zamanı için son derece çığır açıcıydı. Türe birçok yenilik getirmişti. Bence bugün de yaratıcı ekibin aklındaki şey buydu. Mizahı güncel tutmak, hikâyeyi güncel tutmak... Fantastik türünde başarılması çok kolay olmayan şeyler bunlar.

Setteki ilk gününüz ve son gününüzden bahseder misiniz?

ERIN: Setteki ilk günümde Jade'in nefret ettiği bir kostüm giymiştim. Bunun yanında ben de Erin olarak son derece gergindim. Bu ikisinin aynı anda olması çok yardımcı oldu gerçekten. (Gülüyor) Son güne tamamen bunun tam tersiydi. Sekiz ay süren çekimlerden yorgun düşmüştüm. Çok duygusal bir gündü. Herkes birbirine sarılıyor ve ağlıyordu.

RUBY: Bir de son gün herkes gidince sette inanılmaz bir ortam vardı, şahaneydi. Benim ilk günüm de çok karmaşıktı. Neyse ki ilk sahnemde Joanne (Kraliçe Sorsha) ile birliktedim. Çok tecrübeli biri. Rahatlatıcı bir andı. Devasa bir setti.

DEMPSEY: Evet, Ruby için Joanne vardı, benim için de Ruby. (Gülüyor) Etrafta 200 kadar insan var ve hiçbirini tanımiyorsunuz... Son gün tamamen farklıydı tabii. Artık herkesi tanıyor ve seviyorsunuz.

Jonathan Kasdan & Michelle Rejvan

tedik. Çok yüksek sesle ve bazı insanlar için şoke edici bir şekilde bu gösterinin eğlenceli olduğu ve aşırı ciddiye alınmaması gerektiği konusunda ısrar etmek istedik. Genç olmak, asi olmak... Bunların müziğe de yansımaları istedik.

Willow şu anda yayında olan diğer fantastik dizilerden epey farklı görünüyor. Bunu başarabilmesinin bir sebebi de geçtiğimiz yüzyılda yazılmış metinlere dayanmaması. Siz bu modern fantastik iş için nelerden ilham aldınız?

JONATHAN: Haklısın. Ve George'un (Lucas) işleriyle ilgili ilginç olan şey, daha önceki bir zamanın biçimlerini ve türlerini alıp onlara 70'ler, 80'ler havası vermesiydi. Klasik formların yeniden yorumlanması diyebiliriz buna. Ve bunu günümüzde de mümkün olduğunca yapmak istedik. Hem Michelle hem ben hem de dizinin yapımında yer alan kişiler, kullandıkları film yapımının sesini ve tarzını sürekli geliştirmeye çalışan Marvel gibi şirketlere baktık. Bunu bir fırsat olarak gördük çünkü gerçekten çok iyi bir denge içerisindeyiz. Ve bu, insanların anılarını onurlandırmakla ve onlara umduklarını vermekle ama aynı zamanda onlara taze ve tam olarak görmedikleri yeni bir şey sunmak istemekle ilgili.

MICHELLE: Jon'un söylediği gibi, *Willow*'un, bir hikâye anlatıcısı olarak George Lucas'ın ruhunu gerçekten onurlandığını düşünüyorum. Yaptığı işte tüm bu farklı türleri zahmetsizce harmanlamakta her zaman çok başarılıydı. Ve bu, Jon'un yazdığı *Willow*'da bize gerçekten ilham veren bir konu. Aynı zamanda destansı bir fantastik dünya sunmak istedik, bence *Willow* bunu çok taze ve benzersiz şekilde yapıyor.

Warwick Davis'i 35 yıl sonra aynı karakteri canlandırmaya ikna etmek zor muydu?

JONATHAN: Hiç zor değildi. Rolüne dönmek için son derece istekliydi. Bunu açıkça dile de getirmişti. Tabii ki bu projenin Warwick olmadan hayata geçmesi mümkün değildi. Hikâye onun üzerine kurulu çünkü.

MICHELLE: Warwick için zamanlama da mükemmeldi. Warwick uluslararası bir ikon ve yıllar boyunca kişiliğiyle inanılmaz derecede sofistike bir mizah anlayışı geliştirdi ve oyuncu olarak da inanılmaz biri. Dönmeye bu kadar hevesli olduğu için çok mutlu olduk. Jon da onun için şahane bir hikâye yazdı.

JONATHAN: Warwick'in dizide Mims'i oynayan kızı Annabelle konusunda da inanılmaz şanslıydık. Annabelle hem Michelle'in hem de benim *Star Wars*'ta birlikte çalıştığımız biri. Onu setten tanıyorduk. Televizyonda kendi başına başarılı bir oyuncu olduğunu da biliyorduk. Willow ailesine ne olduğunu anlatacak birini arıyorduk, harika bir eşleşme oldu. Başka kimseyi arama ihtiyacı hissetmedik.

Proje onaylandıktan sonra üzerinde çalışmaya başladığınız ilk sahne hangisiydi?

JONATHAN: Sanırım en baştan başladım diyebilirim. Benim için diziyi çekme sebebi, inanılmaz güce sahip genç karakter fikriydi. Ortada devasa bir MacGuffin' vardı ve onun merkezinde de bu inanılmaz bebek duruyordu. Ona ne olmuştu, nereye gitmişti? Ya kim olduğunu bile bilmiyorsa? Peki, gerçekleri öğrendiğinde ne yapacak? Yapım ekibine ilk sunduğum şey, dizinin sınırlarını belirleyen şey bu oldu.

MICHELLE: Jon'un yazdıklarıyla ilgili sevdiğimiz bir diğer şey de inanılmaz derecede beklenmedik bir sürprizle karşılaşmaktı. Allora Danon, kim olduğunu yeni öğrenmişti. Hepimizin orijinal filmde bir izleyici olarak hatırladığı bu karakterin kaderinde inanılmaz bir imparatoriçe, bir efsane olmak vardı. Ama bunda ustalaşması biraz zaman alıyor tabii. Öğrendiği anda o kimliğe bürünemiyor. Bu, çok ilişkilendirilebilir bir durum. Birçok kişinin lideri ve kurtarıcısı konumundaki seçilmiş kişi olduğunuzu öğrenseniz ne yapardınız? Şüphesiz büyük bir yük bu, özellikle de yirmili yaşlarınızın başındaysanız ve hayatınızı yeni çözüyorsanız. Birdenbire büyük bir büyücü kimliğine bürünüyorsunuz.

Willow devam dizisi ya da filmi uzun zamandır gündemde olan bir konuydu. Bu proje nasıl hayata geçti, hangi adımlar sonucunda yeşil ışık yandı? İlk olarak hangi sahneyle başladınız çalışmaya?

JONATHAN: Sanırım en büyük farkı yaratan Disney+'ın yükselişi oldu. Sinemada lansmanı daha zor olan içerikler için harika bir yuva çünkü bu sektör çok rekabetçi ve bir filmin gösterime girmesi için önceden harcanması gereken çok fazla para var. Ve bunun gibi bir hikâye etrafında biraz ivme yaratan bir izleyici kitlesi oluşturmak gayet mümkün. Tüm bunlar, bu hikâyeyi ileri götürmemizi mümkün kıldı. Ayrıca uzun süredir bu proje için lobicilik yapan Warwick'i unutmamak lazım. Oyuna geri dönmeye her zaman hazırdı. Projenin zorlayıcı tarafı neydi dersanız, yazmak derim. Yazmak her zaman gergin ve karmaşık bir süreçtir ancak sonunda oraya varırız. Ama zorlu kısım, bu işi tüm elementleriyle bir araya getirmek, istediğimiz sahneleri almak ve hepsinin uyumla çalışmasını sağlamaktır.

Willow'u ilk izlediğinizde siz de epey gençtiniz. 2022'de Disney+ gibi bir platformda yeni bir yorumunu izledik. Hedef kitlenizi kimler oluşturuyor tam olarak?

JONATHAN: Dizinin 80'li yıllarda daha çok *Willow* isteyen kitleyi tatmin edeceğini umuyoruz. *Willow*'un sahip olduğu ve sahip olmaya devam ettiği her şeyi takdir edebilecek yeni nesil fantastik hayranları için de yeni bir dünya sunmayı umuyoruz. Orijinal filmin en çok öne çıkan karakterlerinden biri, Val Kilmer'in canlandığı, filme 80'ler havası katan o karakterdi. 2022'de de aynı etkiyi yaratmak için çözümlü genç oyuncu kadromuzda bulduk.

MICHELLE: Ve aslında gerçekten şanslıyız, tam tatil sezonunda yayınlıyoruz diziyi. Ailelerin hep birlikte izleyebilecekleri türden bir yapım bu. Jon'un yazdığı bu dizide koca bir evren, büyük kalpler ve yüksek dozda mizah bulabileceksiniz. Harika karakterler var. Yani aslında işin ruhu hem orijinal filmin hayranlarını hem de yeni izleyici kitlesini çağırıyor.

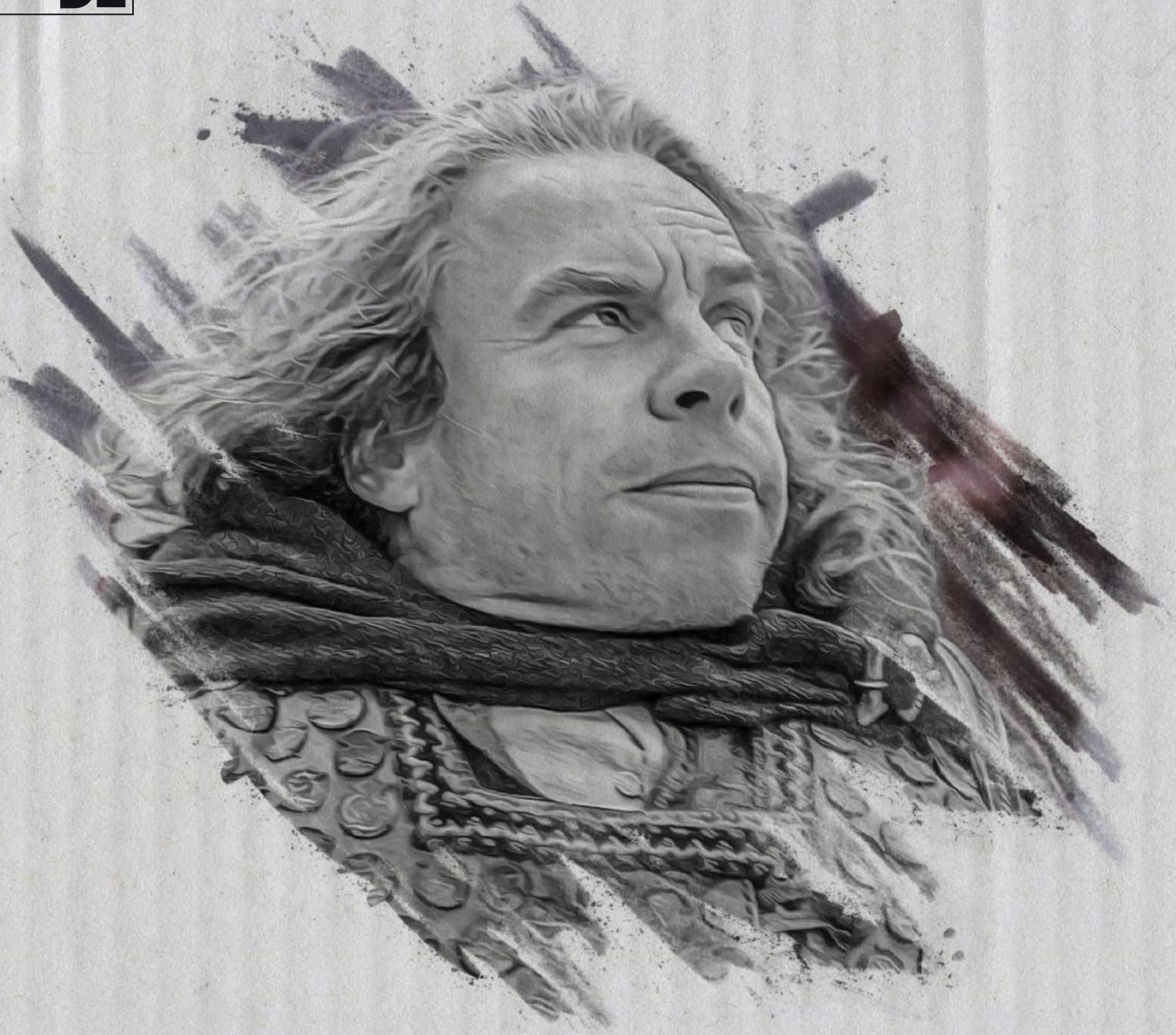
Söylediğiniz gibi, dizide birçok yeni karakterle karşılaşyoruz, her biri epey farklı karakterler. Dizinin bu anlamda çok daha kapsayıcı olduğunu söyleyebilir miyiz?

JONATHAN: Tüm endüstrinin ve bir bütün olarak eğlence sektörünün çok daha kapsayıcı hale geldiğini hissediyorum. Bana öyle geliyor ki, kültürümüzde hikâyelerimizi tüketen seslerin ve yüzlerin daha fazla farkındayız artık. Bunu da yansıtmaya çalışıyoruz. Bu filmlerin kapsayıcı olmaları için hesaplanmış bir çabaları olduğuna inanmıyorum. Ama kesinlikle farkındalık tamamen değişti ve biz de bunun farkındayız. Herkese hitap eden ve her türden insanın var olduğu bir dünyayı yansıtan hikâyeler anlatmak istiyoruz.

MICHELLE: Dizide yer alan karakterler için kesinlikle heyecanlıyız. Umarım içinde yaşadığımız dünyayı tam anlamıyla yansıtacaktır. Yeni bir izleyici kitlesi oluşturacaktır. Aynı zamanda mümkün olduğu kadar çok insan için erişilebilir kılacaktır diziyi. Ve Jon inanılmaz derecede eğlenceli ruhlu, çok bireysel karakterler yazdı. Her birinin son derece evrensel karakterler olduğuna inanıyorum ve her birinde kendinizden bir parça bulacağınızı düşünüyorum. Orijinal film hakkında hiçbir şey bilmeseniz bile dizinin en heyecanlı noktası bu olacak. Harika oyuncu kadromuzu izleyicilerin tanınması için gerçekten sabırsızlanıyoruz.

Willow'un müzikleri inanılmazdı. Burada dikkatimi çeken de kapanış müziği oldu, öncekinden tamamen farklı. Bu kararı nasıl verdiniz, müzikler nasıl seçildi?

JONATHAN: *Willow*'un her zaman genç, biraz da meydan okuyan bir ruhu olduğunu düşündük. Bu, hem Michelle'i hem de beni projenin içine çeken niteliklerden biri. Diziyi biraz çağdaş müzik katmak is-

Warwick Davis

+ RÖPORTAJ_//_FULYA TURHAN +

Willow'un dizi uyarlaması 2005'ten beri tartışılıyor aslında ve siz o zamandan beri karakterinize geri dönmeye epey sıcak bakacağınızı defalarca dile getirdiniz. Bu yapımdan önce bir devam dizisiyle ilgili başka teklifler almış mıydınız? Ve sonunda diziyi ilgili yeşil ışığı görmek nasıl bir duyguydu?

Aslında filmin yayınlanmasından bu yana bir devam dizisiyle ilgili resmi bir teklif gelmemişti. Devam dizisine dair genelde filmin hayranları çok ısrarcı davranıyordu. Daha fazla Willow görmek istiyorlardı. Siz de ister misiniz diye soruyorlardı, isterim tabii diyordum çünkü orijinal filmin ne kadar sevildiğini çok iyi biliyordum. George Lucas (Willow filminin yazarı) ve Ron Howard'a (yönetmen) sık sık bu hayran kitlesini hatırlatırdım. Ama tabii kolay işler değil. Böyle bir yapıyı ortaya çıkarmak büyük bütçeler gerektiriyor. Devasa bir hayran kitlesi olduğunu bilseniz bile elde edeceğiniz kazancın garantisi yok. Tabii diziyi ilgili birdenbire bir teklif telefonu almadım. Daha çok bir geliştirme süreci oldu diyebilirim. Jonathan Kasdan (Willow dizisinin yazarı) filmin büyük bir hayranıydı. Sonrasında Kathleen Kennedy (yapımcı) projeye dahil oldu. Dizi böylece yavaş yavaş vücut bulmaya başladı.

Willow'un bunca sene sonra hâlâ bu kadar sağlam bir hayran kitlesine sahip olmasını neye bağlıyorsunuz?

Willow, evrensel temalar barındırıyordu. İyinin kötüyeye karşı olduğu ve sonunda iyinin kazandığı fikri örneğin, dünyanın her yerindeki insanlar, kültürler, dinler, hepsi bu temalarla ilişkilendirilebilir. Ayrıca film, insanların da özdeşleşebileceği karakterlerle dolu. Willow beklenmedik bir kahraman. Birçok insanın bu karakterle sağlam bir ilişki kurduğunu biliyorum. Madmartigan da yine öyle bir karakter. İnsanlar bu karakterler gibi olmak istiyor ve bir yandan da dünyada az da olsa bir sihrin var olabileceğine inanmak istiyor. Özellikle günümüzde, hepimize yardımcı olabilecek açıklanamayan şeylerin meydana gelme olasılığını düşünmekten hoşlanıyoruz.

Devasa bir hayran kitlesi var Willow'un. Bunun yanında, filmi hiç izlememiş çok geniş bir izleyici kitlesi de var; yeni nesil izleyiciler. Onlara da hitap edebilmek gerekiyor. Willow evreninde bu denge nasıl kuruldu sizce?

Evet, Willow belirli bir kuşağa ait bir film. İnsanların daha genç bireyler olarak izlediği bir film. Daha sonra hepsi ebeveyn oldular ve sonra çocuklarına, "Biliyor musunuz çocuklar, ben bu filmi küçükken izlerdim. Neden siz de denemiyorsunuz?" dediler. Böylece film nesilden nesle aktarıldı. Bu dizi hem orijinal Willow hayranları için hem de fantastik türü seven yeni izleyiciler için yapıldı. Aşık olacakları yeni bir fantastik dizi arayan gençler için çok başarılı bir yapım. Aslında herkes için hayata geçirildi bu proje diyebiliriz. Film izleyenler diziyi izlemek isteyecek, diziyi izleyenler filmi merak edecek... Diziden keyif almak için filmi izlemenize gerek yok elbette ancak seyir zevkinizi yükseltebilir çünkü filme de epey güzel referanslarda bulunuyoruz.

Dizideki rolünüze nasıl hazırlandınız peki? Aradan 35 yıl geçti, uzun bir süre. Orijinal karakterinizden esinlendiniz mi yoksa tamamen farklı bir bakış açısıyla mı yaklaştınız?

Evet, tabii ki o zamanları yeniden gözden geçirdim, karakterimi yeniden değerlendirmeye çalıştım. Tabii şimdi çok daha yaşlıyım, 52 yaşımdayım, o zamanlar 17 yaşımdaydım. Tabii ki kafamda Willow'un kim olduğuna dair net bir resim vardı. Aklına koyduğu her şeyi yapabileceğine inanan iyimser bir karakterdi Willow. Ama aradan zaman geçti, tecrübelerimiz arttı, hayatın bize neler getirdiğini gördük. Dolayısıyla benim gibi Willow da artık görmüş geçirmiş bir karakter olarak çıktı karşımıza dizide. Yani genel olarak hayat tecrübelerimi aldım ve bildiğim Willow'la harmanladım diyebiliriz.

O zamanla bu zaman arasında ne gibi değişimler gözlemlediniz peki?

O zamanlar birçok açıdan epey farklıydı tabii. İşin mizahi yönü aynı hissettiriyor. Christian Slater'la birlikte yer aldığım sahneler de Val Kilmer'la oynadığım zamanları hatırlatıyor bana. Aldığım keyif hiç değişmedi sanırım.

Kariyeriniz boyunca 90 farklı film ve dizi projesinde yer aldınız. Bu projeler içinde favorileriniz var mı? Ya da hak ettiği ilgiyi görmediğini düşündüğünüz işler var mı?

Ah, 90 proje. Sadece düşünürken bile yoruldu. (Gülüyor) Röportaj konumuzla bağlantılı olarak, Willow'un devam filmiyle ilgili Val Kilmer'la birlikte yer aldığımız "Life's Too Short" özel bölümünü örnek verebilirim. Bunun dışında Doctor Who'nun bir bölümünde yer almıştım, uzun yıllardan bu yana karşıma çıkan en heyecan verici projeydi. Şahane Neil Gaiman, benim de yer aldığım bölümü yazmıştı. Star Wars evreninde yer aldığım her işi örnek gösterebilirim. "Rogue One" olsun, "Solo" olsun... Bir Star Wars hayranı olarak, galaksinin o uzak köşelerine gitmek her seferinde inanılmaz keyif veriyor bana.

Willow dizisinde karşımıza çıkacak yeni karakterlerle ilgili neler söyleyebilirsiniz bize?

Eklektik karakterlerden oluşan bir kadro var diyebilirim. Willow bazılarıyla çok iyi anlaşıyor, bazı karakterler Willow'un sinirini bozuyor. Ama her biri bu yeni yapıma çok farklı katkılarda bulunuyor. Amar Chadha-Patel'in karakteri mizah dozunu epey yüksek tutuyor. Bir sonraki sahnede neler söyleyeceğini kestiremiyorsunuz, komik bir şey varsa onu bulacaktır. Tony Revolori de masum ve sempatik bir karakteri canlandırıyor. Yani herkes çok farklı aslında. Çeşitlilik konusunda şanslıyız.

Sizce gerçek hayatta en çok işimize yarayacak büyü ne olurdu?

Ah, Tanrım... Willow'da kullanılan büyüler, örneğin Harry Potter evreninde kullanılan büyülerden epey farklı. Potter evrenindeki büyülerin belirli işlevleri ve görevleri vardır. Örneğin Wingardium Leviosa, nesneleri uçurmak ya da havaya kaldırmak için kullanılır. Benim gerçek hayatta epey işime yarardı bu büyü. Ama Willow'da bu tarz kullanışlı büyüler çıkmıyor karşımıza. Willow'da kullandığım büyülerin çoğu ya bir şey yaratıyor ya da yıkıyor. Ama tabii bir meyve çalışısı büyüden bir büyü var dizide kullandığımız. Bu işimize yarayabilir, aç kalırsak yiyecek elde etmemizi sağlayabilir.

“

YERYÜZÜNÜN
YARATILIŞINDAN
BERİ, İNSANOĞLU
SEVDİĞİ HER ŞEYE
İHANET ETTİ.
BİZ İSE SADECE
İZLEDİK.

”

ADANA TWILIGHT.

ŞAHMARAN

Bundan iki yaz önce, Bodrum Off Gümüşlük'te buluşup kokteyllerimizi yudumlarken, mekânın arka bahçesinde okuma provası yapan bir ekip olduğunu öğrenmiştim. Hangi proje diye merak ettiğimde "Şahmaran" ismi geçmişti. Efsaneyi bilip dizinin hazırlıklarını da bulduğum yerde yapan ekibe ayrıca heyecanlanmıştım. Gerçekten "Şahmaran" çekilecekti. Bu toprakların birbirinden değerli efsaneleri var. Dijital platformların içerik dünyasında özellikle global bazda elimizdeki bu hikâyeleri dünyaya açmak önemli. *Atiye Göbeklitepe çıkışı, Hakan Muhafız*'ın Osmanlı padişahlarının tılsımlı gömlekleri mevcut efsanelerimizin kurgulanmış hali.

Akıllı ve iyicil olarak bahsedilen, bellerinden aşağısı yılan, üstü insan şeklindeki Maran adı verilen doğaüstü yaratıkların başında bulunan ve hiç yaşlanmayan, ölünce ruhunun kızına geçtiğine inanılan bir varlık olarak tanımlanan Şahmaran, Anadolu mitolojilerinde yer alan muhteşem bir efsane.

SERENAY SARIKAYA İLK KEZ GÜÇLÜ VE YETİŞKİN KADIN FORMUNDA!

Netflix Türkiye Orijinal yapımı olarak karşımıza çıkan bu hikâyede Serenay Sarıkaya, Şahsu karakterine can veriyor. İlk başta neden bu isim deyip sonrasında günümüze yerleşme şeklini benim şakaları çürütecek bir şekilde doğruluyor. Serenay Sarıkaya endami, karakteri ve biçimsel kurgusuyla dizinin taşıyıcısı. Güçlü ve yetişkin kadın formunda onu ilk kez izliyoruz. Bunu da gayet güzel başarıyor. Üf, yine çok seksi demeden de geçemiyorum. Burak Deniz, Mert Ramazan Demir ve Mustafa Uğurlu (özellikle Uğurlu'nun performansına bir izleyici olarak alkış alkış)... Adana'dayız ama bana nedense Küba efekti veriyor. Renkleri, fotoğrafik akışı ve imgesel formu büyü. Umur Turagay dünyası içine çekip alıyor. Sadece izlerken daha çok diyaloga düşmek istiyorum. Karakterler daha çok konuşsun istiyorum. Anlatsınlar, hikâye çatışmalarını sağlama arayışına giriyorum. Bir ara Şahsu karakteriyle Serenay Sarıkaya'nın isyanlarına, "Biri bana gerçeği anlatsın...." krizlerine izleyici olarak, "Anlatın artık, bu ne suskunluk be!" diye ara ben de deliriyorum. Dizinin jenerik müziği ve temalarında hikâye şahlaniyor. Dizi ağır ilerliyor ama bunu şöyle tanımlayabilirim; yoğun akıcı bir trafik gibi. İlerliyoruz ama varamıyoruz. Jingle House Hakan Özer, yaptığı işlere şöyle bir bakın, vay be diyeceksiniz ki dizinin müziklerine hayat veren isim. Onu övmeden geçemeyeceğim.

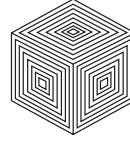
KİMİN NE ÖZEL GÜCÜ VAR, SÖYLEYİN BİZE :)

Bu gerçek hayatta olsaydı, işaretleri takip etmeden önce ben Şahsu, ben de Maran diyen biri karşımda olsaydı muhtemelen hatta eminim; "Aa, bizim ismimizden Şahmaran oluyor. Bu bir işaret!" diye haykırıp hayatımın aşkını buldum diyebilirdim. Evet, bunu yapabilirim.

Mardin'e giderseniz ya da gittiyseniz fazlasıyla Şahmaran figürü ve masalını göreceksiniz. Mardin'den Antakya'ya kadar bu masal bilmediğim kadar uzun süredir döner durur. Dizinin içinde şu kehanet gerçekleşiyor, bu oluyor gibi bir bilgi var ancak detayda gizem yaratmak için yapmışlar yoksa siz açın google'dan bakın, biz diziye tamamlayalım demişler, bilemiyorum. Adana Twilight dememin sebebi de, "Neden olmasın?" Ben bu masala varım! Kimin ne gücü var, karakterlerde yılanlık kısmında ne oluyor, bilmek istiyorum. Sadece ikinci sezonunda detaylar, güç akışı ve olaylar/kıyamet kopsun istiyorum :)

EPI -SO- -DE	kısa kısa
	◆
	FİLMLER

Yakın zaman içinde izleyicinin karşısına çıkacak yapımlar, oyuncu kadrosu ve heyecan verici hikâyeleriyle oldukça iddialı. Efsanevi serilerin devam filmleri vizyona girdiğinde rotanızı sinema salonlarına çevirmek isteyebilirsiniz. Keyifli seyirler...

ÇIĞLIK 6

Korku türü sevenlerin kaçırmak istemeyeceği bir film geliyor. Efsanevi seri *Çıglık*'in devam filmi *Çıglık 6*'da yeni bir hayata başlamak isteyen dört kişinin Woodsboro'yu geride bırakıp New York'a gelişini izleyeceğiz. *Çıglık 5*'in yönetmenliğini üstlenen Tyler Gillett ve Matt Bettinelli-Olpin, *Çıglık 6*'yla karşımıza çıkıyor. Serinin vazgeçilmez oyuncusu Courteney Cox'ın yanı sıra beşinci filmdeki oyuncular Jenna Ortega, Melissa Barrera, Jasmin Savoy Brown ve Mason Gooding bu filmde de rol alıyor. Maskeli katilden kurtulmaya çalışan dört kişinin macerasını anlatan film, 10 Mart'ta vizyona girdi.

65

Bilimkurgu filmi *65*'in başrolünde ünlü oyuncu Adam Driver rol alıyor. Driver, aralarında iki Oscar'ın da olduğu birçok ödülün sahibi. Gizemli bir gezegene düşen astronotun maceralarına odaklanan filmde Driver'a Ariana Greenblatt ve *Avatar: The Way of Water*'da yer alan Chloe Coleman eşlik edecek. Bir kaza sonucu 65 milyon önceki dünyaya iniş yapan Pilot Mills ve Koa'nın hayatta kalma mücadelesi sinemalarda.

SESSİZ KIZ (BAŞKA SİNEMA)

Fakir bir ailenin içine kapanık çocuğu Cait'i anlatan *Sessiz Kız*, İrlanda'nın 2022 Oscar adayıydı. Cait, annesinin hamileliği nedeniyle uzak akrabalarının yanına gönderilir. Cait'in huzur bulduğu yeni ailesinin sırları hiç beklenmedik bir şekilde ortaya çıkar. Berlin Film Festivali'nin yanında Sydney ve Dublin film festivallerinde de dikkat çeken filmin oyuncu kadrosunda Catherine Clinch, Carrie Crowley, Andrew Bennett yer alıyor.

JOHN WICK 4

"John Wick" denildiğinde ilk akla gelen Keanu Reeves'i yine başrolde izleyeceğimiz *John Wick 4*'te köpeğini öldüren mafya çetelerinden intikam almak için suç dünyasına giren eski tetikçi, bu kez özgürlük için mücadele ediyor. John Wick serisinin ilk filmi 2014'te Chad Stahelski tarafından çekildi. Serinin bütün filmlerinde olduğu gibi *John Wick 4*'ün de yönetmen koltuğunda Stahelski oturuyor. 22 Mart'ta izleyiciyle buluşacak filmin oyuncu kadrosunda Donnie Yen, Scott Adkins ve son zamanlarda *Clark* dizisiyle öne çıkan Bill Skarsgård yer alıyor.

SEKİZ DAĞ (BAŞKA SİNEMA)

Paolo Cognetti'nin aynı adlı romanından uyarlanan *Sekiz Dağ*, ailesiyle birlikte şehirde yaşayan Pietro'nun Grana köyüne gidip Bruno'yla kurduğu sıkı dostluk ilişkisini anlatıyor. Bruno ile Pietro'nun yolları Alp dağlarının eşsiz güzellikleri arasında, çocukken kesilir. İkili yıllar sonra karşılaştıklarında aşkları, aileleri, arkadaşlıkları hakkında derin bir yolculuğa çıkar. Felix van Groenigen ile oyuncu eşi Charlotte Vandermeersch'in yönetmenliğini üstlendiği film, 24 Mart'ta vizyonda.

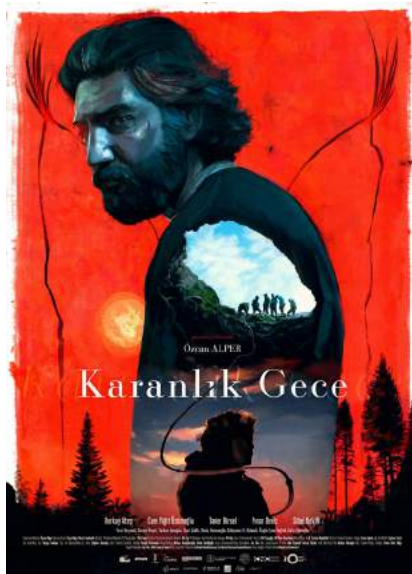
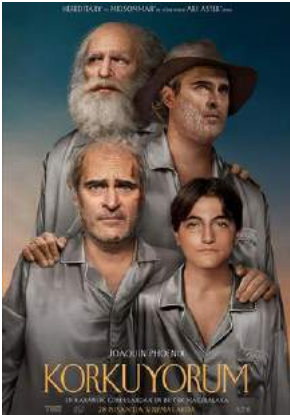
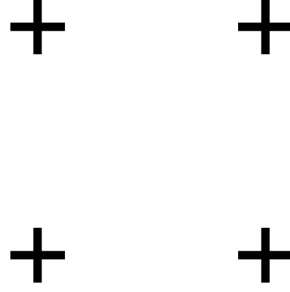
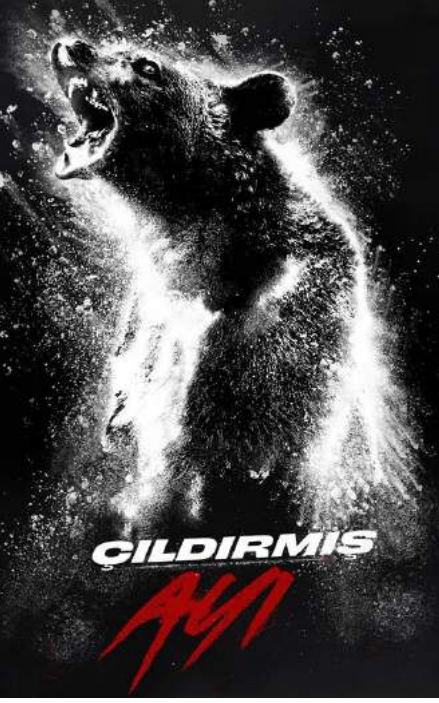
+

+

+

+

ÇILDIRMIS AYI

1985 yılında bir uyuşturucu kuryesinin uçağının düşüp kokainlerin kaybolmasıyla gelişen *Çıldırılmış Ayı*, gerçek bir hikâyeden uyarlandı. Gerilim yüklü filmde bir kara ayının kaybolan kokainleri yiyerek aldığı güçle katliam yaptığı Georgia ormanına yaklaşmasını izleyeceğiz. Senaryosunu Jimmy Warden'ın kaleme aldığı filmin yönetmen koltuğunda Elizabeth Banks oturuyor. Keri Russell, Alden Ehrenreich, Jesse Tyler Ferguson, Emmy ödüllü Margo Martindale ve Ray Liotta gibi isimlerin oyuncu kadrosunda yer aldığı *Çıldırılmış Ayı*, 31 Mart'ta vizyonda.

ZİNDANLAR VE EJDERHALAR: HIRSIKLAR ARASINDA ONUR

Jonathan Goldstein ve John Francis Daley tarafından yazılıp yönetilen *Zindanlar ve Ejderhalar: Hırsızlar Arasında Onur*'un oyuncu kadrosunda Chris Pine, Michelle Rodriguez, Justice Smith, Regé-Jean Page, Hugh Grant ve Sophia Lillis yer alıyor. Film, büyüleyici bir hırsızla bir grup maceracının kayıp kalıntıyı geri almak için destansı bir soyguna girişmesini anlatıyor. Efsanevi rol yapma oyununun eğlenceli dünyasını beyazperdeye taşıyacak film, 7 Nisan'da sinemaseverlerle buluşuyor.

HADİ HAYIRLISI: İSTAKOZ'UN HARİTASI

Cengiz Küçükayvaz, Hakan Bilgin, Davut Bekri, Bülent Çolak, Turgay Tanülkü gibi isimlerin oyuncu kadrosunda yer aldığı *Hadi Hayırlısı: İstakoz'un Haritası*, Şiar Zaim'in yönetmenliğinde beyazperdeyle buluşacak. Mafyanın bulabilmek için uğraştığı define haritası tesadüfen bir araya gelen dokuz kişinin eline geçiyor. Ekip, kilisenin mezarlığında gömülü define sandığını bulmak için harita yardımıyla zengin olmayı hedefliyor. *Hadi Hayırlısı: İstakoz'un Haritası*, 14 Nisan'da vizyonda.

KÖTÜ RUH: UYANIŞ

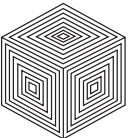
Efsanevi korku serisinin yeni filmi *Kötü Ruh: Uyanış*, izleyiciyi yarattığı doğaüstü evrenle korkutmayı başaran *Kötü Ruh* serisinin diğer filmlerinin aksine şehirde geçiyor. Yönetmen koltuğunda Lee Cronin oturduğu film, izleyiciyi kâbus gibi bir hayatta kalma mücadelesine ortak ediyor. Başrollerini Lily Sullivan, Alyssa Sutherland, Morgan Davies ve Gabrielle Echols'un paylaştığı film, 21 Nisan'da vizyonda.

KORKUYORUM

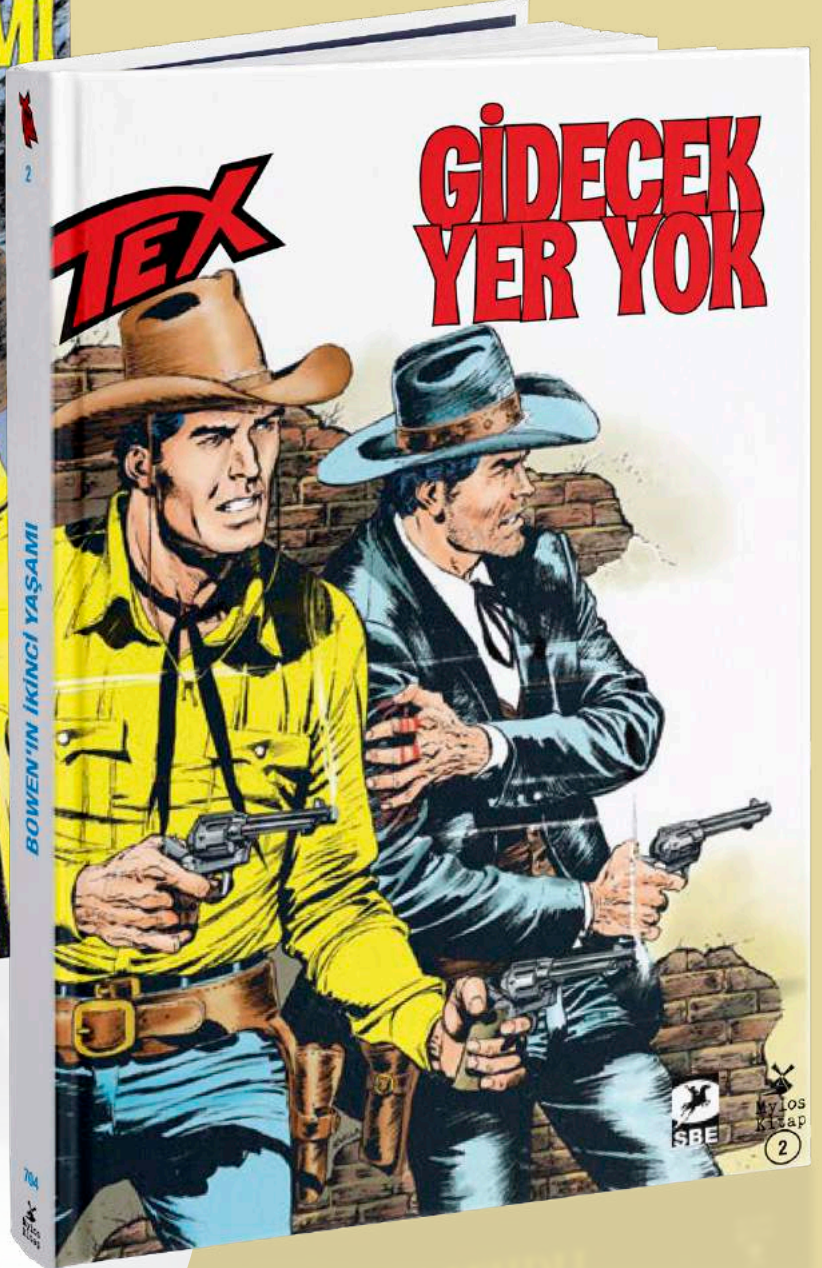
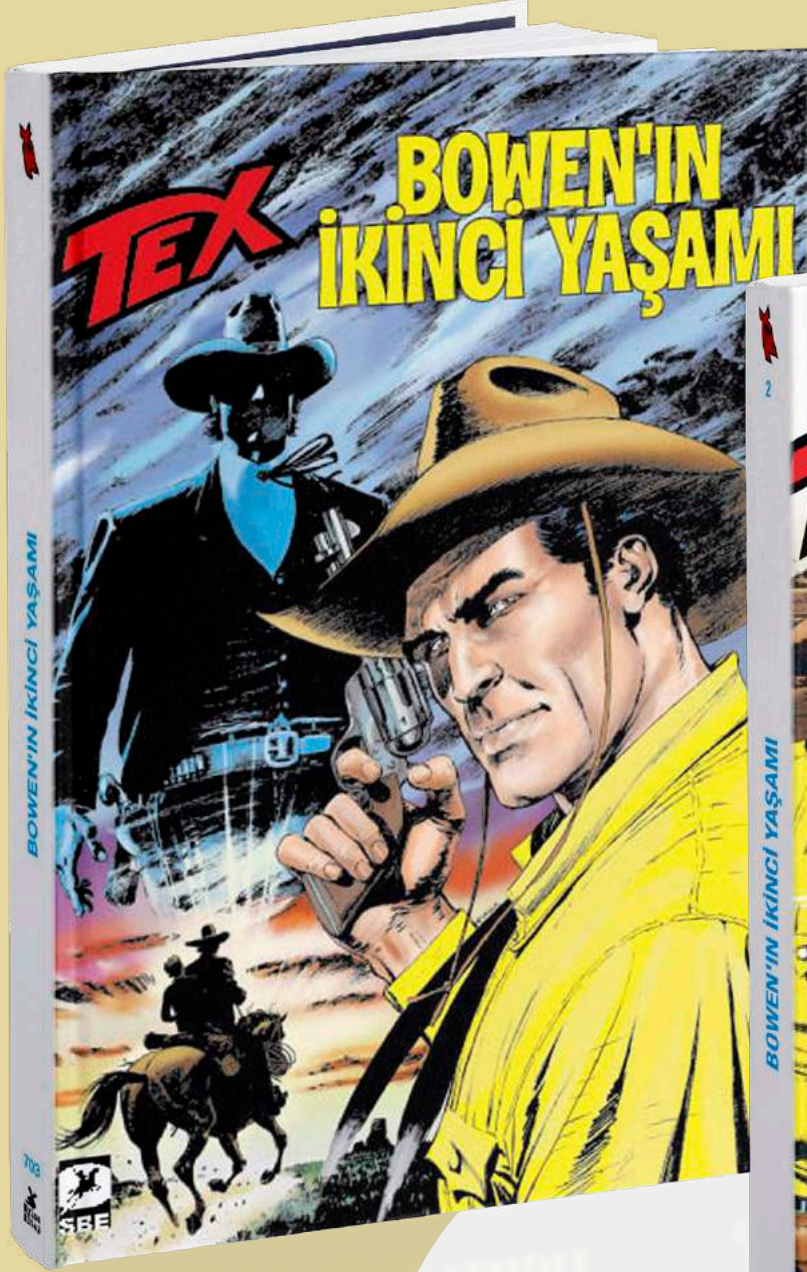
Hereditary ve *Midsommar* filmlerinin yönetmeni Ari Aster imzalı korku komedi türündeki *Korkuyorum*, paranoyak bir adamın annesine, evine dönmek için çıktığı destansı yolculuğu konu ediniyor. Başrolünde Joaquin Phoenix'in yer aldığı filmde Aster hem yönetmen hem de senarist olarak karşımızda. Phoenix'in *Joker*'de canlandığı Arthur Fleck karakteriyle En İyi Erkek Oyuncu Oscar'ını aldığını da belirtelim. 28 Nisan'da vizyona girecek filmde Phoenix'e Nathan Lane, Amy Ryan, Stephen McKinley Henderson, Hayley Squires, Denis Ménochet, Kylie Rogers eşlik ediyor.

KARANLIK GECE

Geçtiğimiz yıl festivallerde adını çokça duyduğumuz *Karanlık Gece*, Başka Sinema'da 28 Nisan'dan itibaren izlenebilecek. Özcan Alper'in yönettiği filmin oyuncu kadrosunda Berkay Ateş, Cem Yiğit Üzümoğlu, Taner Bırsel, Pınar Deniz ve Sibel Kekilli yer alıyor. Film, küçük bir dağ kasabasından çıkmış gezgin müzisyen İshak'a odaklanıyor. Yedi yıl önce parçası olduğu bir linç olayı, ölmek üzere olan annesine veda etmek için kasabasına dönen İshak'ın peşini bırakmaz. Çocukluk arkadaşları olan diğer beş aile ve onları destekleyen kasaba halkı ile yüzleşen İshak, üzerine çöken suçluluk duygusuyla mücadele eder. Ancak suç ne kadar büyükse herkesin elinde kan olduğu için sessizlik o kadar güçlenir.

TEX, YENİ MACERALARIYLA
MYLOS KİTAP'TA...

KİTAPÇI-
LARDA

Mylos
Kitap

mylosyayingrubu.com

/MylosKitap

/MylosKitap

/myloskitap

HER PERŞEMBE

20:00

● CANLI

MİRGÜN CABAS

ya sonra

HABERDEN FAZLASI

GAIN
ORIJINAL